

சித்தர் - சிவவாக்கியர் - சைவம் - ஓர் ஆய்வு

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
ம.சியாமளா, எம்.ஏ., எம்.பில்

நெறியாளர்
முனைவர் நா.பாஸ்கரன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி
துறைத்தலைவர்
தத்துவத்துறை
தேசியக்கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி 620 001

தத்துவத்துறை
தேசியக்கல்லூரி
(தேசியத் தரக் குழுவின் “A” தகுதி பெற்றது)
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001

டிசம்பர் 2010

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

ம.சியாமளா

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர்

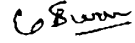
தத்துவத்துறை

தேசியக்கல்லூரி

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001

“சித்தர் - சிவவாக்கியர் - சைவம் - ஓர் ஆய்வு” எனும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக மேற்கொள்ளப்பெற்ற ஆய்வின் பயனாக இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும்.

தன்னிச்சையாக உருவாக்கப்பெற்றுள்ள இந்த ஆய்வேடு வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இதற்கு முன்னால் அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

(ம.சியாமளா)
ஆய்வாளர்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 001

நாள்: ௧.12.2020

நெறியாளர் சான்றிதழ்

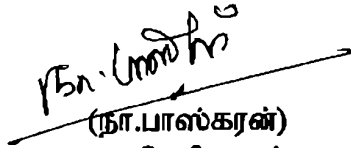
முனைவர் நா.பாஸ்கரன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.
இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தத்துவ உயர் ஆய்வுத்துறை
தேசியக்கல்லூரி
திருச்சி 620 001

பாரதிதாசன்

பல்கலைக்கழகத்தில்

தேசியக்கல்லூரியில்

தத்துவத்துறையில் ம.சியாமளா அவர்களால் முனைவர்ப் பட்டத்திற்கென
அளிக்கப்பெறும் “சித்தர் - சிவவாக்கியர் - சைவம் - ஓர் ஆய்வு” எனும்
தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த
ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை எனவும், இவ்வாய்வாளாரால்
இந்த ஆய்வு தன்னிச்சையாக உருவாக்கப் பெற்றது எனவும்
சான்றளிக்கிறேன்.

(நா.பாஸ்கரன்)
நெறியாளர்

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001
நாள்: 09-12-2010

நன்றியுரை

சித்தர்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் ஆழ்ந்திருந்த எனக்குச் சித்தர் சிவவாக்கியர் ஒரு சீரிய வழியமைத்துக் கொடுத்தார். அந்த வழியில் என் ஆய்வைத் தொடருமாறு செய்து, சிறப்புற அமைவதற்கு வேண்டிய அறிவுரைகளையும் கொடுத்து, சிந்தனைகளைத் தூண்டி அறிவுச் சுடர் ஏற்றிய எனது பேராசிரியரும், திருச்சி தேசியக் கல்லூரி தத்துவத்துறையின் தலைவருமான **முனைவர்.நா.பாஸ்கரன்** அவர்கட்கு என் நன்றியை முதற்கண் கூறுவேன். மேலும் தேசியக்கல்லூரியின் முதல்வர் **முனைவர்.அன்பரசு** அவர்களுக்கும், செயலர் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு அனுமதியளித்த திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்திற்கு என் நன்றி உரித்தாகும்.

ஆய்வு மேற்கொண்ட வேளையில் எனக்கு அறிவுரைகளும், கருத்துகளும் வழங்கிய அறிஞர்கள் பலர். தமிழுலகத்திற்கே அச்சாணியாக வாழ்ந்த பெரியார் அ.ச.ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் சில வழிமுறைகளைக் காட்டிக் கொடுத்தார். அப்பெரியாருக்கு என் நன்றியைச் சொல்வேன். அப்பெரியார் மூலம் அறிமுகமான அறிஞர் **டி.பி.சித்தலிங்கையா** அவர்கள். சித்தர்களைப் பற்றி பல ஆய்வுகளைச் செய்திருந்த அவ்வறிஞர் மூலம் பல கருத்துகள், பல நூல்கள் பற்றி அறிந்து கொண்டேன். இத்தகைய பேருதவியைச் செய்த முனைவர் **டி.பி.சித்தலிங்கையா** அவர்கட்கும் என் நன்றிகள் பல.

பட்ட மேற்படிப்புக் காலத்தில் சித்தர்களைப் பற்றி சில பல குறிப்புகளைக் கொடுத்த என் ஆசிரியர் முனைவர்.அரங்க இராமலிங்கம் அவர்கள். இவர் அறிமுகப்படுத்திய அறிஞர் முனைவர் இரா.மாணிக்கவாசகம் அவர்கள். சித்தர்களைப் பற்றி ஆய்வுகள் பல செய்திருப்பது மட்டுமல்லாது தன் வாழ்க்கையிலும் சித்த நெறிகளையும் மருத்துவ முறையினையும் கடைப்பிடிக்கும் பெரியார் இவர். இவர் தம் நூல்கள் மூலம் பல விளக்கங்களை வழங்கி உதவிகள் செய்தவர். இவருக்கும் என் நன்றி என்றுமுண்டு.

விவேகானந்தா கல்லூரியில் பணிபுரியும் பேராசிரியர் காயாரோகணம் அவர்கள் கிடைத்தற்கரிய சில நூல்களை அவர்தம் கல்லூரியிலிருந்து தன்னுடைய பொறுப்பில் கொடுத்துதவியவர். தானும் சித்தர்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளையே செய்திருப்பதால் ஈடுபாட்டுடன் உதவிய அவருக்கும் என் நன்றிகள்.

சைவசித்தாந்தப் பெருமன்ற வகுப்புகளில் தம் உரைகள் மூலம் சில விளக்கங்களை அளித்த முனைவர் வை.இரத்தினசபாபதி அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

மேலும் தேவையான நூல்களை அவ்வப்போது தேடி எடுத்துக் கொடுத்துதவிய கன்னிமாரா நூலகம், தேவநேயப் பாவாணர் நூலகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், ஆய்வு நூல் நூலகம், மறைமலையடிகள் நூலகம், தேசியக் கல்லூரி நூலகம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்த நூலகங்களுக்கும் இங்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

இவர்கள் மட்டுமல்லாது ஆய்வில் ஆர்வம் குன்றும் போதெல்லாம் எனக்கு ஊக்கமூட்டிய என் குடும்பத்தினர், என் நண்பர்கள் அனைவர்க்கும் என் நன்றி என்றுமுண்டு.

ஆய்வுக் கட்டுரைகளை அவ்வப்போது சோர்வில்லாது திருத்தியமைத்துக் கொடுத்த பேராசிரியர் நா.பாஸ்கரன் அவர்கட்கு மீண்டும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வுக் கட்டுரைகளை அச்சடித்துக் கொடுத்த திரு.K.ஸ்ரீனிவாசன் அவர்கட்கும் என் நன்றி என்றுமுண்டு. தத்துவத்துறையிலுள்ள ஆசிரியர்கள் அனைவருமே பயன் கருதாது எனக்குச் செய்த உதவிகள் பல. அவர்கட்கும் இதன் மூலம் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அலுவலகம் சார்ந்த வேலைகளில் தேசியக் கல்லூரியின் அலுவலக ஊழியர்களும், அலுவலர்களும் எனக்காகப் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டார்கள். அவர்கட்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவர்கள் மட்டுமல்லாது எனக்கு ஊக்கமூட்டியவர்கள், நண்பர்கள், பாராட்டியவர்கள், படியெடுத்துக் கொடுத்தவர்கள் இப்படிப் பலவிதமாக உதவிகள் செய்த அனைவருக்கும் என் நன்றியை இதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொருளடக்கம்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

நெறியாளர் சான்றிதழ்

நன்றியுரை

முன்னுரை

1-9

இயல் 1 சித்தர் பொருள் விளக்கம்

10-41

இயல் 2 சிவவாக்கியர் வாழ்க்கை — பாடல்கள் - காலம்

42-79

இயல் 3 சிவவாக்கியமும் சமுதாயமும்

80-125

இயல் 4 சிவவாக்கியரின் மெய்யியல் கொள்கைகள்

126-173

இயல் 5 சைவசித்தாந்தமும் சிவவாக்கியத்தில்

சைவத்தின் ஆளுமையும்

174-247

முடிவுரை

248-256

பின்னிணைப்புகள்

துணைநூற்பட்டியல்

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் தமிழர் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்நிலப் பரப்பிற்குத் தக்கவாறு, வெவ்வேறு தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். அவர்கள் தம் வாழ்வில் அறம், ஈகை, கற்பு, வீரம் இவற்றை முதன்மையாகக் கருதினர். அவர்களிடம் உயர்வு தாழ்வுகள் சாதி அடிப்படையிலோ, மத அடிப்படையிலோ, கடவுள் அடிப்படையிலோ காணப்படவில்லை. மூவேந்தர்களின் காலத்திற்குப் பின்னால் களப்பிரர்களின் காலம் வேருன்றியது. அந்தச் சமயத்தில் சமணமும், பௌத்தமும் தழைத்தோங்கின. சமண சமயக் கருத்துக்களும், நீதிக் கருத்துக்களும் தமிழர்களுக்கு ஏற்கனவே பழக்கமான ஒன்று. மேலும் தமிழர்கள் எந்த மத நெறியுணர்வும் அற்றவர்களாக இருந்ததால் சமண, பௌத்தத்தை எளிதில் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் ஏற்கனவே இருந்ததாகக் கூறப்படும் வேத வாழ்வு செழிப்படையவில்லை. மேலும் வேத நெறியினரின் சாதி பாகுபாடு, வருணாசிரம ஒழுக்கம் இவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வந்தன. சமணரும் பௌத்தரும் தமிழிலேயே நூல்கள் செய்து, தமிழகத்தில் பரவிக் காலூன்றியதைக் கண்ட சமயப் பெரியோர்கள் தமிழிலேயே பக்திச் சுவை தொனிக்கும் பாடல்களை எழுதலாயினர். வேதக் கருத்துக்கள் வடமொழிலேயே வழங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அதுபற்றித் தமிழர் அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை.

இதற்குப் பின்னால் சைவமும், வைணவமும் வளர்ந்தன. கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டில் சைவம் நிலை பெறுவதற்காகத் திருஞானசம்பந்தரும்,

திருநாவுக்கரசரும் தோன்றி புறப்புறச் சமயங்களான சமண, பௌத்தத்தை எதிர்த்துப் போராடி சைவத்தை நிலைநிறுத்தினர். அக்காலக் கட்டத்தில் முதலாழ்வார்களும் வைணவத்திற்காகத் தம் தொண்டுகளைச் செய்தனர். இந்தக் காலக் கட்டத்தில் பொதுவாக இந்து சமயத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டும் என்ற ஒரே கொள்கையுடன் வாழ்ந்த சைவ, வைணவர்கள், சைவ, வைணவ பேதமின்றி வாழ்ந்தனர். ஆனால் பின்னால் வைதீக சமயமும், வடமொழியும் மிகவும் சிறப்புப் பெற்ற பல்லவர் காலத்தில் சைவர்களும், வைணவர்களும், வைதீக சமயத்தினை ஏற்றுக் கொண்டு தங்களுக்குள்ளேயே பூசலிட்டுக் கொண்டனர். இராசேந்திர சோழன் தில்லைக் கோவிந்தரை வெளியே தூக்கி எறிந்தது, வைணவர்களை உதாசீனம் செய்தது போன்றவற்றை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. வைணவர்களும், இத்தகைய மதக் காழ்ப்புடன் மறந்தும் புறந்தொழாதவர்களாகத் தான் இருந்தனர். மேலும் கடவுளர் பெயரால், மதப் போர்வை போர்த்தி, சடங்குகள் நடத்திப் பாமர மக்கள் சுரண்டப்பட்டனர்.

உருவ வழிபாடு, புறச்சடங்குகள், பூசனைகள் இவற்றை மையமாகக் கொண்ட பக்தி, காலப்போக்கில் நெறிபிறழ்ந்து பாமர மக்களை ஏய்க்கப் பயன்பட்டது. இதனால் வைதீக சமயத்தின் வாழ்வு சிறந்தோங்கியது. உள்ளத்தைத் தொட வேண்டிய பக்தி ஆடம்பரச் செயலாக அமைந்தது.

கோயில்கள் பெருகி வழிபாட்டு முறைகள் அதிகரித்துச் சடங்குகள் முன்னேற்றம் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாது, வேடதாரிகளின் கை ஓங்கியது. வருணப் பாகுபாடு இறுக்கமுற்றது. சில ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும்

வருணாசிரமத்தை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தனர். போலி மதாச்சாரியார்கள் அதை ஏற்கவில்லை, ஏற்க விரும்பவுமில்லை. எனவே போலித் துறவிகளின் ஊழல் பெருகியது.

இப்படி உள்ள சூழலில் அனைத்து உயிர்களும் உயர்வு பெற்றிட, ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற மந்திரத்தை உலகுக்கு உணர்த்தி உள்ளிருக்கும் நாதனை ஒத்துக் கொள்பவராய் சுதந்திரச் சிந்தனையாளர்களாய், சடங்குகளை ஒதுக்கியவர்களாய், உடலை, உலகியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஞான நெறிகளில் சித்தத்தைச் செலுத்தி கடும் தவங்கள் ஏதுமின்றி, அன்பு மயமான இனிய வழிகளில் பூரணத்தை உணர்த்த வந்தவர்கள் சித்தர்கள். இறைவனைப் பரம்பொருள், செம்பொருள், பிரம்மம், வித்து, பரிபூரணம், வெட்டவெளி, பாழ், சூன்யம் போன்ற பெயர்களால் பாகுபாடற்ற தெய்வத்தைக் குறிப்பிட்டு ஒன்றே குலம் என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தினர். தம்மளவில் தாம் உயர்வதை மட்டுமே நினைக்காமல் உலக மாந்தர் அனைவரும் உயர் வழி காட்டியவர்கள் சித்தர்கள்.

ஞான நிலையில் பெருமை பெற்ற சித்தர்கள் காலம்தோறும் தோன்றி உலகு உய்வதற்கு வழிகாட்டியவர்கள். ஆனால் அந்தச் சித்த நெறி போலிச்சித்தர்களுக்கும் இடம் கொடுத்தது. சித்தர்கள் என்றாலே சித்த மருத்துவத்தையும், அட்டமாசித்திகளையும் குறிப்பிடும் தற்காலக் கட்டத்தில் மெய்யான ஞான சித்தர்களைப்பற்றியும், அன்பின் மூலமாக அனைவரையும் சிவமாகப் பார்க்கும் அவர்களின் உயர்ந்த நெறிபற்றியும், சாதிமத பேதங்கடந்து, அதற்கு அப்பால் மதங்களுக்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமை

பற்றியும், இந்த ஒற்றுமையை வலியுறுத்த ஞானசித்தர்கள் மேற்கொண்ட வழிமுறைகள் பற்றியும் ஆய்வு செய்வது இன்றியமையாத ஒன்று. மேலும் சித்தர் பற்றிய ஈடுபாடும் இந்த ஆய்விற்குத் துணை நின்றது. சித்தர்களைப் பற்றிய ஆய்வு அதிகமாக இல்லாத நிலையில் சித்தர்களைப்பற்றி ஆய்வு செய்தல் வேண்டும் என்ற ஆசையால் சித்தர்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்யத் துணிந்தது சித்தர்களின் சித்தமே.

இறையியல் என்பது ஒரு சமயமன்று. ஆனால் இறையியலில் சமயத்தின் கூறுகள் உண்டு. உண்மைச் சமயம் எல்லா நம்பிக்கைகளையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். மனிதர்கள் மட்டுமல்லாது உலகில் உள்ள எல்லா உயிரினங்களையும் ஒன்று சேர்ப்பதும், சமுதாயத்தின் துன்பம் களைந்து மானிட நேயமாகிய ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்துவதும் தான் உண்மைச் சமயமாகும். உயிர்களை இறைவனோடு இணையவைக்கும் நிலைக்குப் பக்குவப்படுத்துவதே சமயம் ஆகும்.

பட்டினத்தார் பாடல்களிலும் கைவல்ய நவநீதம் போன்ற நூல்களிலும் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு பதினெண் சித்தர் பாடல்களிலும் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியது அவ்வாறு படிக்கும்போது அதில் காணப்பட்ட சில இடர்ப்பாடுகள் (கருத்து வேறுபாடுகள், பொருள் வேறுபாடுகள்) மேலும் மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டியதால் ஏற்பட்டதே இந்த ஆய்வு.

ஆய்வுக்கான காரணம்

பதினெண் சித்தர்களைப் பற்றிப் பட்டியலிடக்கூடிய பல பாடல்களில் ஓரிரு இடங்களில் மட்டுமே இடம்பெற்றவர் சிவவாக்கியர். சித்தர் பாடல்

தொகுப்புகளில் அவர் பாடல்கள் முதலிடம் பெறுகின்றன. மற்றவர்களைப் போல அஷ்டமா சித்திகளைப் பற்றிக் கூறாமல் ஞானமார்க்கத்தைப் பற்றியே இவர் கூறியுள்ளார். சிவவாக்கியர் சித்தராக இருந்தாலும் பலவிதமான சமயங்களை அவர் கூறியிருந்தாலும் அவர் உள் உணர்வில் ஊறியிருந்தது சைவமே என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகவும் இவ்வாய்வு மேற் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் மூலம் சிவவாக்கியரைச் சைவர் என்ற வட்டத்திற்குள் நிறுத்தவில்லை. அதனால் பயனுமில்லை. வேறு வேறு சமயங்களின் உட்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகச் சைவம் இருக்கிறது. எனவே சைவத்தின் பெருமையாகவே ஆய்வு அமைகின்றது எனலாம்.

ஆய்வு நோக்கம்

வருணப் பாகுபாடு இறுக்கமுற்ற காலத்தே சாதிப்பாகுபாடும் பெரும் இடம் பெற்று சைவமும் வைணவமும் தமக்குள் பிணக்குற்றன. கடவுளர் பெயரால் மதப் போர்வையால் சடங்குகள் நடத்தி பாமரர்கள் சுரண்டப்படுவதைக் கண்டு கொதித்த சித்தர்கள் ஞான நெறியின் மூலம் இறையுணர்வை வற்புறுத்தி சாதிகளையும், சடங்குகளையும் ஒழித்து, அன்பே சிவம் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தினார்கள். அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த கால கட்டத்தே ஆன்மீகவாதிகளால் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயர்ந்த ஞான நெறியில் நின்ற சித்தர்களின் கொள்கைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் சில உயர் நெறிகளை வெளிக் கொணரும் பொருட்டுத் தோன்றியது இவ்வாய்வு ஆகும்.

சமுதாயத்தில் மதப் பிளவுகள், சாதி பேதங்கள், மலிவுற்ற இந்த நாளில் உருவ வழிபாடுகளை ஒழித்து பூரணமான ஒன்றை, உள்ளொளியாயத் தோன்றும் ஒன்றை உள்ளுணர்வோடு எந்தவித சாதி சமய அடையாளங்களும் இல்லாமல் வழிபடத் தலைப்பட்டால் அறிவு மறுமலர்ச்சி என்பது நிச்சமாயக ஏற்படும்.

தற்காலத்திற்குத் தேவையான இந்த ஒற்றுமை உணர்வை ஆறேழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே உணர்த்தியவர் சிவவாக்கியர். குடத்தில் இட்ட விளக்காய் இருக்கும் சிவவாக்கியரின் கருத்துக்களைக் குன்றிலிட்ட விளக்காய் வெளிக்கொணர்வதைக் கடமையாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வு எல்லை

சிவவாக்கியர் பாடல்கள் சிவவாக்கியம் என்ற பெயரோடு பதினெண்சித்தர் ஞானக் கோவையில் இடம் பெறுகின்றன. அதுமட்டுமல்லாது சிவவாக்கிய நாடி சாஸ்திரம் எனும் நூல் ஒன்றும் காணப்படுகிறது. ஞானக் கருத்துக்களைப் பேசும் சிவவாக்கியம் மட்டுமே ஆய்வுக் களமாக அமைகிறது.

ஆய்வின் அடிப்படை

அரு.இராமநாதன் அவர்கள் பதிப்பித்த சித்தர் பாடல்கள் என்ற நூல் முதன்மை நூலாக அமைகின்றது. மற்றைய பதிப்புகளும் கையாளப்படுகின்றன. துணைமை ஆதாரமாக இரா.மாணிக்கவாசகம் அவர்களின் நம் நாட்டுச் சித்தர்கள், வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் எழுதிய உரை நூல், மீ.ப.சோமு அவர்கள் எழுதிய சித்தர் இலக்கியம் போன்ற

நூல்கள் அமைகின்றன. சித்தர் பாடல்கள் பல பதிப்புகளில் பலவிதமான எண்ணிக்கையில் அமைந்திருப்பதால், சிவவாக்கியத்தில் பாடல் எண்கள் அரு.இராமநாதன் அவர்களின் நூலில் உள்ள எண் அடிப்படையிலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இயல் 1: முதலாம் இயல் சித்தர் பொருள் விளக்கம் என்ற தலைப்பில் அமைகின்றது. இதில் சித்தர் என்ற சொல்லுக்கு அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துகள், சித்திகளின் வகைகள், பதினெண்சித்தர்கள் பற்றிய குறிப்புகள், அவ்வாறு அறியலாகும் பதினெண் சித்தர்களில் சிவவாக்கியர் பெறுமிடம் இவை பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் 2: இரண்டாம் இயல் சிவவாக்கியர் வாழ்க்கை - பாடல்கள் காலம் என்ற தலைப்பில் அமைகின்றது. இதில் சிவவாக்கியர் பிறப்பு, குருபரம்பரை காட்டும் திருமழிசையார், புலவர் புராணம் காட்டும் சிவவாக்கியர் இவர்கள் வேறு வேறானவர்கள் என்பது பற்றிய ஆய்வுகள்; இருவர் பாடல்களிலும் காணக்கூடிய ஒற்றுமைகள் பேசப்படுகின்றன. ஆனால் ஒற்றமையான கருத்துகளால் மட்டுமே இருவரும் ஒருவரல்ல என்பதற்கான மறுப்புகளும் நோக்கப்படுகின்றன. மேலும் சிவவாக்கியரின் காலம், அவர் பாடல்களின் அமைப்பு முறை, யாப்பு முறை, சந்தம் போன்ற இலக்கியரீதியான சிந்தனைகள் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இயல் 3: சிவவாக்கியமும் சமுதாயமும் என்ற தலைப்பில் மூன்றாம் இயல் அமைகின்றது. சித்தர் கொள்கைகளினால் சமுதாயத்திற்குக் கிடைக்க

வேண்டிய அன்பு நிலை, ஞான நிலை பற்றிய கருத்துகள் இவ்வாய்வில் இடம்பெறுகின்றன. சமுதாயத்தில் காணப்படும் சாதியை ஒழிக்க சிவவாக்கியர் காட்டும் வழி பற்றி சிந்திக்கப்படுகின்றது. சடங்குகளை ஒழித்துவிட்டாலே சமுதாயத்தில் சாதியை ஒழித்துவிடலாம் என்ற அவரின் நிலைப்பாடு, அக்கருத்தை அவர் சமுதாயத்திற்குக் கூறும் வழிமுறை (அதாவது புராணக் கதைகள், உவமைகள், பழமொழிகள் இவற்றின் மூலம் விளக்கும்) இவை பற்றிப் பேசப்படுகின்றன. மேலும் சிவவாக்கியர் பாடல்களில் காணலாகும் பெண்ணின் பெருமை பற்றியும், சித்தர்களின் கருத்துக்களால் சமுதாயத்திற்குக் கிடைத்த, கிடைக்க இருக்கும் நன்மைகள் பற்றியும் பேசப்படுகின்றன.

இயல் 4: நான்காம் இயல் சிவவாக்கியரின் மெய்யியல் கொள்கைகள் என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. சிவவாக்கியர் உணர்த்திய சமயம் சைவம் என்றாலும் கூட பிற சமயங்களில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாடு, அவர் பாடல்கள் மூலம் அறியலாகும் வைணவக் கருத்துகள், மீமாம்சக் கருத்துகள், பௌத்த சமயக் கருத்துகள், அத்வைதக் கருத்துகள், இஸ்லாமியக் கருத்துகள் போன்ற பிற சமயக் கருத்துகள் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இயல் 5: ஐந்தாம் இயல் இரண்டு பகுதிகளாக அமைகின்றன. முதற்பகுதி சைவசித்தாந்தம் ஒரு பார்வை என்ற தலைப்பில் கூறப்படுகின்றது. பொதுவாகச் சைவசித்தாந்தத்தின் கொள்கைகளான முப்பொருள் உண்மை, தத்துவங்கள், உயிரியல்பு, இறையியல்பு, முக்தி, முக்தியடைவதற்கான

வழிமுறைகள், அவ்வழிமுறைகளை உபதேசிக்கவல்ல குருவானவரின் நிலை போன்ற பொதுவான கருத்துகள் பேசப்படுகின்றன.

இரண்டாவது பகுதியில் சிவவாக்கியர் பாடல்கள் மூலம் அறியலாகும் முப்பொருள் உண்மை, பதியியல்பு, இறைக்கும் உயிர்களுக்குமுள்ள தொடர்பு, சத்காரியம் எனும் உள்ளது சிறத்தல், மும்மலம் பற்றிய கருத்துகள், தத்துவங்கள், குருவின் இலக்கணம், குருவின் மூலம் அறியலாகும் சாதன இயல் கோட்பாடுகள், அட்டாங்க யோகம், தசகாரியம், ஐந்தொழுக்கத்தின் பெருமை, முக்தி போன்ற அமைப்புகளில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

முடிவுரை: மேலே கூறப்பட்டள்ள ஐந்து இயல்களில் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, அதன் மூலம் கண்டறியப்பட்ட துணியுகள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

இயல் 1

சித்தர் பொருள் விளக்கம்

மனித மனம் மிக ஆற்றல் வாய்ந்தது. அவ்வாற்றலைக் கொண்டு பரிணாம வளர்ச்சியின் அடுத்த நிலைக்கு மனிதன் செல்ல வேண்டும். இயற்கையின் இயல்பான வேகத்தில் சென்று பரிணாம வளர்ச்சி பெற கால இடைவெளி அதிகம். ஆனால் மனிதன் அளப்பரிய ஆற்றலைக் கொண்டு பரிணாம வளர்ச்சியை விரைவில் பெறமுடியும். மனித மனத்தில் விலங்கு மனம், தெய்வமனம் என முரண்பட்ட கூறுகள் செயல்படுகின்றன.¹ குழந்தை மனமான தெய்வமனம் தன் தெய்வீகத் தன்மையில் வன்மை பெற்றால், விலங்கு மனத்தை வெற்றி பெற்று ஆனந்த வாழ்வைப் பெறலாம். அத்தகைய தெய்வமனம் பெற்ற சான்றோர்கள், மனித சமுதாயத்தில் அனைவரையும் வெற்றிக் காணச் செய்ய முயன்றிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு சமுதாயத்தை வெற்றிக் காணச் செய்ய முயல்பவர்களாகச் சித்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள். உலகியல் வாழ்வை ஒதுக்கி தனித்து வாழ்பவர்கள் என்றும், தன் ஆன்ம விடுதலைக்காகப் பாடுபடும் தன்நலக்காரர்களென்றும், சித்தர்களைப் பற்றிக் கூறினாலும் அறியாமை அகற்றும் ஆசிரியர்களாக, நோய்தீர்க்கும் மருத்துவர்களாக, அறமுரைக்கும் சான்றோர்களாக, அறிவியல் அறிஞர்களாக, பொய்மை களையும் புரட்சியாளர்களாகச் சித்தர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தன்னுடைய ஆன்ம விடுதலைக்கு மட்டுமில்லாமல் சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் தன்னாலியன்ற தொண்டுகளைச் செய்தவர்களாகச் சித்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலும், தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் நீக்க முடியாத இடம் பெற்றிருப்பவர்கள் சித்தர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. அவர்கள் நூல்கள் மூலமாக சமுதாயத்திற்கு சித்தர்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டினைப் பற்றி மட்டுமே அறியமுடிகிறது. அறிவு இயக்கவாதிகளான சித்தர்கள் பித்தர்களாகவும், நாடோடிகளாகவும், நாத்திகவாதிகளாகவும் கருதப்பட்டிருக்கிறார்கள்.² இவர்கள் உண்மையில் கடவுள் மறுப்பாளர்கள் அல்ல. உருவ வழிபாட்டையும், சடங்கு, சமபிரதாயங்களை மறுப்பவர்களாகவே காணப்படுகிறார்கள். உலகப் பற்றுக்களை விட்டுத் தனித்திருந்த சித்தர்கள் சமுதாயக் கேடுகளை எண்ணி வருந்தி சமுதாய நலனுக்காக உழைத்து, ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க வழிவகுத்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

“மூலாதாரத்து மூண்டெழு கனலைக்

காலால் எழுப்பி கருத்தறிவிக்கும்”³ – சித்தர்கள். மக்கட் சமுதாயத்தில் பேசும் மொழியால், செய்யும் தொழிலால், வாழும் குடியுரிமையால், உடல் நிறத்தால், பொருள் வளத்தால் பலவகைப்படும் மக்கட் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்ட அல்லது பின்பற்றுகின்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஆத்திகராயும், நாத்திகராயும் பிரிவு படுகின்றனர். கடவுள் உண்டா? இல்லையா? என்ற வினா எழுப்பி விடை காணத் தவிக்கும் நாத்திகம், அண்ட பேரண்டத்தை இயக்கிக் காத்து வரும் கடவுள் உண்டு என்று நம்பிக்கையில் வாழும் ஆத்திகம். இறை உயிர், ஆன்மசக்தி போன்றவற்றை வலியுறுத்தி ஆத்திகமும், அதற்கு முரணான வினாக்களை எழுப்பி விடை காணத்

துடிக்கும் முகமாய் நாத்திகமும் இணைந்தே வளர்ந்திருக்கின்றன. இந்தியத் தத்துவமரபில் கடவுள் நம்பிக்கையைக் கொண்டு ஆத்திகர் நாத்திகர் எனும் பிரிவு இல்லை. வேதநம்பிக்கையைக் கொண்டே ஆத்திகம் நாத்திகம் எனும் பிரிவுகள் அமைகின்றன. கடவுள் உண்டு என்ற நம்பிக்கையில் சித்தர்கள் மாறுபடவில்லை. வேதங்களில் நம்பிக்கை என்ற கொள்கையில் மட்டுமே மாறுபடுகிறார்கள் சித்தர்கள். வேதநம்பிக்கை என்று சொல்லுதலிலும் சடங்குகளில் நம்பிக்கை ஒன்றையே வெறுத்தவர்களாகச் சித்தர்கள் காணப்படுகின்றனர். எனவே சித்தர்களை ஆத்திகர்கள் என்றே வகைப்படுத்த வேண்டும். ஆத்திகர்கள் மூன்று வகைப்படுவர். உலகியல் வாழ்வில் இறைநம்பிக்கையோடு இருந்து அறஞ்செய்வோர் ஒருவகையினர் உலகியலை உடலாலும் மனதாலும் வெறுத்து ஒதுக்கி மலைகளிலும் காடுகளிலும் தனியிடங்களிலும் இறை எண்ணத்தோடு வாழ்பவர் மற்றொரு வகையினர். உலகியலில் இருந்தாலும் உள்ளத்தால் துறவு பூண்டு வாழ்பவர்கள் மூன்றாவது வகையினர். இம்மூன்று பிரிவுகளில் மூன்றாவது பிரிவினராகச் சித்தர்கள் காணப்படுகின்றார்கள். சித்தர்கள் பாமரர்கட்கும், தம்சிந்தனை பயன்படவேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கங் கொண்டவர். பாமரர்க்கும் பயன்படும் பொருட்டாகத் தம் பாடல்களில் யோகம், ஞானம், தாவரவியல் கணிதம், வானசாத்திரம், மந்திரம், தந்திரம், கல்வி, சோதிடம், மருத்துவம் போன்ற அனைத்துக் கருத்துக்களையும் பதிய வைத்திருக்கின்றனர்.

எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாய் விளங்கும் சிவன்,
தென்னாடுடையவனாய் விளங்கியதால், தமிழ்த் திருநாடு அறவோர்களாலும்,

அருளாளர்களாலும் பெருமை பெற்றது. அமைதி நெறிக்கு வழிப்படுத்தும் அருள் மொழியாளர்களின் பாடல்கள் நிழல் கனிந்த கனியாய் இனிமை பயப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை எனலாம்.

சித்தர்கள் தம் கருத்துக்களை வாரி வழங்கியுள்ள சித்தர் பாடல்கள் என்றும் இனிமையாய், தமிழிலக்கியத்திற்கும், இறைமையுணர்விற்கும் இருப்பிடமாக அமைந்து, சமயப் பிணக்கறுத்துச் சமய ஒற்றுமைக்கு வித்திடுகின்றன. இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த பாடல்கள் வரலாற்று ஆய்விற்கும், காலவரையறைக்கும், மெய்யியல் கோட்பாட்டிற்கும் முரணான கருத்துகளுக்கே வழி வகுத்தன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. எனவே சித்தர் பாடல்களில் ஆய்வுக்களங்கள் எண்ணற்றவையாக உள்ளன.

சித்தர் விளக்கம்

இருடி, முனி சித்தர் போன்ற சொற்கள் ஒரு பொருள் பன் மொழியாக இன்று கருதப்பட்டு வந்தாலும் அடிப்படையில் இச்சொற்கள் வெவ்வேறு பொருள் தருவன. இதுபற்றி முனைவர் இரா.மாணிக்கவாசகம் அவர்கள் தம் “நம்நாட்டுச் சித்தர்கள்” என்ற நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்கள். துறவிகள், இருடிகளில் சிலர் முனிவர்களாகவும், முனிவர்களில் சிலர் ஞானிகளாகவும், ஞானிகளில் சிலர் சித்தர்களாகவும் பெயர் பெறக் கூடும். இவர்கள் அனைவர்க்கும் உள்ள பொதுமை இறையனுபவம் மட்டுமே. யோகப்பயிற்சியாலும், தியானத்தாலும் எதிர்கால நிகழ்வுகளையும், தொலைநோக்குத் திறமையும் கொண்டவர்கள் இருடிகள். இவர்கள் தம் தொலைநோக்குத்திறனால் புதியனவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் அறிஞர்களாகவும்

இருப்பர். சித்தத்தை ஒடுக்கிச் சித்தத்தில் சிவநிலை காண்பவர்கள் சித்தர்கள். சித்தர்கள் என்பவர்கள் ஈடுஇணையற்ற எல்லாப்பொருட்கும் அப்பாலாய் இருக்கின்ற ஒளிப்பொருளை அடைவதையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் ஆரியர்கள் கூறியுள்ள சமய ஆசாரங்கள் மதநம்பிக்கைகள், சடங்குகள் இவற்றை வெறுத்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள் என்று பூரணலிங்கம் பிள்ளை கூறுகிறார். இவ்வாறு மதநம்பிக்கைகள் போன்றவற்றை ஒதுக்கியதாலேயே சித்தர்கள் வருணாச்சிரம வழியில் வந்த மதகுருமார்களாலும் வைதீக நெறியாளர்களாலும் நாததீக்களாகக் கருதப்பட்டனர். நன்னெறியில் ஒழுகும் மேலோரை இருபிரிவினராகப் பிரிக்கலாம். இவர்கள் சான்றோர் என்றும், பேரறிவாளர் என்றும் வகைப்படுவர். அறவோர், அந்தணர் இவர்கள் சான்றோர்களாகவும், ரிஷி, முனி, சித்தர் இவர்கள் பேரறிவாளர்களாகவும் கருதப்படுவர்.⁴

அந்தக்கரணம் நான்கினுள் முக்கியமான சித்தத்தையடக்கி அறியாமை அகற்றும் ஆசானாக, நோய்கள் தீர்க்கும் மருத்துவராக, அறவாணராக, அறிவியல் அறிஞராக, பொய்மை கண்டுசாடும் புரட்சியாளராகக் காண்பவர்கள் சித்தர்கள்.⁵ சித்தத்தை ஒடுக்கி சித்தத்தில் சிவநிலை காண்பவர்கள் சித்தர்கள்.⁶ உடலை, உலகியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஞான நெறிகளால் சித்தத்தை ஒடுக்கி சிவானுபவம் காண்பவர்கள் சித்தர்கள். தம்மைக் கடும்பவங்களால் துன்புறுத்தாமல் அன்புமயமான இனிய வழிகளாலே பூரணமான சிவத்தைக் காண விழைந்து கண்டவர்கள் சித்தர்கள்.⁷

சித்தர் என்றால் சித்தத்தை வென்றவர் அல்லது சித்தம் ஓடுங்கிய நிலை பெற்றவர் என்று கொள்ளலாம். அந்தக் கரணம் என்றுச் சொல்லக்கூடிய சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய நான்கு கருவிகளில், மனம் ஒன்றை நினைக்கும். புத்தி அதை நிச்சியிக்கும். அகங்காரம் அச்செயலைச் செய்ய ஊக்கம் தரும். சித்தம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாய் அமையும். எனவே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாய் சித்தத்தைச் செயல்படாது நிறுத்துபவரே சித்தர் என்பர். ஆதனால் தான் சுந்தரரும்,

“சித்தத்தை சிவன் பால் வைத்தார்”⁸ என்றார்.

மாணிக்கவாசகரும் சித்தம் சுத்தமாக இருந்தால் மட்டுமே மற்றய மலங்களை அறுக்க முடியும் என்ற திடமான எண்ணத்தாலேயே சித்தத்தை மலமாகக் கருதி அதை ஒழித்தால் சிவமாகலாம் என்று கூறுகிறார்.

“சித்த மலம் அறுத்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட”⁹ என்பது அவர் வாக்கு.

சித்தம் என்ற சொல் சித்தர் பாடல்களிலும் பலவாகக் காணப்படுகின்றன.

“என்னவே கரணமது நாலதாகும்

ஏற்றமனம் புத்தி யகங்காரஞ் சித்தம்

நன்னவே நாலினிட விரிவைக் கேளாய்

நலத்தமன மாவ தொன்றை நினைக்கும்

பொன்னவே புத்தி தான தனை விசாரிக்கும்

போரான வாங்காரம் கொண்டெழுப் புவிக்கும்

தென்னவே சித்தமாஞ் செய்து முழங்கும்

சிறந்த அந்தக் கரணந் தானான்கு மாச்சே”¹⁰

“மனம் புத்தி யகங்கார சித்தத்தாலே

வாரணமாய் நடத்தி வைத்த தர்மத்தாலே

வந்ததடா நோயதுவே மனிதர்க்காமே”¹¹ – என்பவை சித்தத்தைப்

பற்றிக் கூறுகின்ற ஒரு சில பாடல்கள் ஆகும். எனவே சித்தத்தை வெல்லுதலே அதாவது எல்லாத் தத்துவங்கட்கும் மூலகாரணமாக அமையும் சித்தத்தைச் சலனமற்று நிறுத்துவதே சிந்தனை ஒடுக்கும் செயலே சித்தி என்பதாகும். இதனைப் பெற்றவர் சித்தர்கள். இச்சித்தத்தின் சலனம் பிரணாயமாத்தின் மூலம் அமைகின்றது. எனவே சித்தர்கள் பிரணாயமத்தை வற்புறுத்தி அதன்மூலம் சித்தம் ஒடுங்கிய நிலையை உணர்த்தினர் எனலாம். சித்தம் ஒடுங்கிய நிலையே சிவ நிலை. இதையே திருமூலர்

“அத்தன் அருளென்றருளால் அறிந்தபின்

சித்தமும் இல்லை செயலில்லை தானே”¹²

என்றும் கூறினார். மூலப்பரம்பொருளான இறைவனுக்கே பஞ்ச கிருத்தியம் என்கின்ற கர்மா உண்டு என்று சொல்லியிருக்கிற நிலையில் மனிதர்களுக்கு செயல் இல்லாத நிலை உண்டு என்றால் அது ஏற்படையதா? என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு சிந்தித்தோமேயானால் சுத்த சிவமாக இருக்கின்ற நிலையில் இறைவனுக்குச் செயல் எதுவும் இல்லை. மாயாகாரிய கலப்போடு உள்ள வடிவ நிலையை ஏற்கும் போது தான் பஞ்ச கிருத்தியமானது அமைகின்றது. எனவே சித்தத்தை வென்றவன் சித்தன்

என்றும் அவர்களது அருளனுபவம் அல்லது அமானுஷ்ய கர்மாக்கள் சித்தி என்றும் பெறப்படும். இதை மெய்ஞான இலக்கியங்கள் பலவற்றில் காணலாம். அருளாளர்கள் இறைவனை சித்தனாகவே கண்டிருக்கிறார்கள்.

எடுத்துக்காட்டாக 4ம் திருமுறையில் திருநாவுக்கரசர்

“சித்தனை செம்பொன் அம்பலத்தாத்துள் நின்ற”¹³ என்றும்

“சித்தமென்பால் வைக்க மாட்டிரே”¹⁴ என்றும் பராபக் கண்ணியில்

தாயுமானவரும்

“சித்தம் தெளிந்து சிவம் ஆனோர்”¹⁵ என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

சிவஞான போதத்தில் சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்துச் சார்ந்தார்க்கு வினைகள் எல்லாம் நீங்குகின்றன என்றும் கூறப்படுகின்றது.¹⁶

சித்தியும் சித்தர்களும்

சித்தர்களின் செயல்கள் சித்திகள் எனப்படும். சித்தி என்றால் அடைதல் என்று பொருள்படும். உலகவழக்கில் போன காரியம் சித்தியாச்சா? என்ற பேச்சு வழக்கின் மூலம் இதையறிய முடிகின்றது. இதை அரண் செய்வதாக கடுவெளிச்சித்தர் தம் பாடலில்

“சீரிலுய ரட்ட சித்தியார்க்குஞ்

சித்திக்குமே சிவன் செயலால்”¹⁷ என்ற வாக்கு மூலம் வழங்குவார்.

“குறியான சிவயோகஞ் சித்தியாச்சு”¹⁸ என்று நிஜானந்த போதம் கூறும்.

எனவே பெற்றகரிய பேறு பெறுதலே சித்தி என்றும் அதைப்பெற்றவர் சித்தர் என்பதும் பெறப்படும். சத் சித் ஆனந்த ரூபமாய் உள்ள இறைவனை அவ்இறை உணர்த்த அதன் மூலம் உணரும் அறிவே ஆன்ம அறிவாகும்.

அத்தகைய பேரறிவைப் பெறுதலே சித்து என்றும் அவ்வுறிவினைப் பெற்றவன் சித்தன் என்றும் இரா.மாணிக்கவாசகம் நட் நாட்டுச் சித்தர்கள் என்ற தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். உலகவாழ்வில் பாமரமக்கள் சித்தர்கள் சித்திகள் என்ற சொன்னாலேயே பொருள் கொள்வது அஷ்டமா சித்திகள் என்று சொல்லக்கூடிய எண்வகைச் சித்திகளைத்தான்.

சித்திகளின் வகைகள்

- அணிமா - தோற்றத்தில் பெரிய பொருளைச் சிறியதாக ஆக்குவது
- மகிமா - தோற்றத்தில் சிறிய பொருளைப் பெரிய பொருளாக ஆக்குவது
- லகிமா - எடையுள்ள ஒரு பொருளை எடையற்ற பொருளாய் ஆக்குவது
- கரிமா - எடையற்ற பொருளை எடையுள்ள பொருளாய் ஆக்குவது
- பிராத்தி - எவ்வுலகிலும் தடையின்றிச் சஞ்சரித்தல்
- பிராகாமியம் - பிறர் உடம்பில் நுழைந்து நினைத்தவரிடத்து அவ்வாறே தோன்றுதல்
- ஈசத்துவம் - இறைவனைப் போல ஐந்தொழிலையும் நடத்துதல்
- வசித்துவம் - எழுவகைத் தோற்றமுள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் வசமாக்குதல் ஆகிய எட்டு வகைச் செயல்களையும் அஷ்டமா சித்திகள் என திருவிளையாடற் புராணம் கூறும்.¹⁹

இந்த எண்வகைச் சித்திகள் மட்டுமல்லாமல் இராமலிங்க அடிகள் தம் திருவருட்பாவில் மூன்று வகையான சித்திகளைக் குறிப்பிடுகிறார். அவை கரும சித்தி, யோக சித்தி, ஞானசித்தி என்பவை ஆகும்.

“முவகைச் சித்திகள் முடிவுகள் முழுவதும்

ஆவகை எனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி”²⁰ என்று தம் அகவலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த மூவகைச் சித்திகளும் பலவேறான சித்திகளாகப் பரிணாமம் பெறுகின்றன. கர்ம சித்தியில் அஷ்டமா சித்திகள் 8ம் அடங்கும். யோகசித்தியில் 64 சித்திகள் நடக்கின்றன. ஞானசித்தியில் 688 கோடி சித்திகள் நிகழ்கின்றன. காலம் கடந்ததான இந்தச்சித்திகள் கருமஞான சித்தி, யோகஞான சித்தி, தத்துவஞான சித்தி, ஆன்மஞான சித்தி சுத்த ஞான சித்தி, சமரச சுத்த ஞான சித்தி என்று 6 பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிலும் எட்டு விதமான வேறுபாடுகளுடன் பிரியும்.

- கர்ம ஞான சித்தி - அது அதுவாகின்றது
- யோக ஞான சித்தி - அது அதுவாகி விளங்குதல்
- தத்துவ ஞான சித்தி - அது அதுவாகி இனித்தல்
- ஆன்ம ஞான சித்தி - அதீதமாய் இனித்தல்
- சுத்த ஞான சித்தி - அவையனைத்துமாய் ஒருமித்தல்
- சமரச சுத்த ஞான சித்தி - அதீதாதீதமாகுதல்.

இவைமட்டுமின்றி இது பலவகைப்ப் பிரிவுகள் கொண்டதாக உள்ளன.²¹

அறுவகைப்பட்டஞான சித்தியானது எட்டு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

- அவை 1. முடிநிலை கரும ஞான சித்தி (2) அடிநிலை கரும ஞான சித்தி
- (3) முடிநிலை யோக ஞான சித்தி (4) அடிநிலை யோக ஞான சித்தி
- (5)முடிநிலை தத்துவ ஞான சித்தி (6) அடிநிலை தத்துவ ஞான சித்தி
- (7)முடிநிலை ஆன்ம ஞான சித்தி (8) அடிநிலை ஆன்ம ஞான சித்தி என

அமைகின்றன. அடிநிலை முடிநிலை என்பது கீழ் மேலான நிலையாகும். இவைமட்டுமில்லாமல் அந்தரங்க சித்தி, பகிரங்க சித்தி, தத்துவ சித்தி, தாத்வீக சித்தி, போன்ற பிரிவுகளையும் குறிப்பிடுகிறார். இத்துடன் பிண்ட சித்தி, அண்டசித்தி, பகிரண்ட சித்தி, அண்டாண்ட சித்தி என்பதும் அவர் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பிண்ட சித்தி எனும் அந்தரங்க சித்தியானது மேலும் பதினைந்து பிரிவுகளைக் கொண்டது.

(1) பூதசித்தி (2) கரணசித்தி (3) இந்திரிய சித்தி (4) குணசித்தி (5) பிரகிருதி சித்தி (6) புருட சித்தி (7) விந்துசித்தி (8) பரசித்தி (9) சுத்த சித்தி (10) காலசித்தி (11) கலாசித்தி (12) வியோமசித்தி (13) பலம சித்தி (14) சிவசித்தி (15) சிவஞான சித்தி என்பவை ஆகும். சிவம் பற்றிய ஞானம் சித்தியாதல் சிவஞான சித்தி என்று கூறப்படுகிறது போல பூதங்கள் கணங்கள் குணங்கள் இந்திரியங்கள் போன்றவற்றில் சித்தி பெறுதல் அந்தந்தச் சித்திகள் ஆகும். எனவெதான் அருட்பிரகாச அடிகள் அநேக கோடி சித்திகளைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலே குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தும் இரா.மாணிக்கவாசகம் அவர்களின் நூலிலிருந்து அறியலாகும் கருத்துக்கள் ஆகும். மேலும்

“சத்சித் ஆனந்த மாக விளங்கும் இறையை அறியும் பேரறிவு

பெற்றவர் சித்தர்”²² என்பர் இரா.மாணிக்கவாசகம்.

புத்தரைப் போற்றுபவர் பௌத்தர். சக்தியை வழிபடுபவர் சாக்தர். விஷ்ணுவை வழிபடுவோர் வைணவர். சிவனை வழிபடுபவர் சைவர். இது போன்றே சிவமாகிய சித்தனை வழிபடுபவர் சித்தர் என்பர். சைவருக்கும்,

சித்தருக்கும் உள்ள வேற்றுமை என்னவெனில் சைவம் என்ற சமய எல்லையின் உள்நின்று சிவனைப் பாடியவர்கள் சைவர். சமயச் சார்பற்ற நிலையில் பாடியவர்கள் சித்தர் என்ற பொருள் கொள்ளலாம். மேலும் யோகியானவன் இறைவனை

“சத்” சொருபத்திலும், ஞானியானவன் “சித்” சொருபத்திலும், பக்தனானவன் ஆனந்த சொருபத்திலும் சரணாகதி அடைவதாக”²³ சுவாமி சித்பவானந்தா கூறுவார்.

சித்தர் பாடல்கள் மூலமும் சில அகச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. சித்தருலகிற்கே முதல்வராக விளங்கும் திருமூலர் தம் திருமந்திர மாலையில்

“பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்

டிதமுற்ற பாச இருளைத் துறந்து

மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட்டாங்கே”

இத முற்றவர்கள் சிவசித்தர்தாமே²⁴ என்பார். இவருடைய கூற்றுப்படி சாலோக, சாமிப, சாருபம் என்று சொல்லக்கூடிய பதமுத்திகளை ஒதுக்கி சாயுஜ்யம் என்று சொல்லக்கூடிய பரமுத்தி அடைபவரே சித்தர் என்பார். இதைச் சட்டை முனி அவர்கள்

“எழும்பாமல் வாசனையைக் கொன்றோன் ஞானி

ஏகாமல் வாசனையை அடித்தோன் சித்தன்”²⁵ என்பார்

தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் அவர்கள் தம் கலைக்களஞ்சியம் நூலில்

கடவுளைக் காண முயல்பவர் பக்தர்கள் என்றால் கண்டு தெளிந்தவர் சித்தர்²⁶ என்பார்.

சித்தன் என்றால் - கிருத கிருத்தியன்

அதாவது செய்ய வேண்டுவற்றைச் செய்து முடிப்பவன். கன்மங்களை கழுவியவன். எனவே ஜீவன் முக்தர்கள் என்றும் பிறப்பறுத்தவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம், என்று சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவர்.²⁷

இரா.இளங்குமரன் சித்தர்கள் ஓர் அறிமுகம் எனும் தம் நூலில்

“தம்மைத்தாமே கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் தனிப் பேராண்மை இவற்றின் முழுதுரு வடிவமே சித்தர் என்பார்.

“சித்தி எனும் சொல்லுக்கு பேறு எனும் பொருளுமுண்டு. உலகம் என்பது உயர்ந்தோரைக்” குறிப்பது போல பேறு என்பது இறைப்பண்பாகிய விரும்பிய பேற்றை குறிக்கும். எனவே இப்பேற்றை அடைந்தவன் சித்தன் எனலாம்”.²⁸

சித்தி என்பது மூலப்பரம் பொருளோடு ஐக்கியமாதல். அவ்வாறு ஐக்கியமானவன் சித்தன் என்று கே.விமலா அவர்கள்தம் “Philosophy of Thirumoolar” என்ற ஆய்வு நூலில் கூறுகிறார்.

“Siddi means attainment. One who attain this is which is to be attained is siddher. Siddher is one who has attain union with the ultimate.”²⁹

ஆற்றல், வல்லமை, துணிவு, திறம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய சித்தியைச் கைவரப் பெற்ற யோகியரைச் சித்தர் அல்லது மகாசித்தர் என அழைப்பார் என்று கமில் சுவலபில் கூறுகிறார்.³⁰

சித்தத்திலிருந்து ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் தன்மாத்திரை முதலியன தோன்றுகின்றன. இந்த தத்துவங்களை வென்ற நிலை அதாவது சிந்தனை தியானமாக மாற்றும்போது அந்த நிலையின் பயனைச் சித்து எனக் கருதலாம்.³¹ என்று சக்தி சுப்ரமண்யம் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இதையே வெ.நாராயணன் அவர்கள் தம்முடைய பகவான் ரஜனிஷ் சிந்தனைகள் என்ற நூலில்

“சிந்தனைகள் சுழலும் போது தான் காலம் முளைக்கிறது. சிந்தனையற்ற நிலையில் காலம் இல்லை என்று கூறுகிறார்.”³² எனவே காலத்தை வென்றவர்களாகச் சித்தர்கள் கருதப்படுகின்றனர்.

“சித்தம் ஷீணே மோட்சம் உபாயதே”³³ எனும் உபநிஷத் வாக்கியம் மேற்கூறியவற்றை அரண் செய்யும்.

மேற்கூறிய விளக்கத்தின் அடிப்படையில் சித்தர் என்பவர் சித்துப் பொருளைச் சார்ந்து சித்தாய் இருக்கும் ஆன்மா அதன் இயல்பை அதாவது சித்தை உணர்தலே சித்தி எனலாம். ஏனைய அஷ்டமாசித்திகள் எல்லாம் பாசயோக சித்திகள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

சிவயோக சித்தியால் சிவானுபவம் எனும் சித்தியை பெறுவதற்கு, சித்தமானது அடங்கி அதைவென்று சிவத்தை உணர்த்தலே இதற்கு அடிப்படையாக அமைவது யோகமென்றால் மிகையில்லை.

அஷ்டமா சித்திகள் ஆன்மீக வழியில் முன்னேற தடையாக அமைகின்றன. அவை கனவு போன்றவை. சித்திகளுக்கு ஆதாரமாகத் தன்னை உணர்வதையே உண்மையான சித்தி என்பார் ரமணர்.³⁴

சித்தமாய் உள்பொருளை தேர்ந்தெடுத்தல் சித்தி³⁵ என்பது அவர் வாக்கியம். அகக்கரணம் நான்கினுள் சித்தத்தை அடக்கி அறியாமை அகற்றும் ஆசானாய் நோய் தீர்க்கும் மருத்துவனாக உடலையும் உலகியலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு ஞான நெறியில் சித்தத்தை ஒடுக்கி அதன் மூலம் சிவானுபவம் காண்பவர் சித்தர். அன்புமயமான இனிய வழியிலே பூரணமான இறைவனை உணர்ந்து கண்டு இறையுடன் கலந்தவர்கள் சித்தர்கள்.

மொத்தத்தில் அஷ்டமாசித்திகளை மட்டுமே சித்திகளாகக் கொள்ளாது சிவத்தை அடையும் பேறு பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்று கூறுவார்கள். மருத்துவ முறைகளையறிந்து உடலினை உறுதி செய்பவர்களைக் காயசித்தர்கள் என்றும், யோகங்களின் மூலமாக சித்தத்தை அடக்கி சித்தத்தைச் செயல்பட விடாமல் செய்து அதன் மூலம் கர்மாக்களை ஒழிப்பவர்களை கர்மசித்தர்கள் என்றும் கர்மவினையை ஒழிக்கும் வகையறிந்து உணர்ந்து அதைப் பின்பற்றும் ஞானமறிந்து அதன்வழி செயல்பட்டுப் பிறப்பை ஒழிப்பவர்கள் ஞானசித்தர்கள் என்றும் வகைப்படுத்தலாம். அனுபூதி ஞானம் பெற்றவர்களான சித்தர்கள் சமயங்கட்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்ட சன்மார்க்க சமயத்தார்களாக் காணப்படுகிறார்கள்.

பதினெண் சித்தர்களும் - சிவவாக்கியர் பெறுமிடமும்

தமிழிலக்கியப் பார்வையில் தொன்று தொட்டே சித்தர்கள் பற்றியும் அவர்கள் செய்த இயற்கை மீறிய செயல்களான சித்திகள் பற்றியும் பரவலாகக் காணக் கிடைக்கின்றது. இவர்களைப் பதினெட்டு பேர் என்று குறிப்பது மரபாக அமைந்துள்ளது.

அகத்தியர் ஆனந்தர் கமலமுனி

போகர் கொங்கணர் கோரக்கர்

நந்திசர் பிரம்மமுனி சட்டைமுனி

புண்ணாக்கீசர் ரோமமுனி மச்சமுனி

சுந்தரானந்தர் அமலமுனி பிரம்மமுனி^{34அ}

கும்பமுனி தேரையர் சிவவாக்கியர்

நந்தமுனி யூகிமுனி சண்டிகேசர்

கோரக்கர் மச்சமுனி ரோமரிஷி

புலிப்பானி புண்ணாக்கீசர் சட்டநாதர்

புசுண்டரிஷி இடைக்காடர் காலங்கி

திருமூலர் பூனைக்கணணர் போகர்^{35ஆ} போன்ற பலபாடல்களில் பதினெண்

சித்தர்களின் பெயர்கள் பட்டியலிடப்படுகின்றன. அவ்வாறு பாடல்களில்

அறியலாகும் சித்தர்களின் பெயர்களும் பதினெட்டாக இல்லாமல் மிகப்பலவாக

அமைகின்றன.

இவர்கள் பதினெண்மர் என்பதைப் பற்றி பலசித்தர்கள் தத்தம் நூலில்

கூறியுள்ளனர்.

“சிவசிவா பதினென்பேர் பாடற் கெல்லாம்”³⁶

“சித்தர் பதினென்மர் செய்கையிற் தோன்றாத”³⁷

“ஆச்சப்பா இந்தமுறை பதினென் பேரும்”³⁸

“சீர் பெற்றார் பதினெட்டுச் சித்தர் தாமே”³⁹

“சேரப்பா பதினென்பேர் பாதந்தன்னை”⁴⁰

கருதினேன் பதினென்பேர் பாடல் தோந்து”⁴¹

“சித்தர்கள் தான் பதினென் பேராகத் தான் சொன்ன”⁴² போன்ற பாடலடிகள் மூலம் சித்தர்கள் பதினென்மர் என்பதை உறுதி செய்யமுடிகின்றது. மேலே கூறப்பட்டவை ஒருசில மட்டுமே. சித்தர்கள் பதினென்மர் அல்லது எண்ணற்றவர் என்பதை உறுதி செய்ய இன்னும் எண்ணற்ற பாடல்கள் பரவலாகக் காணக் கிடைக்கின்றன. சட்டைமுனி தம் பாடலில்

“மேவுமென்று சித்தரிலே அநேகர்கோடி”⁴³ என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் சித்தர்களும் எண்ணற்றவர்களாக இருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் செய்த சித்திகளும் எண்ணற்றவையாக இருந்தன என்பதும் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு சித்தர்களும் சித்திகளும் எண்ணற்றவையாக இருக்க பதினெட்டாகக் குறிப்பது சிந்திப்பதற்குரியது.

எந்த அரசரையும் செல்வரையும் பொருட்படுத்தாத ஞானிகள் உயர்ந்த தத்துவச் சிந்தனைகளின் மூலம் மனித நேயத்தை உலகறியச் செய்தவர்கள் இறைமை அடைந்த சித்தர்களான இவர்கள் செயல்கள் சித்துகள்

எனப்பட்டன. சாதிசமய எல்லை கடந்து சடங்குகளையும் வழிபாட்டு நெறிமுறைகளையும் புறகணித்த சித்தர்கள் மனப்பயிற்சி உடற்பயிற்சி இவற்றுக்கு அப்பால் ஆன்மப் பயிற்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறு வாழ்ந்தவர்கள் எண்ணற்றவர்களாக இருக்கச் சித்தர் பதினெண்மர் என்ற தொகுப்பில் கூறுவது ஒரு மரபாக இருந்து வருகின்றது.

பதினெட்டாக அமைவன “புராணங்கள், யாகங்கள், மேலக்கணக்கு நூல்கள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், செந்தமிழ்நாடு, கணங்கள், மொழிகள், சூலை கன்மம் குட்டம், வாத்யம், எலிகடி சமயம், தோஷம், சூலை, குறை, குழந்தை மாந்தம், நோய்கள், சாதி, சன்னி, ராகபாஷை, பகல்தூக்கம், மேகநோய், மந்திரகிரந்தி, முகலன் பலி குற்றம் முதலியன.”⁴⁴

இவைதவிர உலக வழக்கில் தேவாசுரப்போர் 18 ஆண்டுகள் இராமாயணப்போர் 18 மாதங்கள். பாரதப்போர் 18 நாள். சிறந்த நாளாக அமைவது ஆடிமாதம் 18ம் நாள். கனகவிசயர் போர் 18 மாதங்கள். ஆகமம் 18. மெய்யெழுத்து 18. கேளிர் அரசர்கள் 18 பேர். போன்ற குறிப்புகளை யெல்லாம் கூற பதினெட்டு என்பது சிறந்த எண்ணாகக் கருதப்பட்டு சித்தர்கட்கும் அந்த எண் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் கூறினாலும்⁴⁵ அது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. ஆனால் ஏதோ ஒரு முறையில் 18 என்பது சித்தர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பது மட்டும் உறுதி (பதினெட்டாக அமையக்கூடியவை பற்றிய பட்டியலை பின்னிணைப்பில் காணலாம்).

சிவானுபூதிச் செல்வர்களாகச் சமயங்கடந்தவர்களாக மோன நிலையில் மூழ்குபவராக அறியப்படுபவர்கள் சித்தர்கள். யோகத்தால் ஆன்மீக சக்தியை வளர்த்து மனம் அடக்கியவர்களான சித்தர்கள் எண்ணற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பதைப் பல பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அப்பல பாடல்களிலும் வசிஷ்டர் ரோமரிஷி போன்ற வடநாட்டு முனிவர்களின் பெயர்களும் கலந்து கிடைக்கின்றன. அப்பாடல்களின் மூலம் மிக அதிகமான சித்தர்களின் பெயர்களை அறியமுடிகின்றது. அதுபோல திருமூலர் பெயர் வடக்கே வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் நாதசித்தர்கள் பற்றிய பாடலிலும் காணப்படுகின்றது. சட்டை முனியும் கோரக்களும் அருணகிரிநாதரும் வடக்கு தெற்கு ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் விரவி வழங்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

பதினென் சித்தர்களைக் பட்டியலிடும் பாடல்கள் பலவாறாகக் காணப்படுவது போல நந்தி அருள் பெற்று நாதனாம் பெயர் பெற்றவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் நவநாதசித்தர்கள் இறைவனை நாதரூபியாகத் தொழுபவர்கள். எனவே நாதர் என்ற பெயர் பெற்றனர் என்று இரா.மாணிக்கவாசகம் தம் நம்நாட்டுச் சித்தர்கள் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நவநாத சித்தர்களும் 9 பேர் என்ற எண்ணிக்கையில் அமையாமல் 85 பேராகக் காணப்படுகின்றனர். நவ என்ற சொல்லுக்கு ஒன்பது என்று பொருள் கொள்ளாமல் புதுமை என்ற பொருளைக் கொண்டோமானால் நாதசித்தர்களின் எண்ணிக்கையில் முரண்பாடு ஏற்படாது.

இதேநோக்கில் பதினென் சித்தர்களையும் பார்ப்போமேயானால் பதினெட்டு சித்திகளைப் பெற்றவர்கள் பதினென் சித்தர்கள் அல்லது

பெயரளவில் பதினென்பேர் என்ற முறையை மாற்ற முடியும். (பதினென் சித்தர்களைப் பட்டியலிடும் பாடல்களைப் பின்னிணைப்பில் காணலாம்).

சித்திகளும் எண்ணற்றவையாக இருக்கின்றன. சித்தர்கள் பெயர்களும் எண்ணற்றவையாக இருக்கின்றன. சித்தர் பாடல் தொகுப்புகளில் கூட பதினெட்டு பேராக இல்லை. எல்லாத் தொகுப்புகளிலும் பதினெட்டுக்கு மேலான சித்தர்களின் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

சித்துக்களின் எண்ணிக்கை

சித்தர்களின் செயல்களை சித்திகளை சித்துக்களின் அடிப்படையில் பதினெட்டாக அமைந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

“சித்துக்கள் தான் அனந்தங்கோடி”⁴⁶

“எட்டெட்டு சித்தியாம்”⁴⁷

“சித்தர்களின் சித்து அறுபத்து நாலு”⁴⁸

“தானான அறுபத்து நாலு சித்து”⁴⁹

போன்ற சில அடிகள் மூலமே சித்துக்கள் எண்ணற்றவையாக அமைகின்றன என்பதை உணரலாம்.

பாம்பாட்டி சித்தர் தம் சித்தர் வல்லபத்தில் 26 சித்திக்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். தாயுமானவரும் வித்தகச் சித்தர் உலகத்தில் சித்தர்கள் பதினெட்டுக்கு அதிகம் என்றே கூறுகிறார். எனவே எவ்விதமாக நோக்கினும் பதினென் சித்தர் என்பதிலுள்ள பதினெட்டு என்பதற்கு உள்பொருள் ஒன்று ஒடுங்கி உள்ள தென்பது உணர வேண்டிய உண்மை. இந்த உண்மைகள் பல விதங்களில் அமைந்திருக்கவேண்டும் என்பது உறுதி.

பலவிதமாக அமையக்காரணம்

1. சித்தர்களைப் பற்றிப் பட்டியலிடும் பல பாடல்களில் காணப்படும் கூன்கண்ணர், கொங்கணர், பூனைக்கண்ணர் என்ற பெயர்கள் ஒருவருக்கே இடந்தோறும் வழங்கப்பட்ட பெயர்களாக இருந்து மூன்றுமே தனித்தனிப் பெயரில் அமைந்திருக்கலாம் (தற்காலத்தில் கூட கண்ணில் குறை உடையோரை பலபெயர்களில் அமைப்பது போன்றது).

2. இயற்பெயர் ஒன்றிருக்க புனை பெயராய் ஒன்றிருக்க இரண்டுமே தனித்தனிப் பெயர்களாக மாறியிருக்கலாம். தற்கால புதின ஆசிரியரில் ஸ்ரீவேணு கோபாலனும், புஷ்பா தங்கதுரை அவர்களும் ஒருவராகவே இருக்க எத்தனை பேர் இருவரும் ஒருவரே என்று அறிந்திருக்க முடியும். ஸ்ரீவேணு கோபாலனாய் எழுதிய புதினங்களுக்கும் புஷ்பா தங்கதுரையாய் எழுதிய புதினங்கட்கும் நடையிலோ பொருளிலோ கூட சம்பந்தம் இல்லாத முறையில் அமைந்திருக்க அடையாளம் காண முடிவது கடினம்.

3. பிறப்பில் இட்ட பெயர் ஒன்றிருக்க தீஷை பெற்று தீஷா நாமம் ஒன்று அமைய இரண்டுமே தனித்தனிப் பெயராய் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

(எ.டு) சுந்தரானந்தர் - திருமூலர்

சமீபத்தில் வாழ்ந்த ரஜ்னீஷ், பகவான், ஓஷோ என்ற மூன்று பெயர்களில் குறிப்பிடப்படுகிறார். இன்னும் 100 ஆண்டுக்குப்பின் ஒருவரான இவர் மூவராகத் தோன்றுவர்.

இவைமட்டுமல்லாமல் “வித்தகச் சித்தகணம்”⁵⁰ என்ற தாயுமானவரின் பாடலின்படி பார்த்தால் சித்து வெளிப்பாட்டு நிலை அல்லது அருள்

அனுபவநிலை அல்லது ஆன்மீக உணர்வு நிலை அடிப்படையில் பதினெட்டு குழுக்களாக அமைந்திருக்கலாம்.

4. மேலும் முதலில் இராம தேவராய வாழ்ந்த சித்தர் வைத்திய முறைகளைக் கற்க சீன தேசம் சென்று போது அவர் யாகோபுவாக மாற்றப்பட்டார் என்று சில செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பின்னால் இராமதேவர் பாடல்களும் யாகோபு பாடல்களும் தனித்தனியாக இருப்பது போல் சித்தர்களும் இரண்டு பெயர்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

இவையெல்லாம் ஒரு அமைதியாக இருக்கலாமேயல்லாமல் சித்திகள் மட்டுமே சித்தர்களின் நோக்கமாக இருந்திருக்க முடியாது. ஞானமேன்மையில் இடையில் ஏற்படக்கூடிய ஒருபேறே அட்டமாசித்திகள் என்பதும் அதை பிச்சென்று உதறியவர்கள் சித்தர்கள் என்பதை வள்ளலாரின் திருவருட்பாமூலம் அறியலாம்.

சதகோடி சித்தர் கோடி⁵¹

பொற்சிலை போல் சித்தர்களும் கோடாகோடி⁵² போன்றபாடல்களின் மூலம் சித்தர்கள் எண்ணற்றவர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

எனவே ஞான மேன்மையில் முத்தி நெறி பற்றியதாக இந்தப் பதினெட்டு என்பது அமைகிறது என்பது திண்ணம். திருமூலர் வாக்கியப்படி சாலோக சாபீப சாரூப முறைகளில் கிடைக்கும் முக்தி பதமுக்தியே. ஞான மேன்மையால் கிடைக்கும் பரமுக்தியே சித்தர்தம் சித்தம் என்பது துணிபு.

“முன்மார்க்க ஞானத்தால் எய்தும் முத்தி

முடிவென்பார் மூன்றினுக்கும் முத்தி பதமென்பார்”⁵³ என்ற பாடல் இதை அரண் செய்யும்.

முத்தி நிலைகள்

ஆன்மாவின் முத்தி என்பது நான்கு நிலைகளில் அமைந்தாலும் முதலில் கூறப்படும் மூன்று நிலைகளில் சாலோக சாமீப சாரூப நிலைகளில் பதமுத்தி மட்டுமே அமைகிறது. இந்த மூன்று நிலைகளிலும் பிறப்புக்கு காரணமான சூஷ்ம சரீரம் என்பது அழிவதில்லை. சூஷ்ம சரீரம் என்பது அழிவது சாயுஜ்ய நிலையில் மட்டுமே. ஞான சித்தர்கள் பிறப்பற்ற பரமுத்தியை மட்டுமே விரும்பியவர்கள். பரமுத்தியைப் பற்றிப் பேசுவோ மறைபொருளாகப் பதினெட்டு என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். பிறப்புக்கு அடிப்படையான எட்டு தத்துவங்களான சூஷ்மசரீரத்தை அழிப்பதே ஞான சித்தர்களின் எண்ணம். இந்த எட்டை ஒழிக்க உறுதுணையாய் இருப்பது தசகாரியமாகிய 10 செயல்கள் ஆகும். உயிர்கள் தூல உடலெடுக்கச் சூஷ்ம சரீரம் அடிப்படையாகிறது.

“தூலமா முறுவினுக்குச் சூக்கும் முதல்”⁵⁴ எனும் சிவஞான சித்தியார் பாடல் இதை உறுதி செய்யும்.

அடுத்து ஆன்ம காரியமாக அமையக்கூடிய தசகாரியம் ஆகும். அதாவது தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்வ சுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம், ஆகிய பத்துவித அனுபவங்கள். இந்த அனுபவங்களே சைவத்திற்கே

உரித்தான யோகங்களாக அமைகின்றன. அட்டாங்க யோகம் என்று சொல்லக்கூடிய பதஞ்சலி யோகத்தில் ஆன்மா அடைவது ஜீவன் முக்த நிலைமட்டுமே. சைவத்திற்கே உரித்தான இந்த தசகாரியமாகிற யோகமானது அட்டாங்க யோகத்தினின்றும் மாறுபட்டது என்பதை கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ அவர்கள் தம் சைவ தத்தவம் என்ற நூலில் விளக்குவார்.⁵⁵

எனவே சூஷ்ம சரீரமும் அழிந்து பரமுக்தி நிலை பெறுபவரே பதினெண் சித்தர் என்று கொள்ளலாம். இதையே சித்தர்கள் பலர்

“எட்டிரண்டும் எய்தும் வேதாந்தப் பேர்க்கு”⁵⁶

“தானெட்டு மிரண்டுமடா யெய்துப் பாடு”⁵⁷

“பரத்தோடே சேர்ந்தவர்கள் பரமேயானார்”⁵⁸ என்று கூறுவர்.

இந்த ஆன்ம அனுபவத்தில் முதல் முதலில் கூறும் 8 நிலைகள் ஜீவன் முக்த நிலையும் பின் உள்ள இரண்டு நிலைகள் இறை ஐக்கிய நிலையாயும் கருதப்படும். அவை பற்றிக் குறிக்கவே 10 + 8 என்ற நிலையில் பதினெட்டாகச் சித்தர்கள் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். தசகாரியங்களான யோகத்தின் மூலம் சூஷ்ம சரித்திரத்தையும் வென்று பரமுக்தி பற்றி சிந்தித்தவர்களே பதினெண் சித்தர்கள். சுருங்கக் கூறின் ஞான மார்க்கத்தில் முக்தியை மட்டுமே தேடிச் சென்றவர்கள் இவர்கள் எனலாம்.

“போத்தியே தீ மூட்டப் புரிஎட்டும் போமே”⁵⁹

என்ற அகத்தியரின் பாடல்கள் இதை அரண் செய்யும்.

“எட்டும் இரண்டையும் ஓர்ந்து”⁶⁰

என்பார் கடுவெளிச் சித்தர் இது மட்டுமா? வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் பேசும் சித்தர் பாடல்களில் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் பரவலாகக் காணப்படுதலால் வேதாந்த அடிப்படையிலும் சூஷ்ம சரீரம் ஒழித்து பரமுத்தி காணும் நிலைபற்றியும் அவர்கள் குறிப்பிட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அத்வைத வேதாந்தத்தில் சூஷ்ம சரீரம் என்பது ஞானேந்திரியம் 5. கன்மேந்திரியம் 5, ப்ராணாதி வாயுக்கள் 5, மனம், புத்தி ஆக 17 தத்துவங்கள் சூஷ்ம சரீரமாகக் குறிப்பிடுகிறது கைவல்ய நவநீதம். அத்வைதிகளுக்கு ஆன்மா ஒரு தனித்துவ மன்று. எனவே ஆன்மாவைக் குறிப்பிடவில்லை. சித்தர்கள் வேதாந்தத்திற்கும் சித்தாந்தத்திற்கும் ஒரு இணைப்பாய் அமைந்து ஆன்மாவையும் ஒரு தத்துவமாய்க் கொண்டு சூஷ்மசரீரம் 18 என்றனர். எனவே எப்படி அமைந்தாலும் மொத்தத்தில் ஞானத்தால் ஏற்படும் மூத்த நிலை சிந்தித்தவர்களே பதினெண் சித்தர்கள் என்பதில் ஐயமெதுவும் இல்லை. ஏனைய அஷ்டமாசித்திகளைக் கொண்ட சித்தர்கள் சமுதாயத்திலே மக்களின் பொறுமையின்மையையும் எளிதில் முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்ற மனோபாவத்தையும் முதலீடாகக் கொண்டு தான் முன்னேறும் போலிச்சித்தர்களே எனலாம். மக்கள் சகிப்புத்தன்மை கொண்டவர்களாக இருந்து, தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா என்பதை உணர்ந்து செயல்படத் தொடங்கினால் இவர்களின் வளர்ச்சியை ஒடுக்கலாம்

பதினெண் சித்தர்களில் சிவவாக்கியர் பெறுமிடம்

சிவ எனும் சப்தத்துடன் தோன்றி ஞான நிஷ்டராய் இருந்து சிவவாக்கியம் எனும் தம் பெயரில் நூல் செய்தவராகக் காணப்படுவர்

சிவவாக்கியர்.⁶¹ தம் நூலில் அறுபது இடங்களுக்கு மேல் சிவாயம் என்ற சொல்லை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதால் சிவவாக்கியர் என்ற பெயர் பெற்றவராகவும் கருதப்படுகிறார். பதினென் சித்தர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடக் கூடிய பல பாடல்களில் இரண்டு பாடல்களில் மட்டுமே இடம் பெற்றவராகக் காணப்படுகின்றார். ஆனால் பாடல் தொகுப்புகளில் முதன்மையாகவும் பெருவாரியான பாடல்களை எழுதியவராகவும் காணப்படுகிறார். பெரிய ஞானக்கோவையில்

“செய்த சிவவாக்கியந்தான் நூலே யாதி”⁶² என்று கூறப்படுவதன் மூலம் சிவவாக்கியர் முதலிடம் பெறுவதை அறிய முடிகின்றது.

முடிவுரை

மேலே கூறியவற்றில் சித்திகளைப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்றால் சாமானியர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடிய எண்வகை சித்தியைப் பெற்றவர்களும் சித்தர்கள் என்று பெறப்படும். அ.:தாயின் ஞான சித்தர்கட்கு உயர்வு இல்லாது போகும். எனவே இவர்களை கர்மசித்தர்கள் எனலாம்.

தியான யோகத்தின் மூலம் ப்ராணனை ஒழுங்குபடுத்தி உடலை நல்ல நிலையில் காக்க வல்லவர்கள் யோக சித்தர்கள். இவர்களின் உயர்நிலை என்பது சமாதிவரையில் மட்டுமே. இதற்கு மேல் சென்று ஞான நிலையில் தசகாரிய நிகழ்ச்சி மூலம் குஷ்ம சரீரமான புரியட்ட காயத்தையும் ஒழிப்பதற்குச் சித்தி பெற்றவர்களே இந்த பதினென் சித்தர்களாகிய ஞான சித்தர்கள். எனவேதான் சித்தர் ஞானக்கோவையில் அட்டமா சித்திகளை மட்டுமே பெற்ற சித்தர்களின் பாடல்களோ மருத்துவத்துறையில் சிறந்தவரின்

பாடல்களோ இடம் பெறவில்லை. மேலும் பதினென் சித்தர்கள் என்ற எண்ணிக்கையில் இல்லாமல் சூஷ்ம சரீரம் எனும் புரியட்டகாயத்தை வென்ற எண்ணற்ற ஞான சித்தர்களின் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

எனவே சைவசித்தாந்த அடிப்படையில் தசகாரியத்தின் மூலம் புரியட்ட காயத்தை வென்றவர்கள் பதினென் சித்தர்கள் என்று கொள்ளலாம். அல்லது வேதாந்தத்திற்கும் சித்தாந்தத்திற்கும் சமரசம் பேசுபவர்களான சித்தர்கள் சூஷ்ம சரீரத்தின் 18 தத்துவங்களை வென்றவர்கள் பதினென் சித்தர் என்பது துணிவு.

அஷ்டமாசித்திகள் என்பன உலகத்தாரை வியக்கச் செய்யும் ஆற்றலுடையவை. இறையருளால் எண்வகைச் சித்திகளும் கைவரப் பெற்று அவற்றோடு உலகியல் அளவில் நின்றுவிடாது எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்குரிய எண் குணங்களிலும் திளைத்து மன்னுயிர்களின் இன்னல்களைக் களைந்து, அழியா உடம்புடன் வாழ்பவரே சிவசித்தர் எனும் வெள்ளைவாரணரின் சொற்றொடர்கள் இதனை அரண் செய்யும்.⁶³ முத்தி நெறியை சாதனமாகவும் சித்தி நெறியை அதன் பயனாகவும் கொண்ட சித்தர்கள் முத்தி நெறியில் ஆனந்தத்தில் திளைப்பதைக் காட்டிலும் மன்னுயிர்களின் துன்பத்தைத் தம் சித்தித் திறத்தால் போக்கி பல்லுயிர்க்கும் நலம் புரிதலே சித்தி நெறியாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் ஞானசித்தர்கள். எனவேதான் இவர்கள், காலம் பிற சமயங்களையெல்லாம் கடந்து என்றும் நிலைபெற்றவர்களாகக் காலங்கடந்து வாழ்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். நுட்பமான பொருள் தரக்கூடிய இந்தப் பதினெட்டை வலியுறுத்தும் ஒரு

குறியீடாகவே, சில கோயில்களில் தெய்வங்களின் கர்ப்பக்கிரகத்தை
அடையப் பதினெட்டு படிகள் அமைந்திருக்கின்றன. (எ.கா. சபரிமலை,
திருவெள்ளரை போன்ற கோயில்கள்) எனக் கருதலாம்.

குறிப்புகள்

1. க.நாராயணன், சித்தர் தத்துவம், ப.15
2. ---, ப.9
3. ஒளவையார், விநாயகர் அகவல், அடி 42-43
4. இரா.மாணிக்கவாசகம், நம்நாட்டுச் சித்தர்கள், ப.27
5. செ.ஞானன், தத்துவ தரிசனங்கள், ப.303
6. க.நாராயணன், சித்தர் தத்துவம், ப.30
7. செ.ஞானன், தத்துவ தரிசனங்கள், ப.303
8. சுந்தரர் தேவாரம், 7ம் திருமுறை
9. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், 8ம் திருமுறை அச்சோப்பதிகம் பா.1
10. யுகிமுனி, வைத்திய சிந்தாமணி, பா.35
11. அகத்தியர், அநுபோக சூத்திரம், பா.2
12. திருமூலர், திருமந்திரமாலை பா.2915
13. திருநாவுக்கரசர், தேவாரம் 4ம் திருமுறை திருக்குறுந்தொகை பா.5
14. சுந்தரர் தேவாரம், 7ம் திருமுறை 5ம் பதிகம் பா.5
15. தாயுமானவர், பராபரக்கண்ணி, பா.148
16. மெய்கண்டார், சிவஞானபோதம் 12ம் சூத்திரம்
17. சித்தர் ஞானக்கோவை, கடுவெளிச்சித்தர் பா.18
18. ----, நிஜானந்த போதம் பா.21
19. பரஞ்சோதி முனிவர், திருவிளையாடற்புராணம் சித்தனாய்வந்த புராணம் பா.23-27
- 20..இரா.மாணிக்கவாசகம், நம்நாட்டுச் சித்தர்கள் ப.85

21. ---- பக்.86-87
22. ---- ப.44
23. சுவாமி சித்பவானந்தா, திருவாசக உரை - ப.
24. திருமூலர் திருமந்திரம் பா.2485
25. சட்டைமுனி, சித்தர் ஞானக்கோவை பா.56
26. முனைவர்.தெ.பொ.மி. தமிழ்க்கலைக்களஞ்சியம் ப.
27. அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரை ப.
28. இரா.மாணிக்கவாசகம் நம்நாட்டுச் சித்தர்கள் ப.29
29. K.விமலா, Philosophy of Thirumoolar, p.16
30. Kamlzavalabil, The poet of Powers, p.128
31. சக்தி சுப்ரமண்யம் நெல்லை மாவட்டச் சித்தர்கள் ப.29
32. வெ.நாராயணன், பகவான் ரஜனிஷ் சிந்தனைகள் ப.15
33. யோசி கோபநிஷத், பதஞ்சலி யோக சூத்திரம் முன்னுரை -
34. செ.ஞானன், தத்துவ தரிசனங்கள், ப.473
35. பகவான் ரமணர் உள்ளது நாற்பது பா.35
- 35அ. தொலைநிலைக்கல்வி பாடத்தொகுப்பு ப.363
- 35ஆ. ----
36. வால்மீகர் சித்தர் ஞானக்கோவை பா.11
37. காகபுசுண்டர் சித்தர் ஞானக்கோவை பா.6
38. அகஸ்தியர் சித்தர் ஞானக்கோவை ஞானம் 2
39. கருவூரார் சித்தர் ஞானக்கோவை பா.23

40. சுந்தரானந்தர் தீசஷாவிதி பா.2
41. அகஸ்தியர் கர்மகாண்டம் பா.36
42. ஞான வெட்டியான் 1500 – 229
43. சட்டை முனி பின்ஞானம் நூறு பா.34
44. இரா.மாணிக்கவாசகம் நம்நாட்டுச் சித்தர்கள் ப.109
45. Dr.T.N. கணபதி The Yoga of Eighteen Siddhas an Anthology p.2.
46. இராமலிங்கர் திருவருட்பா
47. பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற்புராணம்
48. ஞானவெட்டியான் 1500 – 889
49. யாகோபு வைத்திய வாத சூத்திரம் 377
50. தாயுமானவர் வித்தகச்சித்தகணம் பா
51. போகர் உபதேச ஞானம் 150 பா.71
52. கொங்கணர் ஞான சைதன்யம் 44
53. திருமூலர் ஞானம் பா.13
54. சிவஞான சித்தியார் - பா.
55. கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. சைவதத்துவம் ப.27
56. திருமூலர் யோக ஞான சாஸ்திரம் திரட்டு பா.13
57. --- பா.84
58. ஞானபஞ்சாட்சரம் 6 பா.2
59. அகத்தியர் பூசாவிதி தீசஷாவிதி பா.128
60. கடுவெளிச்சித்தர் - - பா.

61. The Tamil Dictionary of Proper names, p.223
62. பெரிய ஞானக் கோவை பா.3 ப.3
63. வெள்ளை வாரணர் திருவருட்பா ஆராய்ச்சி ப.236

இயல் 3

சிவவாக்கியமும் சமுதாயமும்

‘சமுதாயம்’ என்று தமிழிலும் சொசைட்டி என்று ஆங்கிலத்திலும் வழங்கப்படும் சொல் இலத்தின் மொழியிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்பது அறிஞர்கள் கருத்து.¹ மனித இனத்தில் மனித நேயத்தோடு கூடிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வாகிய பண்பாடு அரும்பிய காலத்து, சமுதாயம் அரும்பியிருக்கலாம். அத்தகையச் சமுதாய உணர்விற்குக் குடும்ப வாழ்வு அடிப்படையாக அமைந்திருக்க வேண்டும். தனி மனிதர்களையும், பல்வேறு அமைப்புகளையும், நிறுவனங்களையும், குழுக்களையும், துணைக் குழுக்களையும், தன்னகத்தே கொண்டதாக சமுதாயம் விளங்குகிறது.

இத்தகைய சமுதாயம் “மனிதனது சிந்தனைக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாத வகையில் காலமறியாது, தோன்றிய நாள் தொட்டு மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து உருப்பெற்று காலதேவன் கையில் பெற்று வாழ்ந்து வரும் ஒப்பற்ற ஒன்று என்பது தெளிவு”² என்பார் அ.மு.பரமசிவானந்தம் அவர்கள். “குடும்பம் என்ற மூலக்கருவில் இருந்து தான் சமூகம் வளர்ந்திருக்கிறது” என்று பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் என்பார் கூறுவர். பல குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் போது அது சமுதாயம் ஆகிறது என்பதை “கூட்டு வாழ்க்கை அல்லது மனித இன அமைப்புகளின் மேம்பாடான வடிவமே சமுதாயம்” என்று லெஸ்லி என்பார் குறிப்பிடுவர்.

தனிமனிதர்கள் சேர்ந்து வாழ்வது குடும்பம். குடும்பம் பல சேர்ந்தது ஊர். ஊர்கள் பல சேர்ந்தது உருவாவது சமூகம். பல சமூகங்களின்

இணைப்பு சமுதாயம். எனவே சமுதாயம் என்பது தனிமனிதரால் இணைக்கப்பட்ட கூட்டமாகும். பண்பாட்டை வளர்க்கும் களம். இந்தச் சமுதாயத்தின் இயல்பிற்கும் மரபிற்கும் ஏற்பவே வாழ்வின் மரபுமுறைகள் வழக்கமுறைகள் அமைகின்றன. இதையே தொல்காப்பியம்

"வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அலர்கட் பாலான³ என்று கூறும்.

"உலகெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே"⁴ என்ற சொல்லிற்கேற்ப வாழ்ந்த சமுதாயம் தொல்காப்பியர் காலச் சமுதாயம். ஆனால் சிவவாக்கியர் காலச் சமுதாயத்தில் மக்கள் மாக்களாக வாழ்ந்தார்கள். அதை எவ்வாறு நல்ல சமுதாயமாக மாற்ற வேண்டும் என்று முயற்சி கொண்டு செயல்பட்டவர் சிவவாக்கியர். அதைப் பாடல்களில் எவ்வாறு வற்புறுத்தினார் என்பதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

ஆன்மீகம் என்பது தனி மனிதனுக்கு உரிய உரிமை என்றாலும் அது தனி மனித உணர்வோடு நின்றுவிடாமல் சமுதாயத்தோடே கலந்து நிற்கிறது என்பதுதான் உண்மை. எந்த ஒரு ஆன்மீக இயக்கமும் சமூகத்தைத் தொடாமல் சென்றதில்லை. இந்த நிலையில் அனைவரும் சாதாரணமானவர்கள் என்றும்; யாரோ ஒருவர் வந்து நம்முடைய துயரை மாற்றித் தரப்போகிறார்கள் என்றும் நம்புகிறோம். இது இயல்பு. ஆனால் எல்லோருமே சாதாரணமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்து, சுய முயற்சியால் நம்முடைய ஆற்றலை உணர்ந்து, உயர்ந்து, முயன்று, முன்னேறும்போது அசாதாரணமானவர்களாய் ஆகிறோம். அப்போது அமரனுஷ்யமான செயல்களை

நம்மால் செய்யமுடிகிறது. இதை சித்தர்களின் வாழ்க்கை மூலமாக அறியமுடிகின்றது. பொய்யான சமூக, சமய வாழ்க்கைகட்குக் கட்டுப்படாமல் வாழ்ந்து, பிறரும் அதுபோல் வாழ வலியுறுத்தும்படி செய்து ஆரவாரமற்றதாயதொரு அறிவு சார்ந்த ஞானப் பண்பாட்டுக்குத் தமிழ் மண்ணில் வித்திட்டவர்கள் சித்தர்களே.

மக்கட் சமுதாயத்தோடு சேர்ந்தும், தனித்தும் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் வாழ்ந்தவர்கள் சித்தர்கள். யோகத்தின் மூலம் சமுதாயத்திற்கு உண்மைப் பொருட்களின் இயல்பை அதன் நித்தியத்தை உலகறியச் செய்தவர்கள் இவர்கள். இது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக, ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் நிலைநிறுத்தும் படியாக இல்லாமல், ஒரு துறை என்றில்லாமல் வானியல், சோதிடம், மருத்துவம், மந்திரம், தந்திரம், புவியியல், அறிவியல் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் ஆழ்ந்த அறிவு உடையவர்களாக இவர்கள் காணப்படுகின்றனர். சுருங்கக் கூறின் சித்தர்கள் தொடாத துறையே இல்லை எனலாம்.

சமயப் பூசல்கள் மலிந்து, சமயங்கள் அரசியலுக்கும், அரசுகள் சமயங்கட்கும் பயன்படும் காலகட்டத்தில், சமயங்களின் உட்பொருளை, அவற்றின் கொள்கை கோட்பாடுகளை, அச்சமயங்கள் இறையை அடைய ஏற்படுத்தியுள்ள அறமுறைகளை, சமயங்கட்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமைகளை ஆகிய அனைத்தையும் அகிலமறியச் செய்தவர்கள் சித்தர்கள். ஆனால் சமய உலகில் அவர்களை எந்தச் சமயத்தாரும் தம்சமயத்தினர் என்று ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. குறுகிய மனப்பான்மை

இல்லாமல், உலகம் முழுமையையும் தம் வீடாகக் கொண்டவர்களாகவும், மக்கள் அனைவரையும் தம் உடன் பிறந்தவர்களாகவும் கருதியவர்களாகக் காணப்படுகிறவர்கள் சித்தர்கள்.⁵ சமய நோக்கில் பார்க்கும் போது வழக்கில் இருந்த பூசாரித்துவங்களையும், சாதிகளையும் உடைத்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அதனாலேயே பாரம்பரியமான மதவாதிகளின் பகைமையைச் சம்பாதித்தவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள்.⁶

சிவவாக்கியம் காட்டும் அன்புநிலை

அன்பு என்பது அகத்தே உணரும் உணர்வுநிலை. அன்பிற்கு புறவடிவு இல்லையென்றாலும் வாழ்வதற்கும், உயர்விற்கும், ஆன்மீக உயர்விற்கும் எவ்வாறு வழிவகுக்கும் என்பதை மக்கட் சமுதாயத்திற்கு அன்போடு உணர்த்துகின்றார்கள் சித்தர்கள். சிவவாக்கியம் சமுதாயத்தின் மீது கொண்ட அன்பினாலேயே “அருளெனும் குழவி”⁷ பெற்று அவர் உரைத்தவை பல. சீரிய சிந்தனையாளரான சிவவாக்கியர் சமுதாயத்தின் மீது மிக்க அன்பு கொண்டதால்தான் தவறான பாதையில் சென்றுகொண்டிருக்கிற உலகத்தை தேவையற்ற சாதி, சமய வேற்றுமை, சடங்குகள் இவற்றுக்கு மாறாகச் சாதி சமயப் பூசலற்ற, எல்லாச் சமயத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற சமயக்காழ்ப்பற்ற ஆன்மாக்களின் உள் இருக்கின்ற இறைவனை மெய்யறிவுப் பாதையில் உணர வழிகாட்டினார். இறைவனையும், இறையின்பத்தையும் உணர்ந்து அனுபவித்த சித்தர் சிவவாக்கியர் தாம் உணர்ந்த இன்பத்தை எந்தச் சுயநலமுமில்லாமல் உலகிற்கு உணர்த்தியது அவர் சமுதாயத்தின் மீது கொண்ட அன்பினால் மட்டுமே. சமயக் காழ்ப்பின்றி எல்லாச்

சமயத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் மட்டுமே சித்தர் சிவவாக்கியரின் சமயமாக அமைகின்றது.

சிவவாக்கியம் காட்டும் அறநிலை

சிவவாக்கியத்தை அன்புநிலை, யோக நிலை, ஞானநிலை என மூன்றாக பிரித்து ஆய்வு செய்வது ஏற்புடையது. எல்லாக் கருத்துக்களுமே சமுதாயத்திற்குச் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்கள்தான் என்றாலும், ஞானநிலை பற்றியும், யோக நிலை பற்றியும் பின்னால் விரிவாக உரைப்பதால், அற நிலை, அதன் மூலம் சாதி, சடங்குகள் ஒழிப்பு பற்றிச் சிவவாக்கியர் கூறுவன மட்டுமே இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. மேலும் சாதி சமயச் சடங்குகள் வர்ணாசிரமக்காலம் தொட்டு சமுதாயத்தில் புரையோடிய விஷயமாக இருப்பதால் சாதி சமயச் சீர்திருத்தம் மூலம் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் பெறமுடியும் என்பதாலேயே சமுதாயச் சீர்திருத்தம் பற்றி சிவவாக்கியர் கூறுவன இங்கு ஆய்வு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

“புறத்தூய்மை நீரால் அமையும் அகத்தூய்மை

வாய்மையால் காணப் படும்”⁸

என்ற வள்ளுவரின் மொழிக்கேற்ப புறத்தூய்மையைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாது மனத்துக்கண் மாசற்ற நிலையைச் சிவவாக்கியர் தம் இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் கூறுகிறார். நீரிலே குளித்து உடலைத் தூய்மையாக வைப்பததால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை உணர்த்த வந்த சிவவாக்கியர் நீரிலேயே கிடக்கும் தவளை எந்தப் புண்ணியத்தையும் பெறுவதில்லை என்று கூறுகிறார். கோயிலும் குளங்களும் உள்ளேயே

இருக்க குளங்களைத் தேடி அலைவதால் பயனில்லை என்பதையும் திட்டமாகக் கூறும் அவர்,

“அந்திமாலை உச்சி முன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்”⁹

“மிண்டனாய் திரிந்தபோது இரைத்த நீர்கள் எத்தனை”¹⁰

“நித்தம் நித்தம் நீரிலே விருப்பமோடு நீர் குளிக்கும்”¹¹

“குளங்களாவது ஏதடா”¹²

“காலை மாலை நீரிலே மூழ்கும் அந்த மூடர்கள்”¹³

“நல்ல மஞ்சனங்கள் தேடி நாடி நாடி ஓடுநீர்”¹⁴

போன்ற வரிகள் மூலம் புறத்தூய்மையை ஒதுக்கியுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி மனதில் தூய்மையோடு இருந்தால் மட்டுமே மெய் கடந்து இருக்கக் கூடிய சிவத்தைக் கூட முடியும் என்பதை

“பொய் இறந்த சிந்தையைப் பொருந்தி நோக்க வல்லீரேல்”¹⁵

“சித்தமும் தெளிந்து வேத கோயிலும் திறந்தபின்”¹⁶

“அழுக்கிருந்த அவ்விடத்து அழுக்கறுக்க வல்லீரேல்”¹⁷

போன்ற பாடல்கள் மூலம் வலியுறுத்துகிறார் சிவவாக்கியர்.

சிவவாக்கியம் காட்டும் ஒன்றே சாதி

பிறப்பின் அடிப்படை இல்லாது, தொழிலின் அடிப்படையிலேயே வருணங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாத மக்கட் சமுதாயமாக இருந்த அந்தக் காலம் மாற்றமடைந்து சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில், தீண்டாமை நடைமுறையில் இருந்தது என்பதைச் சித்தர் பாடல்கள் மூலம்

அறியப்படுகின்றது. அந்தத் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பல பாடல்கள் மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். பாரம்பரிய சமயம் பூசாரிப் போக்காக அமைந்து, வைதீக நெறியே சிறந்ததாக (வைதீக நெறியாளர் தம் வாழ்விற்காக அல்லது தம் உயர்வுக்காக மட்டுமே) வைதிகர்கள் தீண்டாமையை வலியுறுத்திய கால கட்டமாகச் சித்தர்கள் காலம் அமைந்திருந்தது என்பதை சிவவாக்கியரின் பல பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய் தொழில் வேற்றுமையான்”¹⁸ என்பதை உணர்ந்த சித்தர்கள் எல்லோருமே இது குறித்துப் பாடியிருக்கிறார்கள். இதை,

“சாதிபேதம் தனைக்குறித்துத்

தயங்கி மயங்கித் தளராதே

சாதியாவதெவறிவார்”

சருவ வுடலு மொன்றுமாச்சு”¹⁹ என்று சிவானந்த போதத்திலும்,

“சாதிகுலமில்லை சத்குரு அறிவித்தால்”²⁰ என்று ஞானஏற்றத்தில் சேஷயோகியாரும்,

“சாதிபிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்”²¹ என்று பாம்பாட்டிச் சித்தரும்,

“சாதிவகை இல்லாமல் சஞ்சரிப்பதெக்காலம்”²² என்று பத்திரகிரியாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். திருமூலரும் இதுபற்றி வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். திருமூலர் அவர் காலத்தில் தொழிலடிப்படையில் அமைந்திருக்க சாதிகளைப் பற்றிக் கூறியிருந்தாலும் அதை ஆசுசம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆசுசம்

என்றால் அசுத்தம் என்று பொருள். சாதிபேதம் பார்க்கும் மானிடமே ஒரு தீட்டு அல்லது ஆசுசம் என்பதை,

“ஆசுச மானிடம் ஆசுசமாமே”²³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் தத்துவத்தை உணர்ந்து, அதன் மூலம் இறைத் தன்மையை உணர்ந்து, சிவத்தை வணங்குபவர் சாதிபேதமற்று எல்லா உயிரிலும் நீக்கமற்ற சிவத்தையே காண்பர். தீண்டாமையை விரும்பார். மூலப்பரம்பொருளைத் தன்னுள் கண்டவர் தீண்டாமையை விரும்பார். எல்லா உயிர்களிலும் அப்பரம்பொருள் ஊடுருவி இருப்பதை உணர்ந்தவர்களாக இருப்பர். அவர்கள் வேதத்தின் உட்பொருளை உணர்ந்தவர். எனவே தீண்டாமையை விரும்பார் என்பதை,

“ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே

ஆசுசமில்லை அரு நியமத்தருக்கு

ஆசுசமில்லை அரனை அர்ச்சிப்பவருக்கு

ஆசுச மில்லையாம் அங்கி வளர்ப்போர்க்கு

ஆசுசமில்லை அருமறை ஞானிக்கே”²⁴ என்ற பாடல் மூலம் திருமூலர் தீண்டாமையைத் திட்பத்துடன் மறுக்கின்றார். இக்கருத்துகளையே சொல்ல வந்த சிவவாக்கியரும் சிறிதும் அச்சமின்றி தீண்டாமையை ஒழிக்கப் பல பாடல்களில் வலியுறுத்துக்கின்றார். அவர் பாடல்களில் இதனைப் பல இடங்களில் காணலாம்.

“பறைச்சியாவதேதடா பணத்தியாவதேதடா”²⁵

“வேதம் ஓதுவானுடன் புலைச்சி சென்று மேவிடில்

பேதமாய் பிறக்கிறவாறதென்ன பேசுமே”²⁶

“சாதியாவதேதடா சலம் திரண்ட நீரலோ”²⁷ போன்ற பல பாடல்கள் மூலம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார். மக்களைப் பிரிக்கும் மாயையாகிய இச்சாதியை சித்தர்கள் அனைவருமே ஒருமித்த குரலோடு ஒடுக்குகிறார்கள். இச்சாதிப் பிரிவினையை மிகுதிப் படுத்துவது சாத்திரமும் சடங்குகளும் ஆகும். சாதியினால் தீமையே யன்றி அணுவளவும் நன்மை இல்லை. சடங்குகளினால் ஒருசிலரின் பிழைப்பு நடக்குமே அல்லாது வேறு நன்மை இல்லை என்பதை உணர்ந்ததால் தான் சாதியை ஒழிக்கப்பாடுபட்டிருக்கின்றனர் இதன் மூலம் அவர்கள் கால கட்டத்தில் சாதி சமய, உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற தீண்டாமை மனநிலை நிலை பெற்றதாக இருந்திருக்கிறது என்பதை அறியலாம். மேலும் பிறக்கும்போது எல்லா மனிதர்களும் ஒரே விதமாகவே பிறக்கின்றனர், பின்னரே அவரவர் சாதிக்கான அடையாளங்கள் அமைகின்றன என்பதை “பிறந்தபோது கோவணம் இலங்கு நூல் குடுமியும்”²⁸ என்ற பாடல் மூலம் கூறுகிறார்.

சிவவாக்கியமும் சமயங்களும்

சமயம் என்பது இறைவன் உலகம் மனிதன் ஆகிய மூன்று பொருட்களுக்கிடையே உள்ள உறவினை வெளிப்படுத்துவது. உலகவாழ்வில் மறை பொருளை விளக்குவது சமயமே. அழியாத பேரின்ப வீடு பேற்றிற்கு வழிகாட்டுவது சமயம். சமைத்தல் என்றால் பக்குவம் செய்தல். இந்த உலகில் வாழும் உயிர்கள், உலகின் மூலமாக அறியும் ஞானத்தின் துணையால் இறைவனை அடையும்படியாகப் பக்குவம் செய்வது

சமயமாகும். வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் மூலம் சீவனானது சிவமாக மாற முடியும் என்பதை அறிவுறுத்துவது சமயமே. சமயம் அல்லது மதம் என்ற அமைப்பானது கடவுள் மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகளின் மீது மனிதன் கொண்டுள்ள நம்பிக்கைகளின் தொகுப்பாகவும் சொற் கோவைகளாலான இறைவழிபாட்டுத் துதிகளின் வெளிப்பாடுகளாகவும் சடங்குகள் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகள் போன்ற செயல்களின் அடிப்படையாகவும் உள்ள சமுதாயக் கூறு^{28அ} என்று ஜேம்ஸ் ஹேஸ்டிங் அவர்கள் கூறுவார்கள். மேலும் சமயமெனுஞ் சொல் நெறி, கொள்கை, மதம் எனும் பலபொருட்களைத் தன்கைத்தே கொண்டது என்று சு.இன்னாசி என்பார் தம் நூலான சமயவிளக்கத்தில் குறிப்பிடுவார்.

மதம் என்பது நடைமுறை வேதாந்தம். வேதாந்தம் என்பது நடைமுறை மதம். ஆராய்ச்சி, விசாரணை ஆகியவை வேதாந்தம் எனப்படும். அறிதல், உணர்தல், அனுபவம் என்பது மதம் எனப்படும்²⁹ என்று கோ.செல்வம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

மனித சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்யச் சான்றோர்களால் அருளப்பட்ட சமயங்கள் வரலாற்றுப் பின்னணியிலும், சில தேவைகளினாலும், சில மனப்பக்குவங்களினாலும் சில பொருள் மாறுபாட்டாலும், தோற்றுவிக்கப்பட்டு, பின் சிலவாய் இருந்தவை பலவாய்ப் பெருகின. அவ்வாறு பெருகிய சமயங்களும் தோற்றத்திற்குரிய காரணத்தை மறந்து பின்னாளில் அரசியல் ஆதரவில் தலையெடுத்து மற்ற மதத்தை நசுக்குவனவாக மாறினவேயன்றி சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்துமாறு

அமையவில்லை என்பதை வரலாறுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, கொல்லாமையை உணர்த்திய பௌத்த சமயம் கொல்லும் தொழிலாலேயே தோன்றிய இடமான இந்தியாவை விட்டு அழிந்தது. இன்றும் இலங்கையில் நிகழும் வன்முறைகள் மூலம் கண் கூடாக அறிய முடிகின்றது என்பதை மறுக்க முடியாது. இறை வடிவங்களை ஏற்காத மகாவீரர் தோற்றுவித்த சமணம் இந்துக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக இந்து தெய்வங்களின் உருவத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டது. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சைவமும், வேதாந்த நெறியின் வளர்ச்சியால் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு 12ம் நூற்றாண்டு கால அளவில் சைவசித்தாந்தமாக உருப்பெற்றது. காலத்தின் கட்டாயத்தால் வளர்ந்த மதங்கள் இலக்கை மறந்து தங்கள் சுய உயர்விற்காக மட்டுமே செயல்பட்டு வந்தன என்பது மறக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாத உண்மை.

இத்தகைய கால கட்டத்தில் சமயம் கடந்த மோன சமரசமாகிய சைவசித்தாந்தம் மட்டுமே எல்லாச் சமயங்களையும் உள்ளடக்கியதாய் அவ்வச் சமயங்களின் மூலம் சிவத்தை உணர்வித்தது என்றால் மிகையில்லை. சிவவாக்கியர் எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லாச் சமயத்தைப் பற்றிக் கூறினாலும், அவர் ஊனிலே உருகி உள்ளத்தில் கலந்து உண்மையறிவாய் நிற்பது சைவம் என்பது மட்டும் தெளிவு. பின்னால் உள்ள பகுதிகளில் இதுபற்றி ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. விரிவஞ்சி இது பற்றி இங்குக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

சிவவாக்கியரும் சடங்குகளும்

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்ற திருமுலரின் வாக்குப்படி, திருமுலரின் அடிப்படையில் வந்தவர்களான சித்தர்கள், வைதிக நெறியின் தழைப்பால் பூசாரித்துவ வாழ்வாக அமைந்த சடங்குகளை வெறுக்கின்றனர். ஞானசாதனத்தை மேற்கொண்டவர்களான சித்தர்கள்

“பற்றில்லாத ஒன்றுதன்னை பற்றிநிற்கும்”³¹- பற்றினையும்

“திறமலிக்கு நாலுபாதம் செம்மை”³² என்று ஞானசாதனத்தை உணர்த்துகிறார்களேயன்றி சடங்குகளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதைப் பல பாடல்களில் காணலாம்.

“உட்கலந்த சோதியை நாடி நாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்”³³

“என்னிலே இருந்த ஒன்றே”³⁴

“நெஞ்சை உருக்கி உட்கலந்த உண்மைகூற வல்லீரேல்”³⁵

“மனத்தின் மாயை நீக்கியே”³⁶

“உறியிலே தயிர் இருக்க ஊர் புகுந்து வெண்ணெய் தேடும்”³⁷

“நாடி நாடி உம்முள்ளே நவின்று நோக்க வல்லீரேல்”³⁸

“வேடமிட்டு மணிதுலக்கி மிக்க தூபதீபமாய்

ஆடறுத்து கூறுபோட்ட அவர்கள் போலும் பண்ணுறீர்”³⁹

“சோதியாக உம்முள்ளே தெளிந்து நோக்க வல்லீரேல்”⁴⁰ போன்ற பாடல் வரிகள் மூலம் மூலப்பரம்பொருளாய் உள்ள பொருள் உன்னுள்ளேயே இருக்கிறது என்பதை உணரவேண்டும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தி,

தேவையற்ற சடங்குகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதையும்

அறிவுறுத்துகிறார் சிவவாக்கியர். சடங்குகளை வெறுக்கும் இவர்

“அந்தி மாலை உச்சி மூன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்

சந்தி தர்ப் பணங்களும் தபங்களும் ஜெபங்களும்”⁴¹

“வித்தில்லாத சம்பிரதாயம் மேலும் இல்லை கீழுமில்லை”⁴²

“பண்டு நான் பறித்தெறிந்த பன்மலர்கள் எத்தனை”⁴³

“நெருப்பை மூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்தம் நித்தம் நீரிலே”⁴⁴

“வாய்புதைத்து குணுகுணுத்த மந்திரம்”⁴⁵

“வண்டின் எச்சில் கொண்டுபோய்”⁴⁶

“கோயிலாவது ஏதடா, குளங்களாவது ஏதடா”⁴⁷

“பூசை பூசையென்று நீர் பூசை செய்யும் பேதைகள்”⁴⁸

“பெருக்க நீறு பூசிலும் பிதற்றலும் பிரான் இரான்”⁴⁹

“கைவடங்கள் கொண்டு நீர் கண்சிமிட்டி நிற்கறீர்”⁵⁰

“தீர்த்தம் ஆடவேண்டும் என்று தேடுகின்ற தீனர்கள்”⁵¹

“வேடமிட்டு மணிதுலக்கி மிக்கதூய தீபமாய்”⁵²

“அள்ளிநீரை விட்டதேது அங்கையில் குழைந்ததேது”⁵³

“வெந்தநீறு மெய்க்கணிந்து வேடம் கொள்ளுமோ”⁵⁴

“ஆதிபூசை கொள்ளுமோ அநாதிபூசை கொள்ளுமோ”⁵⁵

“மந்திரங்கள் கற்ற நீர் மரித்தபோது சொல்லீரெல்”⁵⁶

“கட்டையால் செய் தேவரும் கல்லினால் செய்தேவரும்”⁵⁷ போன்ற பல பாடலடிகள் மூலம் சடங்குகளை ஏற்றுக்கொள்ளாத சிவவாக்கியரின் திட்டம் தெளிவுறும்.

சடங்குகளை வெறுப்பதின் மூலம் பூசாரித்துவ வாழ்க்கை ஒதுக்குகிறாரேயன்றி தன்னால் சுயமாகச் செய்யும் இறை வழிபாடுகளை அவர் ஒதுக்கிவைப்பதில்லை என்பதைக் கீழ்க்கண்ட பாடலடிகள் மூலம்

“அன்பினால் இறைஞ்சி ஏத்த வல்லிரேல்”⁵⁸

“அத்தர் நித்தர் காளகண்டர் அன்பினால் அனுதினம் உச்சரித்து”⁵⁹ வலியுறுத்துகிறார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் உவமைகள்

வாழ்வியல் நிலையில் தான் கூறக் கருதும் பொருள் நுகர்வோருக்குச் சென்று சேர வேண்டும் என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பவன் தான் நூலாசிரியன். இவ்வாறு தான் சொல்ல கருதிய பொருள் நுகர்வோரைச் சென்று அடைந்து மாற்றம் விளைவிப்பதே நூலாசிரியனின் வெற்றியுமாகும். இந்நிலையில் சித்தர்களும் சமுதாயத்திற்குத் தான் கூறக் கருதிய விழிப்புணர்வுச் செய்திகளைப் பாமரரும் அறியும்படியாக, பழமொழிகள் மூலமும், உவமைகள் மூலமும், புராணக் கதைகள் மூலமும் எடுத்துரைக்கிறார்கள். சிவவாக்கியரும் இந்த வழிகளைப் பின்பற்றாமல் இல்லை.

உருவ வழிபாட்டை மேற்கொள்பவர்கள் இறைவடிவத்தைப் பல வடிவங்களில் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இறைவன் ஒருவன் என்பதை வற்புறுத்த

மூலப்பொருளான தங்கத்திலிருந்து ஆபரணங்கள் பல்வேறு ஆவதுபோல இறைவடிவங்கள் வேறுவேறு ஆகின்றன என்பதைத்

“தங்கம் ஒன்றி ரூபம் வேறு தன்மையான வாறு போல்

செங்கண் மாலும் ஈசனும் சிறந்திருந்ததுமுளே”⁶⁰

“நாழி உப்புநாழி அப்பு நாழியான வாறுபோல்

ஆழியோனும் ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்திடம்”⁶¹ என்று கூறுவர்.

தன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டிய இறைவன் மாயையால் மயக்குகிறான்.

அம்மாயைத் தவிர்த்து இறைவனே வீடுபேறு கொடுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சொல்ல வந்த சிவவாக்கியர்

“ஆடுகாட்டி வேங்கையை அகப்படுத்துமாறு போல்”⁶² என்று கூறுவார்.

ஞான வடிவமாக இருக்கக்கூடியது சீவான்மா. அதன் ஞானநெறி பற்றி அறியாமல் ஆகமங்களை ஒதுவது கையிலே வெண்ணெய் வைத்துக் கொண்டு நெய்க்கு அலைவார் போன்ற செயல் என்பதை

உறியிலே தயிர் இருக்க ஊர் புகுந்து வெண்ணெய் தேடும்⁶³ என்ற உவமைமூலம் விளக்குவர்

காட்டிலே திடீரென்று தோன்றும் நெருப்பு சாம்பலை உண்டாக்கி எதுவுமே இல்லாதபடி ஆக்கும். ஆதுபோல ஞானிகள் தம் மனத்திலே வல்லதாக எதுவுமில்லை. தூய்மையான அன்புள்ளமாகவே இருக்கின்றது என்பதை

கானமற்ற காட்டகத்தில் வெந் தெடுத்த நீறுபோல்⁶⁴ என்ற உவமை மூலம் விளக்குவார்.

நமக்குள்ளே உறைந்திருக்கும் இறைவனை நாம் அறிவதில்லை என்ற
உண்மையை உரைக்க அவர் கூறும் உவமை

மின் எழுந்து மின்பரந்து மின் ஒடுங்கும் மாறு போல்⁶⁵ என்பதாகும்.

மேலும் ஆன்மாவுக்கு ஆணவமலக் கலப்பு என்பது இயற்கையானது.
ஆநாதியானது என்பதற்கு

செம்பினிற் களிம்பு வந்த சீதரங்கள் போலவே⁶⁶ என்பதும் அவர் கூறும்
உவமை.

இறைவன் நம்முள் இயல்பாகவே கலந்திருக்கிறான் என்பதைச்

செய்ய தெங்கு இளங்குரும்பை நீர் புகுந்த வண்ணமே⁶⁷ என்பதன்
மூலமும் நிலையற்றதாகிய இந்தச் சரீரத்தில் ஐந்து பூதங்கள் இருந்து
போகத்தை உண்டாக்குவது போல் சிவத்தையும் பெற்று அமர்ந்திருக்கிறது
என்பதைப்

பொய்க்குடத்தில் ஐந்தொதுங்கி போகம் வீசமாறு போல்⁶⁸ என்பதன்
மூலமும் விளக்கும் சிவவாக்கியர் இத்துணை பெருமை வாய்ந்த உடலை
நாம் விணாக்குகிறோம் என்பதனை

வயலிலே முளைத்த செந்நெல் களையதான வாறு போல்⁶⁹ என்ற
உவமையின் மூலம் தவறாமல் அறிவுறுத்துகிறார்.

மூலப்பரம்பொருள் ஒன்று இருக்க வடிவம் மட்டுமே வேறுபடுகின்றன
என்பனை சொல்ல இந்த உவமைகளைக் கையாளுகிறார் சிவவாக்கியர்.
நுட்பமாகச் சிந்தித்தால் இன்னும் ஒரு கருத்துக் கூட அறிய முடியும்.
பொதுவாகச் சித்தர்கள் அத்வைதக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள் என்று

பெரியோர்கள் உரைப்பார்கள். அத்வைதத்தில் இதே உவமை பரமாத்மாவுக்கும், சீவாத்மாவுக்கும் தொடர்பு படுத்தி உரைக்கப்படும். சிவவாக்கியர் தன் மனம் சைவத்தைத் தழுவி இருப்பதாலேயே இந்த உவமையை இறைவடிவத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்றார் எனலாம்.

ஆணவத் கலப்பைக் குறிப்பிட வந்த சிவவாக்கியர்

“செம்பினிற்களிம்பு வந்த சீதரங்கள் போலவே”

என்பதின் மூலம் விளக்குவார்.

ஆணவம் இயல்பாகவே அனாதியானது. இறைவன் அத்வைதமாக உயிர்களோடு கலந்து இருக்கின்றான். அவனை அகக் கண் கொண்டு உணராமல் மேலும் மேலும் வினைகளை செய்து உயிர்கள் பிறப்பெடுக்கின்றன என்பதை அறிவிக்க வந்த சிவவாக்கியர் “ஊசல்போல”⁷⁰ என்றும் உவமை கூறி விளக்குவார். இவ்வாறு பாமரர்களும் அறியும்படியாக உலகவழக்கத்தில் உள்ள உவமைகள் மூலம் சிவவாக்கியர் ஞானப்பொருளை எளிமையாக விளக்குவார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் புராணக் கதைகள்

சிவவாக்கியர் தம் பாடல்களில் உவமைகள் மட்டும் அல்லாது புராணக் கதைகளையும் அங்கங்கே மக்கள் உணரும் வகையில் உரைத்திருக்கின்றார். யானையைக் கொன்றுரித்த கொற்றவனை⁷¹ பற்றியும் ஆலம் உண்ட கண்டர்⁷² பற்றியும் பல இடங்களில் சிவவாக்கியர் உரைக்கத் தவறவில்லை. மேலும் வேரையும் முடியையும் விரைந்து தேடிமால் அயன்⁷³, பண்டுமுப்புரம் எரித்த

பத்தி⁷⁴ போன்ற அடிகள் மூலம் புராணக் கதைகளின் மூலம் தான் கூற வந்த ஞானப் பொருளை அறிவுறுத்துகிறார் என்றால் மிகையில்கலை எனலாம்.

சிவவாக்கியம் காட்டும் போலிச்சித்தர் மறுப்பு

சித்தர்கள் என்றால் அவர்கள் அபின் போன்ற போதைப் பொருட்களை உபயோகிப்பவர்⁷⁵ துறவே உயர்ந்தது என்று கூறி இல்லறத்தை ஏற்காதவர்⁷⁶, நாடோடியாக அலைபவர்⁷⁷, அன்னியர் பொருளை மோசம் செய்து அபகரிப்பவர்⁷⁸ பொய் புனைசுருட்டு செய்யும் மூடர்கள்⁷⁹, உலோகத்தினை தங்கமாக மாற்றித்தருபவர்⁸⁰, அஷ்டமாசித்து செய்பவர்⁸¹, ஊதாரியாய்த் திரிபவர்⁸² காவி சடை பூண்டு தான் மணந்த மனைவியைத் தெருவில் விடுபவர்⁸³ முக்தியைக் கூட வாங்கித் தருவதற்கான சித்தியைச் செய்வேன் என்று கூறிப் பணம் பறிப்பவர்⁸⁴ என்று பலவாறாகக் கூறக்கூடிய போலி குருக்களைச் சாடுகிறார்.

இவ்வாறு பலவாறாக சாதிகளையும், சடங்குகளையும், ஒதுக்கியவர்களான சித்தர் சிவவாக்கியர் செய்ய வேண்டிய பூசைகளையும் கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறியிருக்கும் பூசையானது மிகஎளிமையான எல்லோர்க்கும் எற்ற ஒன்று.

அற்றஉன் அகத்தையும் அலக்கிடும் மெழுகிடும்

மெத்த தீபம் இட்டதில் பிறவாத பூசை ஏத்தியே

நற்றலம் புரிந்து ஏக நாதர் பாதம் நாடியே

சுற்றியிருப்பதே சரிதை கண்டு கொள்ளும் உம்முள்ளே⁸⁵ என்பதே அவர் கூறும் பூசையாகும். மனத்தழுக்கை அகற்றி ஞானதீபம் ஏற்றி பிறப்பில்லாத நிலையான பூசை செய்வதே அவர்கூறும் பூசையாகும்.

சிவவாக்கியர் பார்வையில் பெண்ணியம்

பக்தி என்பது இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஆன்மீக அனுபவங்கள் உணர்வு ரீதியாக அமைவது.

பக்தி என்பது கர்நாடகத்திலே தோன்றி தமிழ்நாட்டிலே வளர்ச்சி பெற்றதாக பாகவத புராணம் கூறும். அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற பக்தி மார்க்கத்தின் எழுச்சியானது ஒருகால கட்டத்தில் குடும்ப வாழ்க்கையையும் பாலுறவையும் நிராகரித்த துறவுக்கு, எதிராக அமைந்தது. பக்தி என்பது வரலாற்றுக் காலத்தில் உபரிப் பொருளாதார வருமான காலத்தில் ஆளும் வர்க்கத்திடையே நிலவிய வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கும், சிந்தனை பிரிவுகளுக்கும் இடையே இருந்த வேற்றுமைகளை நீக்கி இணைப்பை ஏற்படுத்த உதவியது. மேலும், வர்க்க நிலையால் சாதி நிலையால் கீழ்த்தள்ளப்பட்டு கீழ்நிலை அடைந்த மக்களது அவல நிலையின் போது ஒரு தெய்வத் தலையீடு தேவைப்பட்டது⁸⁶. ஒரு சமுதாயத்தின் தரம் உயர்வடைவதும் தாழ்வடைவதும் அச்சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற பெண்ணின் நிலையைப் பொறுத்து அமைகின்றது. சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமானால் சமுதாயத்தின் அச்சப்போன்று திகழும் பெண்களைப் பற்றிக் கூறுதல் இன்றியமையாதது. எனவே சித்தர்கள் காலத்தில் பெண்களின் நிலை

என்ன என்பது பற்றியும், சிவவாக்கியர் பெண்மைக்குக் கொடுத்த இடம் என்ன என்பது பற்றியும் இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது.

இல்லறத்தில் பக்திநிலை

எழுச்சி மிக்க பக்தியானது குடும்பம், வீடு போன்றவற்றுள் வழிபாட்டைக் கலந்தது. பக்தியினால் தெய்வ உறவுக்கான அகத்துறை செய்யுள் மரபுகள் புத்துயிர் பெற்றன. அதாவது இல்லற வாழ்வோடு இணைக்கப்பட்டிருந்த அகப்பொருள் மரபுகள், இறையோடும் தொடர்பு படுத்தப்பட்டு மடை மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பெண்களையும் இந்த இயக்கம் பக்தி வரலாற்றில் இணைத்துக் கொண்டன. சமண பௌத்தர்களால் தாழ்த்தப்பட்ட நிலையில் இருந்த பெண்கள் சைவ சமயத்தில் பக்தி அனுபவத்தில் ஈடுபட்டனர். (எ.கா. திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார், இசைஞானியார்) பெண்களுடைய ஆன்மீக அனுபவங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிலை சமய உலகில் ஏழாம் நூற்றாண்டுக் காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டது. பின்னால் சித்தர்களுடைய காலகட்டத்தில் பெண்கள் சித்தர்கள் சிலரால் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். வரலாற்று ரீதியில் ஆன்மீக உலகில் பெண்களின் நிலை பற்றி காலங்களின் அடிப்படையில் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டோமானால் சித்தர்கள் பெண்களை ஏன் மறுத்தார்கள் என்பது பற்றி அறிய வாய்ப்புக் கிடைக்கும். மேலும் சிவவாக்கியர் நோக்கில் பெண்கள் போற்றப்பட்ட பாங்கும் அறியப்படும்.

தொல்காப்பியக்காலப் பெண்மை

தொல்காப்பியர் காலகட்டத்தில் புனிறு, (பெண்கட்கே உரியதூமை, தாய்மை போன்றவை) அணங்கு, கற்பு இவை பெண்களோடு சம்பந்தப்பட்டவையாகப் பேசப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் அணங்கு என்ற சொல் வலிமை, அறம், விசாலம், போன்ற பொருள் பெற்று வழங்கப்படுகிறது. இது பெண்களின் ஆற்றலாகக் கருதப்பட்டது. தொல்காப்பியர் அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்துறுத்த நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப⁸⁷ என்று பொருளதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். சங்க காலத்தில் மனைவியை இழந்த கணவன் துன்பம் அடையும் தலைப்பெயல் நிலை⁸⁸ பேசப்படுகின்றது. கைம்மை என்பது பெண்களுக்கு விதிப்பட்ட ஒரு துறவாக அமைந்தது. அந்தணர்களின் தமிழ்நாட்டு வரவால் தமிழ்மக்களிடம் திணிக்கப்பட்ட கலாச்சாரத்தின் விளைவே இக்கைம்மைத் துறவு என்று கொள்ளலாம்.

சங்கம் மருவிய காலப்பெண்மை

சங்கம் மருவிய காலக்கட்டத்தில் பரத்தமை நிலை நிறுவனமயமாக்கப் பட்டது. திருக்குறள் “வரைவின் மகளிர்⁸⁹ என்று இப்பெண்களைக் குறிப்பிடும். திருவள்ளுவர் பண்பில் மகளிர்⁹⁰ பொருட்பெண்டிர்⁹¹ மாயமகளிர்⁹² இருமனப் பெண்டிர்⁹³ என்று இவர்களை வரையறை செய்வார் ஆனால் திருவள்ளுவர் நடத்தை மாறிய இந்தப் பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது பெண்களின் இச்செயலுக்கு ஆண்களின் சார்பு உண்டு என்பதையும், ஆண்களுக்குரிய சிறுமை என்ன என்பதையும் கூறி ஆண்களைப் பரத்தன் என்றே

குறிப்பிடுகிறார். மாற்றான் மனைவியை விரும்ப வேண்டாம் என்று பிறனில் விழையாமையில் குறிப்பிடும் வள்ளுவர் பொருட்பெண்டிருக்கு எந்த அறிவுரையும் வழங்கவில்லை.

மணிமேகலை காட்டும் மாதவி கணிகை குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும் அவள் சாதாரண குடும்பத்துப் பெண்களுக்கே உரிய திருமணம் தாய்மை இவற்றை மறுத்து துறவியாகி அறம் செய்யத் தலைப்படுகிறாள். இது வாழ்வின் மேன்மையான பணி.

இருண்ட காலமாகக் கருதப்படும் அடுத்த வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் பெண் தீண்டாமைக் கருத்து வளம் பெறுகின்றது. சங்க காலத்தில் பெரிதும் போற்றப்பட்ட பெண்மை, இந்தக்காலக் கட்டத்தில் தீய சக்தியாக கருதப்படுகிறது. தீட்டானது தீங்கானது மாயமானது பிசாசுத்தன்மையுடையது என்றெல்லாம் விவரிக்கப்பட்ட பெண்மை, மானிட இலட்சியத்தின் அழிவுக்கான மூலகாரணமாகவும் கருதப்பட்டது. பெண்களின் மதிநுட்பம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. புத்தர் பெண்கள் மதிநுட்பமானவர்கள், சமயஞானம் பெறத் தகுதியானவர்கள் என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும் பௌத்த காவியமான மணிமேகலையில்

“இளையள்”, வளையோள் என்னுனக்கு யாவரும் விளைபொருள் உரையார்⁹⁴ என்ற வரி பெண்களுக்கு சமயக் கல்வி மறுக்கப்பட்டதை உரைக்கிறது.

திருவள்ளுவர் காலக்கட்டத்தில் பெண்ணின் தலைமை ஓங்கியிருக்கக் கூடிய குடும்பத்தைப் “பெண்வழிச் சேரல்”⁹⁵ என்ற அதிகாரத்தால்

விளக்குகிறார். பெண்ணின் விருப்பமறிந்து நடக்கும் ஆண்கள் அவமானப்படுவர் என்பது அவர் கூறும் கருத்து.

சங்கம் மருவிய காலக்கட்டத்தில் மக்களின் கலாச்சார வாழ்வில் ஒரு வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. சமணர்களின் ஆதிக்கம் பெருவாரியாக இருந்ததால் வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு பட்ட கலைகள் மறுக்கப்பட்டன. அவை சமய வாழ்விற்கு இடையூறாகக் கருதப்பட்டன. எனவே கலைகள் யாவும் பெண்ணின் பால்நிலையுடன் தொடர்பு படுத்திக் காட்டப்பட்டது. எனவே கலை ஒரு தேவையற்ற போதையாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. கற்றோர்கள், உயர்ந்தோர்கள், கூத்தாடும் இடத்திற்கும் திருவிழாவிற்கும் செல்லமாட்டார்கள் அவ்வாறு சென்றால் அவர்களுக்கும் இழுக்கும் அழிவும் ஏற்படும் என்பதை ஏலாதி என்ற பதினெண் கீழ் கணக்கு நூல்

கூத்தும் விழாவும் மணமும் கொலைக்களமும்

ஆர்த்த முனையுள்ளும் வேறிடத்தும் - ஓத்தும்

ஓழுக்கும் உடையவர் செல்லாரே செல்லின்

இழுக்கும் இழவும் தரும்⁹⁶ என்று கூறும்

வரலாற்று நோக்கில் பெண்கள் பிற்படுத்தப்பட்டமை

எந்த ஒரு ஆய்வையும் வரலாற்று நோக்கில் காணவேண்டுமானால் முதலில் சங்க காலம்தான் இடம்பெறும், சங்க காலத்தில் பெண்களுக்குரிய உரிமை முறையாக இருந்தனவா என்பது பற்றி முரணான கருத்துக்கள் தான் எழுகின்றன. சங்க காலப் பெண்பாற் புலவரான ஒளவையார் மற்றும் பல பெண்பாற்புலவர்களைப் பார்க்கும் போது அவர்களுக்கு கல்வி என்பதெல்லாம்

வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட சில நுட்பமான கருத்துக்கள் நோக்குதற்குரியன. மன்னனோடு சரிநிகர் சமானமாய் அமர்ந்து உரை நிகழ்த்தும் அளவு மதிநுட்பம் பெற்றிருந்தாலும், ஓளவையார் தன் இளமை அழகைத் துறந்து முதுமையைத் தம் இளவயதிலேயே வேண்டிப் பெற்றிருந்திருக்கிறார் என்பதை கபிலர் அகவல் மூலம் அறியலாம். அதாவது தற்காலக் கட்டத்தைப் போலவே அக்காலக்கட்டத்திலும் பெண் என்பவள் குடும்பம் என்ற பாதுகாப்பு இல்லாமல் தனியாக வாழ இயலவில்லை என்பதை ஓளவையார் வாழ்வு மூலம் அறியமுடிகின்றது. சங்ககாலம் மட்டுமின்றி சங்கம் மருவிய காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்தவரான காரைக்கால் அம்மையாரும் இல்லற நெறியில் இருந்து விலகி தனியாக வாழ்ந்த போது இறைவனிடம் தானே வேண்டி பேயுருவை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதை

“பேய்வடிவு அடியேனுக்குப் பாங்குற வேண்டும்”^{96அ}

“ஊண்அடை வனப்பை எல்லாம் உதறி ஏற்பு உடம்பு ஆக

வானமும் மண்ணும் எல்லாம் வணங்கும் பேய் வடிவம் ஆனார்”^{96ஆ} – என்ற பெரியபுராணப்பாடல் மூலமும் அறிய முடிகின்றது. பின்னால் வந்த காலக்கட்டத்தில் கைம்மைநோன்பை ஏற்று வாழமுடியாத நிலை இருந்ததனாலேயே பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறும் பழக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர்

மேற்கூறியவற்றையெல்லாம் நோக்கும் போது எந்த ஒரு காலக்கட்டத்திலும் பெண் என்பவள் ஒரு போகப் பொருளாகவே கருதப்பட்டாள். ஆண்டாண்டு காலமாகவே போகப்பொருளாகவே கருதப்பட்ட

பெண்கள் பக்தி நிலையிலும் அவ்வாறே கருதப்பட்டு வந்திருக்கின்றனர். பக்தியின் உயர்நிலைக்கு பெரிதும் இடையூறாகவும் கருதப்பட்டனர். பக்தி உலகில் இந்தக் கருத்து பரவலாக காணப்பட்டது. எனவே பக்தி நிலையில் பெண்கள் பங்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத நிலையே நிலவியிருந்தது.

பக்தி இலக்கிய காலப்பெண்மை

பக்தி இலக்கியக் காலத்தில் சைவத் திருமுறைகளில் ஒன்றான பெரிய புராணத்தில் காட்டப்படும் அடியவர்கள் கொள்கைச் சான்றோர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் கொள்கை சிறக்கப் பாடுபட்ட பெண்கள் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். வைணவ உலகிலும் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடியான ஆண்டாளையும் அவர்தம் பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத வைணவர்கள் இன்றும் உண்டு.

வேதகாலத்தில் மட்டுமே ஆன்மீக உயர்வுநாடிய சில பெண்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் காணப்படுகின்றனர் (எ.கா. மைத்ரேயி, கார்கி, உலோபாமுத்தரை போன்றவர்கள்)

தலைமுறை தலைமுறையாக இதே உணர்விலேயே ஆண் சமுதாயம் வளர்ந்து வந்திருப்பதால் பெண் சமுதாயத்தின் ஆன்மீக ஏற்றத்தை அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராக இல்லை. இதையொட்டியே சித்தர்கள் கூட்டத்திலும், சித்தர் சமுதாயத்தில் சித்தர் சிலரால் பெண் இனம் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் உயர்வு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெண் போகத்தை மறுப்பதற்காகவே பெண்கள் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

சித்தர்கள் காலப் பெண்மை

சித்தர்கள் பலர் பெண்களைத் தாயாகக் கருதித்தான் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். பெண்களை இழிவு செய்யும் பாடல்கள் மிக அதிகமாகப் பட்டினத்தார் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. அவர் பாடல்களில் பெண்ணைப் பலவகையாக இழிவு செய்திருந்தாலும் தாய்மை நிலையை, இல்லறப் பெண்ணை உயர்வு செய்தே போற்றியிருக்கிறார். தாய்மையை உயர்வு செய்து அவர் பாடிய பாடல்கள் குன்றிலிட்ட விளக்காக ஒளிர்கின்றது.

“வஞ்சகமாய் உற்ற முலை மாதர் வலைக்குள்ளாதல்”⁹⁷ என்று பேசும் பட்டினத்தார்

விடிருக்க தாயிருக்க வேண்டும் மனையாளிருக்க⁹⁸ என்று சொல்லும் போது மனையாளைப் பற்றிக் குறைத்துக் கூறவில்லை. காம மோகத்தால் சிற்றின்பமே சதம் என்றெண்ணி பேரின்பத்தைக் கைவிட்டுக் கையறுநிலையில் இருப்போரையே இழிவுப்படுத்துகிறார்.

சிவவாக்கியம் காட்டும் பெண்மை

சித்தர் மரபிலேவந்தவரான சிவவாக்கியர் இல்லறத்தை ஒதுக்கவில்லை. இல்லற இன்பத்தில் ஏற்படும் இன்பம் சாதியால் வேறுபடுவது இல்லை என்பதை பரத்தியாவதேதடா பணத்தியாவதேதடா⁹⁹ என்பதின் மூலம் உரைத்த அவர் வனத்தில் திரிந்து சருகு உண்டு துறவியாய் வாழ்ந்தால் உடல் தானே இளைக்குமேயன்றி இறைமை கிட்டாது என்பதையும் உரைக்கின்றார்.¹⁰⁰

இல்லறத்தைப் போற்றும் அவர், இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே மனத்தூய்மையோடு இல்லறத்தை நடத்தி வந்தால் இறையனுபவத்தைப் பெறமுடியும் என்பதையும் வனத்திலே வாழ்ந்து மனத்தூய்மை இல்லாமல் இருந்தால் இறையனுபவம் பெறமுடியாது என்பதையும்

வனத்தகத்து இருப்பினும் மனத்தகத்து அழுக்கு அறார்

மனத்தகத்து அழுக்கறுத்த மனத்தகத்து ஞானயோகிகள்

முலைத்தடத்து இருக்கினும் பிறப்பறுத்து இருப்பரே¹⁰¹ என்று கூறுவதன் மூலம் மனத்தூய்மையோடு இருந்தால் மட்டுமே போதுமானது என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். எங்கு எப்படி இருப்பினும் இறையனுபவத்தை மன ஒருமைப்பாட்டோடு உணர வேண்டும் என்பதே தேவையான ஒன்று. மனத்திட்பம் இல்லாதவர்கள் தங்கள் இயலாமையை மறைக்க அடுத்தவர்கள் மீது பழி போடும் எண்ணத்தில் பெண்களைக் குறைத்துக் கூறியிருக்க வேண்டும். தாத்வீகக் கலப்பினால் புறத்தோற்றத்தில் மட்டுமே ஆண் பெண் வேற்றுமையுண்டு. ஆன்மாவுக்கு வேற்றுமை இல்லை என்பதை உணராத பாமர மக்களை ஏய்க்கும் விதமாகவே பெண்மையைக் குறைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

சிவவாக்கியரைப் பொறுத்த வரையில் இல்லறத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு

வரு விருந்தோடு உண்டு உடுத்தி வளர்மனை சுகிப்பீரேல்

வருவிருந்தோன் ஈசனாகி வாழ்வளிக்கும்¹⁰²

என்று கூறுவதன் மூலம் இறைவனே விருந்தினனாய் வரும் பேறு இல்லறத்தானுக்கு மட்டுமே கிட்டும் என்பதை உரைக்கின்றார். இல்லறத்தை உதறி நாடோடியாய் அலையும் துறவிகளைக் கடமை மறந்தவர்களாகவே சித்தரிக்கும் விதத்தில் மாடுகள் என்று குறிப்பிடும் அவர் பாடல்

காவியும் சடைமுடி கமண்டலங்கள் ஆசனம்

தாவு ருத்திராட்சம் யோகத்தண்டு கொண்ட மாடுகள்

தேவியை அலைய விட்டு தேசம் எங்கும் சுற்றியே

பாவியென்ன வீடெல்லாம் பருக்கை கேட்டு அலைவரே¹⁰³ என்பதாகும் மேலும் இல்லறத்தில் இருக்கும்போதுதான் ஒருவன் வாழ்வு சிறக்கிறது என்பதை

மாதரார் தோள் புணர்ந்த போது மனிதர் வாழ்வு சிறக்குமே¹⁰⁴ என்பார். இறைவனின் மேன்மையான தன்மையைச் சொல்லும் இடத்து பெண்மையாகி நின்றதொன்று¹⁰⁵ என்பார். இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும் போது சிவவாக்கியர் பெண்களைப் போற்றித் தான் பாடி இருக்கிறாரே அல்லாது தூற்றவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை கொண்டு மனதில் இருள் கொண்டு அந்த மாயையின் விளைவால் இறைவனை நாடாமல் கண்வலையால் மயக்கும் பெண்மேல் ஆசைகளும் அங்காடி நாய்களாக இருக்கும் பெண்கள்¹⁰⁶ மீது ஆசை செலுத்துவோரை மட்டுமே இகழ்கிறாரேயன்றி இல்லத்து மகளிரை இகழவில்லை என்பது துணிவு.

பிறப்பாலும் உடல் தோற்றத்தாலும் ஆணாக இருந்தும் உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் பெண்மையைப் பெற்றுப் பாடுவது என்பது எளிதானதன்று.

இருப்பினும் பக்தித்துறையில் அருளாளர்கள் பலர் இம்முறையைக் கையாண்டுள்ளனர்.¹⁰⁷ பெண்மை என்பது மட்டுமே ஆணவமற்ற உருக்கத்தைக் கொடுக்கும் நிலை. எனவேதான் மாணிக்கவாசகர், திருமங்கை மன்னன், நம்மாழ்வார் போன்ற அருளாளர்கள் தங்களைப் பெண்ணாகவே பாவித்துப் பக்தி செய்தனர்.

தென்னாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து செழித்த பக்தி நெறியில் சமயஞ்சாராது தனக்கென ஒரு நெறி வகுத்துக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படும் சித்தர்கள், சாதிகளையும், சடங்குகளையும், மூடநம்பிக்கைகளையும், அதன் மூலம் தன் சுய உயர்வை கருதும் பூசாரித்துவ வாழ்வையும் மட்டுமே ஒதுக்குகின்றனர். அவர்கள் மறுப்பது இறையையோ அல்லது இறை உணர்வையோ அன்று. சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் கொண்டு இறை வழிபாடு செய்ய அறியாத பாமரர்களை ஏய்த்துப் பணம் பறிக்கும் மத வெறியர்களை மட்டுமே சித்தர்கள் சினந்தனர் மறுத்தனர். அப்படியிருந்த சித்தர்கட்கு அவர்கள் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் மதிப்போ மரியாதையோ கிடைக்கவில்லை என்பதை

வீதி போகும் ஞானியை விரைந்து கல் எறிந்ததும்¹⁰⁸ என்ற பாடல் மூலம் அறிய வைக்கிறார். எனவே சித்தர்கள் ஆத்திகர்களேயன்றி நாத்திகர் அல்ல என்பதை உணர முடிகின்றது. பொய்ச் சடங்குகளை ஆதரிப்பதன் மூலமே, சாதி பேதம் ஏற்பட்டு உயர்வு தாழ்வு பேசப்படுகின்றன. எனவே சடங்குகளை ஒழிப்பதன் மூலம் ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்ற வாக்கை நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டுச் செயல் படுத்தியவர்கள் சித்தர்களே.

இன்றைய நிலையில் இது கருத்திற் கொள்ளத் தக்கது என்பது ஏற்புக்குரியது.

சிவவாக்கியர் காட்டும் கல்வி

முன்னால் சொல்லப்பட்ட அனைத்து மூடத்தனத்திற்கும் காரணமாக அமைவது பொதுமக்களின் கல்வியின்மையே. அதாவது சாதி வேற்றுமை, மத வேற்றுமை, தேவையற்ற மூடத்தனமான சடங்குகள், பெண்களின் பெருமை அறியாது இல்லறத்தை இகழ்ந்து பேசல் போன்ற இவையனைத்திற்கும் காரணமாய் அமைவது கல்வியின்மை மட்டுமே. கல்வியின்மை என்பதையும் பொதுவாகக் கூறாமல் காணுமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறையை உணரத் தேவையாகும் ஞானக்கல்வி அல்லது ஆன்மீகக் கல்வி இல்லாமை மட்டுமேதான். எனவேதான் சிவவாக்கியர் இறைஞானத்தை உணர்த்திச் சமுதாயத்தின் அஞ்ஞானத்தைக் களைவதற்காகத் தம் பாடல்களில் ஞானக் கருத்துக்களைப் புகட்டுகிறார். உடல் நிலையானது அல்ல என்ற நிலையாமைக் கருத்தை உணர்த்தி வேறுபாடுகளைக் களைய முடியும் என்பதையும் திட்பமாக உணர்த்துகிறார். உடல் தோற்றத்தின் காரணங்களை உணர்ந்தால் சமுதாயத்தில் காணலாகும் குற்றங்களைக் களைய வழிபிறக்கும் என்பது அவரின் திட்பமான கருத்தாக்க கொள்ளலாம்.

உயிர்கள் தத்தம் வினைக்கேற்ப பிறப்பெடுக்கின்றன. அவை பிறவிதோறும் செய்த நல்வினையால் மானிடப் பிறப்பு அமைகிறது என்பதைக் கூற வந்த அவர்

“உயிரு நன்மையால் உடல் எடுத்து வந்து இருந்திரும்

உயிருடம்பு ஒழிந்த போது ரூபரூப மாயிடும்¹⁰⁹ என்ற பாடல் மூலம் விளக்குவார். அத்தகைய நல்வினையில் பிறப்பெடுக்கும் உயிர்களின் ரூபரூபமான உடல்களுக்குக் காரணமாக அமைவது பாலுணர்வால் தோன்றும் சுக்கில சுரோணிதக் கலப்பு மட்டுமே என்பதைச்

“சுக்கிரத் திசையுளே சுரோணிதத்தின் வாசலுள்

முச்சதுரம் எட்டுளே மூலாதாரசகையிலே¹¹⁰ என்ற பாடலின் மூலம் அறிவுறுத்துகிறார். மேலும் பிறப்புக் காரணமான சுக்கில சுரோணிதம்இவற்றின் வாசலான மூலாதாரமே யோகத்திற்கும் தோற்றுவாயாக இருக்கிறது என்பதையும் இப்பாடலில் உணர்த்துகிறார்.

பெண்களின் உடலில் இயற்கையாய் அமையும் மாதவிடாயானது நின்ற காலத்தில் உடல் பிறப்பு நிகழும் என்பதையும் அது இயற்கையாய் நிகழும் நிகழும் நிகழ்வு என்பதையும் இதில் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற பேதம் இல்லை என்பதையும் உணர்த்தச் சிவவாக்கியர்

மாதாமாதம் தூமைதான் மறந்து போன தூமைதான்

மாதம்அற்று நின்றல்லோ வளர்ந்து ரூபம் ஆனது

நாதம் ஏது பேதம் ஏது நற்குலங்கள் ஏதடா”¹¹¹ என்ற பாடல் மூலமும்

“தூமை கண்டுநின்ற பெண்ணின் தூமைதானும் ஊறியே

சீமை யெங்கும் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து உலகம்கண்டதே¹¹²

போன்ற பாடல்களின் மூலம் விளக்குகிறார்.

இவ்வாறு உடலெடுக்கும் உயிர்கள் உடலெடுப்பதற்குமுன் இவை எங்கே இருந்தன என்பதை குருவின் மூலம் அறிய வேண்டிய செயல் என்பதையும் விளக்குகிறார். பஞ்சபூதச் சேர்க்கையால் பிறப்பெடுக்கும் உயிர்கள் என்பதை

அஞ்செழுத்திலே பிறந்து அஞ்செழுத்திலே வளர்ந்து

அஞ்செழுத்தை ஓதுகின்ற பஞ்சபூத பாவிகள்¹¹³ என்ற பாடல் மூலம் விளக்கும் அவர் உடலெடுப்பதற்கும் முன்பாக அப்பஞ்சபூதங்கள் எங்கே இருக்கின்றன என்பதை

கருத்தரிக்கு முன்னெல்லாம் காயம் நின்ற தெவ்விடம்

உருத்தரிக்கு முன்னெல்லாம் உயிர்ப்பு நின்ற தெவ்விடம்

அருள் தரிக்கு முன்னெல்லாம் ஆசை நின்ற தெவ்விடம்

திருக்கறுத்துக்கு கொண்டதே சிவாயம் என்று கூறுவீர்¹¹⁴ என்ற பாடல் மூலமும்

கருத்தரிக்கு முன்னெல்லாம் காயம் நின்றது தேயுலில்

உருத்தரிக்கு முன்னெல்லாம் உயிர்ப்பு நின்றது அப்புலில்

அருள் தரிக்கு முன்னெல்லாம் ஆசை நின்றது வாயுலில்

திருக்கறுத்துக்கு கொண்டதே சிவாயம் என்று கூறுவீர்¹¹⁵ என்ற பாடலின் மூலமும் விளக்கி, பஞ்ச பூதங்களின் இருப்பிடம் எது என்பதைப் பற்றியும், இறையருளாலேயே பிறப்பெடுக்கிறோம் என்பதையும் விளக்குவார். உடலின் கலப்புப் பற்றிப் பேசிய இவர் உயிரின் இருப்பிடம் பற்றியும் கூறத்தவறவில்லை. இறையருளால் உடலும் உயிரும் கூட்டாக்கப்படுகின்றன

என்று கூறி, உடல் எடுப்பதற்குமுன் உயிரானது நாதத்துவத்தில் கலந்திருக்கும். சரீரமுண்டாவதற்குக் சுரோணிதமாக இது அமையும் என்பதை உருத்தரிப்பதற்கு முன் உயிர் புகுந்த நாதமும்

கருத்தரிப்பதற்கு முன் காயமென்ன சோணிதம்¹¹⁶ மூலம் விளக்குகிறார். திருவருளை அடைவதற்கு முன் உயிர்கள் கீழாலவத்தையில் செயல்படுகின்றன. திருவருள் கிடைத்தபிறகே மேலாவத்தை நிகழ்கின்றது. இதைப்பற்றி அறியும் அறிவே அறிவு என்பார். உயிரையும் உடம்பையும் இணைப்பது சிவம் என்பதையும் ஐயமின்றி எடுத்துரைக்கிறார்.

மாறிமாறித் தோற்ற மெடுக்கும் எல்லாப்பிறப்பும் நாம் செய்கின்ற வினைப்பயனாலேயே நிகழ்கிறது. அது காலம் நியதி இவற்றின் அடிப்படையில் வினை நுகர்வுக்கேற்ப உடலாக அமைகின்றன என்பதைக் கூற

கருவினில் கருவதாய் எடுத்த ஏழு தோற்றமும்

இருவினைப் பயத்தினால் பிறந்திறந்து உழன்றிடும்¹¹⁷ என்ற பாடலடிகளின் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

இதுவரை பார்த்ததின் மூலம் உடம்பு பிறப்பெடுக்கும் விதம் என்பது இயற்கையாய் எல்லோர்க்கும் பொதுவாய் அமைவது. இதை உணர்ந்து கொண்டால் சாதிபேத மற்ற சமநிலைச் சமுதாயத்தை அமைக்கமுடியும். உடல் வேறுபாடுகள் யாவும் புறத்தோற்றம் என்பதை அறிந்து சாதி சமய வேறுபாடுகளைக் களைய வேண்டும். ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பிறப்பின் பொது நிலைஅறியாததாலேயே சமயச் சடங்குகள் சாதிபேதங்கள்

அவற்றிற்கே உரிய சடங்கு ஆசாரங்கள் அச்சடங்குகளில் காணக் கூடிய உயர்வு தாழ்வுகள் ஆகியவை ஏற்படுகின்றன. எனவே பொதுவாக இருக்கும் ஞானக்கல்வியை ஆன்மிகக் கல்வியை அறிந்து கொண்டால் முன்னால் சொல்லப்பட்ட பிறழ்வுகள் எதுவுமில்லாமல் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் உயர்வு பெறமுடியும் எனவே எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாய் அமைவது அடிப்படை அறிவின்மையே என்பதைச் சிவவாக்கியர் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சமுதாயத்திற்கும் சித்தர்கள் அளித்த கொடை

திராவிட பரம்பரியத்தைக் கொண்டவர்களாக மிகப்பெரிய ஞானிகளாக வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்பவர்கள் சித்தர்கள். சமுதாயத்திற்கு அமைதிகாண வழிகாட்டுவதற்காகத் தோன்றிய சமயங்கள் மனிதனை அச்சப்படுத்தி, மனஅழுத்தத்தை அதிகரிப்பதாகவே இருந்தது. மனச்சுமையைக் குறைப்பதற்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயம் மனச்சுமை அதிகரிக்கவே வழிவகுத்தது. சமயத்தின் போலிச் சடங்குகளை அறுத்து ஆன்மீக இன்பத்திற்கு வழிகாட்டியவர்கள் சித்தர்கள். எனவேதான் உலகவரலாற்றில் பல்வேறு கட்டங்களில் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு சமயங்களில் சித்தர்களின் ஆன்மீக நெறி தழைத்தோங்கியுள்ளது.

அறிவியல் தழைத்தோங்கியுள்ள தற்கால கட்டத்தில் சித்தர்களின் மருத்துவமுறைகள் பரவலாக போற்றப்பட்டுப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. சித்த மருத்துவ முறையைச் சார்ந்த தொடுசிகிச்சை (ப்ராணிக் உறீலிங்) அழுத்த சிகிச்சை (அக்யூ பஞ்சர்) போன்ற மருத்துவ முறைகள் பலவித

முன்னேற்றங்களுடன் வளர்ந்து வருகின்றன. அவை சித்தர்களால் வெகுகாலத்திற்கு முன்பே அறியப்பட்டவை. எண்ணங்களின் வலிமையால் அடுத்தவர்கள் மனதிலுள்ளதை அறியக் கூடிய சித்தர்களின் மனோதத்துவ முறைகள் சைக்கோட்ரானிக்ஸ் என்ற துறைமூலம் மேலைநாடுகளில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இதயநோய் உள்ளவர்க்கு யோகப்பயிற்சி மூலம் மருத்துவம் செய்யப்படுகின்றது. அவர்களை ஓம்காரத்தை உணரச் செய்வதன் மூலம் இதயநோய்க்கு நிவாரணம் காணப்படுகின்றது. தமிழ்மொழியோ அல்லது ஏனைய இந்திய மொழியோ அறியாத மேலைநாட்டினராலும் அப்பயிற்சி பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. மேலை நாட்டினரால் சித்த மருத்துவ முறை மேன்மேலும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. கோரக்கர் பாடல்கள் இதற்கு உறுதுணையாக அமைகின்றன.¹¹⁸

மேலும் சித்தர்கள் உள்பொருளை எதிர்பொருளாக மாற்றும் திறனறிந்திருந்தார்கள் கண்ணாடி எதிரிலிருப்பதை பிரதிபலிப்பது போல மின்விசையைக் காந்த விசையாக மாற்றும் திறனாளிகளாகச் சித்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள். அணுக் கொள்கையில் சித்தர்களின் சிலமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. 1927ல் நோபல் பரிசுபெற்ற P.A.M.Dirac என்ற அறிஞர் இதை ஒத்துக்கொண்டுள்ளார். இந்தப் பிரதிபலிப்புக் கொள்கையின் அடிப்படையில் 1955ல். O.காம்பர்லெய்ன் E.செகிரி அவர்களால் கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் சில எதிரியக்க நுண் பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதன் வளர்ச்சியாக 1965ல் L.M.லெட்ரமேன் எனும் அறிஞர் சில எதிரியக்க அணு உறுப்புகளைத் தயாரித்தார். 1971ல் ரஷிய

இயற்பியல் விஞ்ஞானிகள் உறிலியத்திற்கு எதிரியக்கப்பொருளைத் (anti Helium) தயாரித்தனர். இவ்வாய்வுகள் எல்லாமே சித்தர்களின் பேரண்டம் பற்றிய ஆய்வுகளின் வளர்ச்சியே.¹¹⁹

முடிவுரை

சித்தர்கள் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் வாழ்ந்தவர்கள் என்ற வரையறுத்துக் கூற வழியில்லாமல் காலந்தோறும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தத்தம் சிந்தனைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சித்தர் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. சமுதாயத்தில் இந்தப் புரட்சி மனப்பான்மை தோன்றுவதற்கும் அந்தந்தக் காலகட்டத்தில் சில சூழ்நிலைகள் இருந்திருக்கவேண்டும். நல்ல ஞானிகளும் அருளாளர்களும் தோன்றுவதற்கு முன்று விதமான சூழல்கள் அமைந்திருக்கவேண்டும். நல்ல அமைதியான சூழல் (2) அடக்குமுறைச் சூழல் (3) புழுக்கமான சூழல் என மூன்று விதமான சூழல்களைப்பற்றி அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுவார்.¹²⁰ சிவவாக்கியர் பாடல்களும் நல்ல அமைதியான சூழலில் இயற்றப்பட்டிருக்கும் என்று கூற முடியாது. மடாதிபதிகளும் சாமியார்களும் மக்களை அறிவற்ற மூடர்களாக நினைத்து உருவவழிபாடு மந்திரங்கள் இவற்றை அறிவுறுத்தி தாங்கள் பொருள் ஈட்டிக் கொள்கின்ற காலகட்டத்தில் சிவவாக்கியர் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். மேலும் வருணப்பாகுபாடு இறுக்கமுற்று வைணவமும் சைவமும் தமக்குள் பூசலிட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையும் அவர்காலத்தில் இருந்தது என்பதை அவர் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. எனவே இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை புரட்சி ஏற்படக் காரணமாயிருந்திருக்கவேண்டும்.

பெருஞ்சமயங்கள் வலுவிழுந்து சிறு தெய்வ வழிபாடும் பெருகி பல்வேறு புறச்சமயங்களும் வேற்று நாட்டுச் சமயங்களும் எனத் தமிழகம் சிதறுண்ட சூழலில் சித்தர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். கர்மங்களையும் தர்மங்களையும் வலியுறுத்திய வேதங்கள் வலுவோங்கியருக்கக் கூடிய காலகட்டத்தில் தான் கர்மாக்களை ஒழித்து ஞானத்தை ஏற்கச் சொல்லும் உபநிடதங்களும் தோன்றியுள்ளன என்பது கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

கோயில்களும் மடங்களும் பெருகிச் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் பெருகின. புறச்சடங்குகள் மலிந்ததால் வேடதாரிகளின் கை ஓங்கி வருணப்பாகுபாடு இருக்கமுற்றன. சில ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் வர்ணாசிரம தர்மத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த போதிலும் அதை ஏற்பவரில்லை. எனவே இந்தக் காலக்கட்டத்தில் புழுக்கமான ஒரு சூழலில் சமுதாயத்தின் நலன் விழைபவராக, மனநல மருத்துவராக அறம் போதிக்கும் ஆசானாக போலிகளைக் களையும் புரட்சியாளராகச் சித்தர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அறியாமை உள்ள மனிதர்கள் விழித்தெழுகிற போதுதான் மூடநம்பிக்கைகளையும், பாசாங்குகளையும் தூக்கி எறியக்கூடிய புதிய புரட்சிமனப்பான்மை தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.¹²¹

கி.பி.13ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் வந்த சோழஅரசர்கள் பலகோயில்கள் கட்டி பலநிபந்தனைகளை அளித்தனர். அந்தணர்கள் மட்டுமே கோயில்களில் கைங்கர்யங்கள் செய்து வந்தனர். தென்னாட்டு அந்தணர்கள் எண்ணிக்கையில் போதாத அளவில் வடநாட்டு அந்தணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டனர். அவர்கள் இராஜகுருக்களாகப் பெருமை பெற்றனர்.

அரசியல் நிர்வாகத்தில் அவர்கள் பங்கேற்பு இருந்தது. சலுகைகள் அதிகமாகப் பெற்று தாம்தாம் உயர்ந்தவர் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. மற்றவர்களை உதாசீனம் செய்யும் போக்கும் வளர்ந்தது. அதனால் பல சமுதாயச் சங்கடங்கள் தோன்றின. பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றின் மூலம் இதை அறியமுடிகின்றது என்பதை அனந்த நாராயணன் அவர்கள் சைவசித்தாந்தம் என்ற தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த அடிப்படையில் பொதுவாகச் சித்தர்களுடைய காலம் என்பது கி.பி.14 முதல் 18 வரை இருந்திருக்க வேண்டும்¹²¹ என்பதும் பரவலான கருத்து. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழர்களுடைய காலத்தில் தேவதாசிகள் என்ற பெயருடன் பொட்டுக் கட்டும் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது¹²² என்பதை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. ஒரு திட்டத்தின் பின் விளைவுகள் சமுதாயத்தைப் பாதிப்பதற்கு இரண்டு தலைமுறைகள் ஆகும். இறையுணர்வுடன் பொட்டுக் கட்டிக் கொண்ட தேவதாசிகளின் பின்னால் வந்த தலைமுறையினர் இறையுடன் தனக்கு உள்ள தொடர்பை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்வதற்கு முடியாமல் உடல் இச்சையை விரும்பியிருக்கலாம். அது மனித இயல்பு. இதுவே பின்னர் விலைமாதர் அல்லது வேசியர் வம்சத்தை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டும். எனவே 14ம் நூற்றாண்டில் சித்தர்கள் பொருளாசையோடு வாழ்ந்த பெண்களை மட்டுமே மோசமாக சித்தரித்திருக்க வேண்டும்

மேலும் நாயக நாயகி பாவத்தை ஏற்றுக்கொண்ட எல்லாச் சமயத்தினரும் உயிர்களையும் பெண்களாகவும் இறையை ஆணாகவும் கண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் சித்தர்கள் இதற்கு நேர்மாறாக இறையை

வாலையாகவும் மனோன்மணியாகவும் பெண்மை உருவிலே கண்டிருக்கின்றனர் பூரணத்திலிருந்து பூரணம் பிறக்கும். ஆதனால் பூரணமாக இருக்கக் கூடிய பெண்களையே அவர்கள் இறையாக ஏற்றுக்கொண்டனர். பெண்களைத் தாயாக நினைத்து வளர்மனை சுகித்து வாழும் வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சிவவாக்கியர் வேசியர் தம் வகையில் சிக்கி அங்காடி வாழ்க்கையை மட்டுமே வெறுத்து வாழ்ந்திருக்கின்றார். எனவே அவர் காட்டியவழி தற்காலச் சமுதாயம் உடல் மன வளத்துடன் வாழக் கூடிய வாழ்க்கைக்கு வகுத்துக் காட்டிய வழிகாட்டிகள் எனலாம்.

சிவவாக்கியர் தம் பாடல்களின் மூலம் பல உண்மைகளைச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். சாதிப்பிணக்கை அழிக்கவும் சமய ஒற்றுமையை உரைக்கவும் ஞானநிலை அன்புநிலைகளைச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக் கூறவும் சமுதாயத்தில் வழங்கி வந்த உவமைகள் பழமொழிகள் புராணக்கதைகள் இவற்றின் மூலம் உணரச் செய்யவும் பலவழிகளில் முயன்றிருக்கிறார். இனப்பற்று, சமயப்பற்று, பொறுப்பற்று ஆகிய மும்மலங்களைக் களைந்தால் சமுதாயம் முன்னேற முடியும் என்பதை உரைத்திருக்கிறார். சமுதாயத்தில் பெண்களின் உயர்ந்த நிலைபற்றிக் கூறியதன்மூலம் பெண்கள் மேலுமுயர்வதற்கும் வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கிறார். எந்தவிதமான மாசுகளும் இல்லாமல் இருத்தலே உயர்வுக்கு வழி என்பதையும், சடங்குகள் தேவையில்லை என்பதையும் திட்டமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். சடங்குகளின் மூலம் உயர்வு தாழ்வுகள் தான் ஏற்படும் என்பதையும், இவை ஒருசிலரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக ஏற்பட்டவையே

என்பதையும் மனஉறுதியுடன் உரைக்கிறார். இந்த வழிகளைப்பின் பற்றினால் சாதிகளற்ற ஓர் ஒப்பற்ற சமுதாயத்தை நாம் காண முடியும். ஏல்லோரும் இன்புற்றிருக்க எல்லோரும் நினைக்கும் பெரிய பண்பாடு வளரும்.

குறிப்புகள்

1. Oxford Dictionary p.
2. சமுதாயமும் பண்பாடும், பக்.32
3. தொல்காப்பியம் - பொருளாதிகாரம்இ குத்.99
4. தொல்காப்பியம்
5. The Yoga of 18 Siddha An Anthodoya p.XI
6. Ibid,
7. திருக்குறள் - அறத்துப்பால், குறள் 298
8. திருக்குறள் - பொருட்பால், குறள் 757
9. சிவவாக்கியம், பா.10
10. ----பா.26
11. ----,பா.29
12. ----, பா.33
13. ----பா.127
14. -----, பா.226
15. -----, பா.50
16. ----- பா.56
17. ----- பா.209
18. திருக்குறள் 972
19. சித்தர் ஞானக்கோவை - சிவானந்த பேதம் பா.38
20. ஞான ஏற்றம் - சேஷயோகியார் பா.128

21. பாம்பாட்டிச் சித்தர் - அகப்பற்று நீக்கம் பா.123

22. பத்திர கிரியார் - மெய்ஞானப் புலம்பல் பா.125

23. திருமுலர் - திருமந்திரம் பா.2510

24. ----- பா.2511

25. சிவவாக்கியம் பா.38

26.----- பா.459

27. ----- பா.45

28. ----- பா.188

28அ. James Hasting Religion and Ethics, p.201

29. இந்துமதம் என்ன சொல்கிறது - கோ.செல்வம் ப.3

30. திருமுலர் - திருமந்திரம் பா

31. சிவவாக்கியம் பா.445

32. ----- பா.446

33. ----- பா.3

34. ----- பா.6

35. ----- பா.36

36. ----- பா.37

37. ----- பா.74

38. ----- பா.400

39. ----- பா.190

40. ----- பா.441

41. ----- עז.10
42. ----- עז.15
43. ----- עז.26
44. ----- עז.29
45. ----- עז.30
46. ----- עז.32
47. ----- עז.33
48. ----- עז.35
49. ----- עז.36
50. ----- עז.50
51. ----- עז.63
52. ----- עז.190
53. ----- עז.207
54. ----- עז.220
55. ----- עז.246
56. ----- עז.365
57. ----- עז.510
58. ----- עז.430
59. ----- עז.368
60. ----- עז.28
61. ----- עז.53

- 62. ----- שז.51
- 63. ----- שז.74
- 64. ----- שז.81
- 65. ----- שז.121
- 66. ----- שז.151
- 67. ----- שז.157
- 68. ----- שז.198
- 69. ----- שז.271
- 70. ----- שז.
- 71. ----- שז.51
- 72. ----- שז.405
- 73. ----- שז.443
- 74. ----- שז.444
- 75. ----- שז.516
- 76. ----- שז.508
- 77. ----- שז.509
- 78. ----- שז.512
- 79. ----- שז.513
- 80. ----- שז.514
- 81. ----- שז.515
- 82. ----- שז.517

83. ----- பா.518
84. ----- பா.519
85. ----- பா.408
86. D.D.Kosamber, Myth and Reality pp.29-34
87. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் நூ.பா.99
88. தொல்காப்பியம் வாகைத்தினை
- 89 திருக்குறள் அதிகாரம் 92
90. ----- அதிகாரம் 912
91. ----- அதிகாரம் 913
92. ----- அதிகாரம் 918
93. ----- அதிகாரம் 920
94. மணிமேகலை பக்.462-463
95. திருக்குறள் அதிகாரம் 91
96. ஏலாதி பா.63
- 96.அ. பெரியபுராணம் - காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் பா.49
- 96.ஆ. ----- பா.50
97. பட்டினத்தார் நெஞ்செடுபுலம்பல் பா.23
98. ----- பா.14
99. சிவவாக்கியம், பா.38
100. ----- பா.508
101. ----- பா.182

102. ----- பா.508
103. ----- பா.518
104. ----- பா.505
105. ----- பா.394
106. பட்டினத்தார் நெஞ்செடுபுலம்பல் பா.1
107. திருவருட்பா ஆராய்ச்சி ப.179
108. சிவவாக்கியம் பா.166
109. சிவவாக்கியம் பா.116
110. ---- பா.194
111. ---- பா.131
112. --- பா.134
113. --- பா.20
114. --- பா.164
115. --- பா.165
116. --- பா.217
117. — பா.456
118. Kamal V.Zvelabil The poets of powers p.122
119. ---- p.124
120. டாக்டர் அமிர்தலிங்கம் வள்ளலார் ஆளுமை உருவாக்கமும் பங்களிப்பும் ப.131
- 121.தேவ்நாத் உலக முக்கிய மதங்களும் அவைகள் சொல்லும் உண்மைகளும் ப.109
122. மு. அருணாசலம் இலக்கிய வரலாறு 14ம் நூற்றாண்டு, பக்.339-340
123. சோழர் வரலாறு ப.50

இயல் 4

சிவவாக்கியரின் மெய்யியல் கொள்கைகள்

“பாரத பூமி பழம் பெரும் பூமி” என்று பாரதியாரால் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட நம் இந்தியத் திருநாட்டிலிருந்து தான் மெய்ப்பொருளியல் வரலாற்றினை தொடங்குவதே உண்மையான வரலாறாக அமையும். உலகிலேயே மிகப் பழமையான தத்துவங்கட்கு இருப்பிடமாகக் கொண்ட நம் நாட்டில் மூத்த தத்துவ நூலாக ரிக்வேதம் அமைகின்றது.¹ மேலைநாட்டினர் ‘பிலாசபி’ என்ற சொல்லை Philo மற்றும் Sophia என்ற இரு கூட்டுச் சொல்லாகக் கொண்டு ஞானத்தைத் தேடுதல் என்ற பொருளில் வழங்கி வருகின்றனர்.² ஆனால் நம் நாட்டில் நிலைபெறுயடையதைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் என்ற பொருளில் வழங்கி வருகின்றன. தத்துவம் என்பதற்கு நேரிடையான பொருள் உண்மை என்பதாகும்.

ஓரறிவு பெற்ற உயிரிலிருந்து படிப்படியாகச், சூழ்நிலை தட்பவெப்பம் கால ஓட்டம் இவற்றால் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ளதைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கும்போது தான்யார்? என்பதிலிருந்து தன் சிந்தனையை ஆரம்பிக்கிறான். மனிதமனம் மிக ஆற்றல் வாய்ந்தது. மனித மனதின் அளப்பரிய ஆற்றலைக் காண்பது என்பது எளிதான காரியம் அல்ல.

அன்றாட வாழ்விலுக்கு உதவி புரியும் சில இயற்கைச் சக்திகளையும் வாழ்வைக் குலைத்திடும் சிலசக்திகளையும் மனதால் உணர்ந்த மனிதன் அச்சக்திகளுக்கு அஞ்சி அச்சக்திகளை வணங்கி பலி முதலியவை

கொடுத்துத் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறான். பிரபஞ்சத்தின் பிரமாண்டத்தையும் அதன் இயக்கமுறைகளையும் கண்டு வியந்த மனிதன் அப்பிரபஞ்சத்தை ஒரே ஒழுங்கு முறையில் இயக்கும் மூலகாரணன் பற்றியும் அம்மூல காரணனின் பரிபூரணத்தை நோக்க ஆரம்பிக்கும்போது மெய்ப்பொருளியல் ஆரம்பமாகிறது எனலாம்.

மனிதனின் சிந்தனையில் திடீரென்று தோன்றும் கருத்துக்களாக அமையாமல் ஆய்ந்து, தர்க்கரீதியில் சிந்தித்து, ஒரு முடிந்த முடிவாக அமைவதே தத்துவ அறிவு என்று சொல்லக்கூடிய மெய்ப்பொருளியல் இத்தகைய மெய்ப்பொருளைத் தத்தமக்கே உரித்தான வழியில் சிந்தனை செய்து தத்தம் கொள்கைகளை நிலைநாட்டிய பெரியோர்கள் பலர்.

பற்பல புத்தர்களுக்குப் பின் கௌதமபுத்தர் காட்டிய பௌத்தம், தீர்த்தங்கரர் பலருக்குப்பின் தோன்றியவராகிய வர்த்தமான மஹாவீரர் காட்டிய சமணம், கௌடபாதருக்குப் பின்வந்த சங்கரர் காட்டிய அத்வைதம், கபிலமுனியிவிருந்து வாசஸ்பதி மிஸ்ரா வரை வந்தவர்களான சாங்கிய யோகத்தினர், மகரிஷி ஜைமினி முதல் குமரிலபட்டர் மேலும் பிரபாகரர் வரை கண்டு வளர்ச்சி பெற்ற மீமாம்சம் என்று பரவலாக மெய்ப்பொருளியல் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது.

இறையோடும் வாழ்வோடும் தொடர்பு கொண்டதாக இந்திய மெய்ப்பொருளியல் வளர்ந்திருக்கிறது. ஆரியர் இந்திய வருகைக்கு முன்னதாகவே வேதகாலத்திற்கு முன்பாகவே இந்துமதம் என்ற, வேதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட மதத்தை நிறுவதற்கு முன்பாகவே, தொல்லிந்திய

வரலாற்றில் தத்துவங்களின் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. மோஉறன்சோதரா, உறர்ப்பா அகழ்வாய்வுகளிலிருந்து கிடைக்கலாகும் படிமங்களிலிருந்து அதை அறிய முடிகிறது. கடவுளைப் பற்றிய இச்சமயங்கள் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பே இருந்தாலும் கடவுளை மறுக்கக் கூடிய உலோகாயதமும், சமணமும் ஆசிவகமும், பௌத்தமும் செல்வாக்குப் பெற்றதாகவே வளர்ந்திருக்கின்றன. நல்லொழுக்கம் மட்டும் இருந்தாலே உயர்வு பெற்றுவிட முடியும் என்று இந்த மதங்கள் உரைத்தன. யாகங்கள் யஞ்யங்கள் அவற்றை வலியுறுத்தும் வேதமதங்களிலிருந்து மாறுபாடான கருத்துக்களைக் கொண்டதாக இம்மதங்கள் அமைந்திருந்தன.

வைதீக அவைதீக மதங்களுக்கு இடையில் வேதங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் கர்மாக்களை மட்டுமே ஒதுக்கி, ஞான மார்க்கத்தைக் காட்டும் உபநிடதங்களும் வலுப்பெற்ற காலத்தில் இறைவனின் வடிவங்கள் மறுக்கப்பட்டு எல்லாமே ஒரே பரம்பொருளின் பிரதிபலிப்பு என்பதை பலரிஷிகள் பலமுறையில் சிந்தித்து வெளியிட்டார்கள். உபநிடதங்களின் கருத்துத் தொகுப்பாக அமையும் பிரம்ம சூத்திரம் எனும் நூல்³ பலரால் உரை செய்யப்பட்டது. பலரின் உரைகளாலும், பல்வேறுபட்ட சிந்தனைகளாலும் பலவித தத்துவங்களுக்கும் மூலமாக அமைந்தது. இதனாலே சங்கர வேதாந்தம் இராமானுஜரின் விசிஷ்டஅத்வைதம் மாத்துவரின் துவைதம் மெய்க்கண்டாரின் சைவசித்தாந்தம் போன்றவை தோன்றின.

முகமதிய மன்னர்களின் படையெடுப்பால் இஸ்லாம் பரப்பப்பட்ட நிலையில் இந்தியத் தத்துவச் சிந்தனைகளிலும் மாற்றங்கள்

ஏற்படத்தொடங்கியன. வணிகநோக்கில் ஆங்கிலேய ப்ரெஞ்சுக்காரர்கள் கால் பதிப்பால் கிறித்தவமும் பரப்பப்பட்டன. அதனால் இந்தியத் தத்துவச் சிந்தனைகள் தாக்கம் அடைந்தன. வேதமதத்தினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட வர்ணாசிரம தர்மம், வீழ்ச்சியைக் காணத் தொடங்கியது. வர்ணாசிரம தர்மம் மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதாலேயே இஸ்லாமும் கிறித்துவமும் வளர்ச்சி பெற்றன எனலாம்.

கருத்து வேறுபாடுகளால் தத்துவங்கள் பெருகின. மனிதன் நடைமுறை வாழ்விற்கு உதவுபடியாக மனித குல வாழ்வின் தேவைக்கு ஏற்ப தத்துவங்களின் இடையே உள்ள முரண்கள் களையப்பட வேண்டும். எல்லாத் தத்துவங்களையும் கற்பதன் மூலம் மனம் விசாலமடையும். எல்லாத் தத்துவங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மனோபாவம் வளரும். சகிப்புத் தன்மை பெருகும் தத்தம் மதம் தான் உயர்ந்தது ஏனையவை தாழ்ந்தவை என்று கூறி மற்றவரை துன்பப்படுத்தும் மனோபாவத்தை ஒழித்து மனிதகுல உறவை மேம்படுத்தும்.

சத்தியம் இல்லாமல், உரிய ஞானம் கூடிவரப்பெறாமல் நிலை பேற்றின் உண்மை உணராமல், இறைவனின் உண்மையறியாமல் தாம் கொண்ட சடங்குகளின் முக்கியம் பற்றியே பேசி அதன் மூலம் தம் வருவாய்க்கு வழிதேடும், அதனால் வயிறு வளர்க்கும் வைதிக நெறி தழைத்திருந்த காலத்தே உடலை உலகியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஞான நெறிகளின் மூலம் சித்தத்தை ஒடுக்கிச் சிவானுபவம் கண்டவர்களாகச்

சித்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள். அன்பு மயமான வழியே அவர்களின் வழியாக அமைகின்றது.

வேறுபட்ட சமயங்களைக் கண்டு மயங்காமல் புறச்சமயங்களைக் கண்டு காழ்ப்புணர்வு கொள்ளாமல், பிறசமயங்கள் மீது நட்புணர்வும் நல்லுணர்வும் கொண்டு விளங்குகின்றனர். சர்வசமய சமரசக் கோட்பாடு மிக்கவர்களான சித்தர்களும் அவ்வாறே காணப்படுகின்றனர். வேதாந்தத்தையோ சைவசித்தாந்தத்தையோ அல்லது வேதாந்த சித்தாந்தத்தையோ தமது சமயமாகக் கொண்டவர்களாகச் சித்தர்கள் அறியப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சித்தர்ப் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். சமயாதீத நிலையில், சன்மார்க்க நெறியான ஞான நெறியிலே நின்றாலும், சூழ்நிலையினாலோ அல்லது எல்லா சமயத்திலும் உள்ளுடல் பொருள் ஒன்று என்பதை உணர்த்துவதற்காகவோ சில சமயங்களைப் பற்றி அல்லது சில சமயங்களைச் சார்ந்து பாடி உள்ளனர் என்பது அவர்கள் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடியும் உண்மை. பொதுவாக மதம் என்பது

“மனிதனைச் சுயமயக்கத்திற்கு உள்ளாக்கி வைத்திருக்கிறது. மதமோ மத குருமார்களோ உண்மைக்கு வழிவிடமாட்டார்கள். மத அடையாளங்கள் மனிதனைச் சிறைப்படுத்துகின்றன.”⁴ என்று அறிஞர் கோவை ஞானி கூறுவார்.

“எந்த வகை நிறுவனமும் பிரமைகளை தொடர்ந்து பெருக்கி நிலை நிறுத்துவதன் மூலம் தன்னை இன்றியமையாதது போலக் காட்டிக்கொள்கிறது”⁵

இப்படி இருக்கக்கூடிய மதங்களைக் கடந்து வாழக்கூடிய ஞானிகள் தத்துவம் பேசுவதில்லை. அவர்கள் உணர்ந்ததைப் பேசுபவர்கள் உணர்ந்தது எதுவும் தத்துவமாக இருப்பதில்லை. உண்மையாக அமைகிறது. அவ்வாறு ஆன்மிகத்தை உணர்ந்தவறான சிவவாக்கியர் தான் உணர்ந்த உண்மைகளை உலகிற்கு உணர்த்தும் முகமாக வைதீக சமயத்தோடு மட்டுமல்லாமல் புறச்சமயங்கள் புறப்புற சமயங்கள் பற்றியும் பேசி உள்ளார். அத்தோடு இஸ்லாத்தையும் கிறித்துவத்தையும் பற்றிக் கூட அவர் பாடி இருப்பதில் இருந்து அவருடைய சமயாதீத உணர்வையும் ஓரளவிற்கு அவர் காலக் கட்டத்தையும் அறிய முடிகிறது. எல்லாச் சமயத்தைப்பற்றியும் அவர் பாடல்களில் காணப்பட்டாலும் தாம் எந்தச் சமயத்தையும் சாராதவராகக் காணப்படுகிறார்.

சிவவாக்கியர் உணர்த்திய சமயங்கள்

“மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கை நியதிக்கு மரியாதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்த சிவவாக்கியர் சைவத்தைப் பற்றி மிக அதிகமாக பேசி இருக்கிறார். அஞ்செழுத்து சிவாயம், ஆலமுண்ட கண்டர் என்றெல்லாம் சிவத்தையும், சைவத்தையும் பற்றி பேசுகின்ற சிவவாக்கியர் பாடியுள்ள சைவம் பற்றிப் பின்னால் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. ஆதலால் சைவம் தவிர்த்து அவர் பேசும் மற்றச் சமயங்களைப் பற்றி இவ்வியலில் காணலாம்.

வைணவம்:

பரமாத்மாவாகிய நாராயணன் மட்டுமே உள்பொருளாகக் கொள்ளாமல் அசித், சித், ஈஸ்வரன் ஆகிய முப்பொருளும் உண்மை எனக்கொண்டது. வைணவம் இறைவன் வேறு, சீவன் வேறு. இரண்டும் நிலையான இரு பொருட்கள் என்று கூறும் வைணவத்தில் உலகும், உயிர்களும் பிரம்மத்தின் விசேஷணங்கள். பிரம்மம்விசேஷியம். உயிர்கள் இறைவனது உடல். இறைவனே உடலுக்குரிய உயிர் என்பது வைணவத்தின் முக்கியக் கொள்கை.⁶ அதாவது சேதனம் அசேதனம் இரண்டையும் விட்டுப் பிரியாத விசேஷணமாகக் கொண்ட பிரம்மம் என்பது பொருள்.⁷ உலகிற்குக் காரணமாக இருப்பது ப்ரம்மம். பிரம்மமே வணங்கத்தக்கது. உலகமும் உலகின் உயிர்களும் பிரம்மத்தின் உடம்பு ஆகின்றன. பிரம்மம்சரீரி, இந்தப்பிரம்மம் நாராயணன் மட்டுமே. அவனே வழிபடத்தக்கவன். வழிபாட்டின் பயன் சுகத்தை அடைவதும், துக்கத்தை ஒழிப்பதுமாகும். சுகத்தின் எல்லை ஆனந்த மயமான வைகுண்ட வாழ்வு. துக்கத்தின் எல்லை மாறிமாறிப் பிறத்தல். இவையே விசிஷ்டாத்வைதத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள்⁸. விசிஷ்டாத்வைதத்தின் தத்துவக் கோட்பாடுகள் அர்த்த பஞ்சகம் என்று கூறப்படும். அவை

இறை நிலை என்று சொல்லக்கூடிய பரமாத்மஸ்வரூபம்

உயிர் நிலை என்று சொல்லக்கூடிய ஜீவாத்மஸ்வரூபம்

நெறி நிலை என்று சொல்லக்கூடிய உபாயஸ்வரூபம்

தடை நிலை என்று சொல்லக்கூடிய விரோதிஸ்வரூபம்

வாழ்வு நிலை என்று சொல்லக்கூடிய புருஷார்த்தஸ்வரூபம் என்று வழங்கப்படும்.⁹ இந்த வழிமுறையில் சிவவாக்கியர் பாடல்களில் காணப்படும் வைணவக் கருத்துக்கள் பற்றி இங்கு நோக்கப்படுகின்றன.

முதலில் இறைநிலை என்று சொல்லக்கூடிய பரமாத்மஸ்வரூபத்தைக் கூற வந்த சிவவாக்கியர் தம் பாடலில் “மண்ணும் நீ விண்ணும் நீ மறிகடல் ஏழும் நீ”¹⁰ என்ற பாடல் மூலம் கூறுவார். இப்பாடல் நம்மாழ்வாரின் திருவாய் மொழியில்

“திட விசம்பு எரிவளி நீர் நிலம் இவைமிசை”¹¹ – என்று கூறுவார். மேலும் அதே பாடலில்

“உடல் மிசை உயிரெனக் காந்து எங்கும் பரந்தனன்”¹² – என்று கூறுவதைப் போலவே சிவவாக்கியரும்

“அறத் திறங்களுக்கும் நீ அகண்டம் எண்திசைக்கும்

திறத் திறங்களுக்கும் நீ தேடுவார்கள் சிந்தை நீ

உறக்கம் நீ உணர்வு நீ உட்கலந்த சோதி நீ”¹³ என்றும்

அண்டம் நீ அகண்டம் நீ ஆதிமூலமானோ நீ

கண்டம் நீ கருத்தும் நீ காவியங்கள் ஆனோன் நீ

புண்டரீக மன்றுளே புணருகின்ற புண்ணயர்”¹⁴ – என்றும் குறிப்பிடுவார்.

அடுத்ததாக ஜீவாத்மஸ்வரூபம் என்று சொல்லக்கூடிய உயிர்நிலை பற்றி நோக்குவோமானால் வைணவத்தில் இறைவனின் படைப்பார்வமே பிரகிருதியை இயக்கி மகத், அகங்காரம், மனம் உட்பட பதினொரு

தடைநிலையாகிய விரோதிஸ்வரூபம் என்பது விஷய சுகங்களான இந்திரிய இன்பங்களை சுகம் எனக்கருதி அதில் மயக்குறும் நிலை. இது முக்குணங்களால் அமைகின்றது என்பதைச் சிவவாக்கியர் தம் பாடலில்

“ஆசையான ஐவரும் அலைத்தலைகள் செய்கிறார்

ஆசையான ஐவரை அடக்கி” என்றும்²¹

“சீறுகின்ற ஐவரைக் சிணுக்கறுக்கவல்லீரேல்”²² என்றும் குறிப்பிடுவார். இவை போன்று பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்கள் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இறுதியாக வாழ்வுநிலை என்று சொல்லக்கூடியதான புருஷார்த்தஸ்வரூபம் ஞான யோகத்தால் அடையப் பெறுகிறது. பற்றற்று இருக்கக் கூடிய நிலையாக இது அறியப்படுகின்றது. இதற்கு வழிகாட்டியாக அல்லது அடிநிலையாக அமைவது பக்தியோகம் அமையப் பெறுகின்றது. கர்மயோகம், ஞான யோகத்தின் வளர்ச்சியாக பக்தி யோகம் அமைகின்றது. பக்தி யோகத்தில் இறைவனான நாராயணனின் மூர்த்தங்கள் வழிபாடு செய்யப்படுகின்றன. திருமாலின் வழிபாடு பற்றிப் பேசுவந்த சிவவாக்கியர் பல பாடல்களில் வலியுறுத்துகிறார். எடுத்துக்காட்டாக

“கதாவு பஞ்ச பாதகங்களைத் துரந்த மந்திரம்

இதாம் இதாம் இதல்ல என்று வைத்துமூலம் ஏழைகள்

சதாவிடாமல் ஓதுவார் தமக்கு நல்ல மந்திரம்

இதாம் இதாம் ராம ராம ராம எனும் நாமமே”²³ – என்றும்

“சிந்தை மேவு ஞானமும் தினம் செபிக்கு மந்திரம்

எந்தை ராம, ராமராம ராம என்னும் நாமமே”²⁴ – என்றும்

“ஆனதேது அழிவதேது அப்புறத்தில் அப்புறம்

ஈனதேது ராமராமராம என்ற நாமமே”²⁵ – என்றும்

“ஓதடா நீஇராம ராம ராம வென்னும் நாமமே”²⁶ – என்றும்

“மரா மரங்கள் ஏழும் எய்தநீ

ராம ராம ராம ராம ராம என்னும் நாமமே”²⁷ – என்றும்

“ஆதி நாதன் வெண்ணை உண்ட அவன்”²⁸ – என்றும் பலவாறாகத்

திருமாலின் ரூபங்களைப் பாடுகின்றார். இதுமட்டுமல்லாது வைணவத்திற்கு உரித்தான எழுத்துக்களும், சைவத்திற்கு உண்டான திருவைந்து எழுத்துக்களும் வேறானவை அல்ல. இரண்டுமே ஒன்றானவைதான் என்பதையும் உணர்த்துகிறார்.

“தங்கம் ஒன்றி ரூபம் வேறு தன்மையான வாறுபோல்

செங்கண் மாலும் ஈசனும் சிறந்திருந்த தும்முளே”²⁹ – என்ற பாடலின்

மூலமும்

“அஞ்சம் முன்றும் எட்டதாம் அநாதியான மந்திரம்”³⁰ – என்ற பாடலின்

மூலமும்

“நாழி உப்பு நாழியப்பு நாழியான வாறுபோல்

ஆழிபோலும் ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்திடம்

எருதில் ஏறும் ஈசனும் இயங்கு சக்ரதரனையும்

வேறு வேறு பேசுவார் வீழ்வர் வீண் நரகிலே”³¹ – என்ற பாடலின் மூலமும்

“தில்லை நாயகன் அவன் திருவரங்கனும் அவன்”³² – என்ற பாடலின் மூலமும்

“அரங்கன் பட்டணத்திலே அமர்ந்ததே சிவாயமே”³³ – என்ற பாடலின் மூலமும்

“ஒளியதான காசி மீது வந்து தங்குவோர்க்கெல்லாம்

வெளியதான சோதிமேனி விஸ்வநாதனானவன்

தெளியு மங்கை உடன் இருந்து செபுகின்ற தாரகம்

எளியதோர் இராம இராம ராமலிங்க நாதமே”³⁴ – என்ற பாடலின் மூலமும் கூறி பல பாடல்களால் சைவ, வைணவ ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார். வணங்கும் துறைகள் பல பலவாக்கி மதிவிகற்பத்தால் பிணங்கும் சமயம் பல பலவாக்கி என்ற நம்மாழ்வாரின் வாக்குப்படி,³⁵ பலவாறாகப் பிரிந்த சமயங்களில் உள்ள ஒற்றுமையை விளக்கவே சிவவாக்கியரும் சிவத்தையும், நாராயணனையும் சமமாகக் கருதினார் எனலாம். இதுபோன்றே திரு எட்டெழுத்திற்கும் திரு ஐந்தெழுத்திற்கும் ஒற்றுமைப்படுத்த முனைந்த அவர் ஐந்தும் + மூன்றுமாகப் பிரித்து நமசிவாய + ஓம் (அ+உ+ம) என எட்டெழுத்தோடு ஒப்பக்கூறுவார். வைணவத்தை இவ்வளவு சிறப்பாகப் பேசிய அவர் வைணவத்தின் சிறப்பான சரணாகதியையும் கூறத்தவறவில்லை.

“அம்மையப்பர் நின்னை யன்றி யாருமில்லை யானதே”³⁶ – என்ற பாடல் மூலமும்

பச்சைமாலும் ஈசனும் பரந்ததே சிவாயமே³⁷ – என்ற பாடல் மூலமும் உணர்த்தித் தெளிவுறுத்தியிருக்கிறார். எனவே சைவமும் வைணவமும் பிணங்கி நின்ற காலத்தே சிவவாக்கியர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

மீமாம்சம்:

முறையாகச் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சி அல்லது விசாரணை என்று பொருள்படுவது மீமாம்சை ஆகும். ஜைமினி முனிவரால் உருவாக்கப்பட்டது. தர்மமே மனிதர்களைச் செயலாற்ற உந்துகிறது. வர்ணாசிரம முறையில் அந்தணர்களின் ஆதிக்கத்தை மீமாம்சகர்கள் நிலைநாட்டினர். குத்திரர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.³⁷ மீமாம்சையில் சடங்குகளும், விதிமுறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. நற்பலன்களைப் பெறுவதற்கும் தீமைகளை அகற்றுவதற்கும் சடங்குகள் நடத்தப்பட்டன. உயிர்கள் சொர்க்கம் புகுவதற்காகச் சடங்குகள், யாகங்கள் போற்றப்பட்டன. ஆன்மா எண்ணிறந்தன. உடல்தோறும் வேறுபடும். எங்கும் நிலவுவது என்பவை மீமாம்சகரின் ஆன்மா பற்றிய கருத்தாகும்.

வேள்விகளுக்கும் அதன் பயனுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு அபூர்வமாகும். வேள்விகளால் நிச்சயமாக பயனுண்டு. யாகங்களே எல்லாப் பயன்களையும் தருவன என்ற கருத்துக் கொண்டவர்களதாலால் இறையுண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்னிக்குப் பலி கொடுப்பதன்

மூலம் எல்லாப் பயன்களையும் பெற்றனர். மந்திரங்கட்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. மோட்சம் அல்லது முக்தி பற்றி பேசப்படவில்லை.

விதிக்கப்பெற்ற கர்மாக்கள் கட்டாயமாக ஆற்றப்படவேண்டியவை. விதித்த கர்மாக்களைப் பிறழாது செய்தலே விடுதலைக்குரிய வழி என்பர். இத்தகைய கர்மாக்கள், காமிய கர்மாக்கள், என்றும் நிஷ்காமய கர்மாக்கள் எனவும் பிரிவுபடுத்தப்படும். மற்றொரு வகையில் நித்திய கர்மாக்கள், நிமித்திகர்மாக்கள், காமிய கர்மாக்கள் என்று பிரிவுபடுத்தப்படும். அந்தி, சந்தி, தர்ப்பணங்கள், யாகங்கள் இவை எல்லாமே மீமாம்சசாரர்களால் வரையறை செய்யப்பட்ட கர்மாக்கள்.

மீமாம்சகரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சத்காரியத்தை மட்டுமே சிவவாக்கியர் ஏற்றுக் கொண்டார். ஏனைய கருத்துக்களான கர்மாக்கள், வருணப்பாகுபாடு இவற்றை மறுத்துப் பேசும் விதத்தில் பூர்வ மீமாம்சத்தை அறிந்தவராகச் சிவவாக்கியர் காணப்படுகிறார். எனவேதான் மிகஅதிகமான பாடல்களில் கர்மாக்களையும், வர்ணாச்சிரமத்தையும் எதிர்த்தும் பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார். மீமாம்சகர்களைப் பொறுத்தவரையில் வேதங்களில் கூறப்படும் மந்திரங்கள் வெறும் சப்த மாத்திரை மட்டுமே என்று இரா.சீனிவாசன் அவர்கள் தெளிவுபடுத்துக்கிறார்.³⁸

“மீன் இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்

மீன் இருக்கும் நீரலோ மூழ்குவதும் குடிப்பதும்

மான் இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்

மான் உரித்த தோலலோ மார்பில் நூல் அணிவதும்”³⁹ – என்ற பாடலில் அந்தணர்கள் செய்யும் காரியங்களைச் கேலிக்கிடமாக்குகிறார். அந்தணர்கள் அணியும் முப்புரி நூலில் மான் தோலினைக் குட்டி அணியும் நுட்பமான விஷயத்தைக்கூட அவர் அறிந்து கூறியிருக்கிறார். இது போன்றே மற்றொரு பாடலில்

“ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்

ஆட்டிறைச்சி அல்லவோ யாகம் நீங்கள் ஆற்றலே

மாட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியர்

மாட்டிறைச்சி அல்லவோ மாக்கறிக்கிடுவது”⁴⁰ – என்று கூறுவதன் மூலம் அந்தணர்கள் ஆட்டிறைச்சியும், மாட்டிறைச்சியும் உண்ணவில்லை யென்றாலும் உண்ணும் உணவில் சேர்க்கப்படும் பாலும் நெய்யும் அசைவமே. அவற்றில் அந்தணர்கள் சம்பந்தப்பட்டே இருக்கிறார்கள் என்பதை விளக்குகிறார். மேலும்

“நீரை அள்ளி நீரில் விட்டு நீ நினைத்த காரியம்”⁴¹

“அந்தி மாலை உச்சி மூன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்

சந்தி தர்பணங்களும் தபங்களும் செபங்களும்”⁴²

“நெருப்பை மூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்தம் நித்தம் நீரிலே

விருப்பமோடு நீர் குளிக்கும் வேத வாக்யம் கேளுமின்”⁴³

“இருக்கு நாலு வேதமும் எழுத்து அற வோதிலும்

பெருக்க நீறு பூசிலும் பிதற்றலும் பிரான்இரான்”⁴⁴ – போன்ற பாடல்களின் மூலம் மீமாம்சகர்களின் கர்மாக்களையும், அதை ஒதுக்க வேண்டும் என்பதையும் உறுதிப்படுத்துக்கிறார்.

பௌத்தம்:

உலகின் பெரும் மதங்களில் ஒன்றாகவும் உயர்ந்த சிந்தனை மிக்க தரிசனமாகவும் பௌத்தம் திகழ்கின்றது. மாற்றம் மட்டுமே உள்பொருள் என்ற கொள்கையைக் கொண்டது. நான் எனது எனும் செறுக்கறுத்து நன்னடத்தையுடன் கூடிய தியானத்தின் மூலம் மனச்சாந்தி பெறுவதே நிர்வாணமாகும்.⁴⁵ துக்கம் அல்லது ஆசை, நிர்வாணத்திற்கு தடையாக அமைகின்றது. துக்க நிவாரண மார்க்கமாக நற்காட்சி, நல்லெண்ணம், நல்லுரை, நற்செயல், நல்ஊதியம், நல்முயற்சி, நல்லுற்றம், நல்சமாதி ஆகிய எட்டும் அமைகின்றன. ஒரு மத உருவிலின்றி வாழ்வியல் நெறித்தத்துவமாக அமைந்தது பௌத்தம் எனலாம். உயிர்க் கொலையை தடுப்பதன் மூலம் கொல்லாமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புத்த சமயத்தைப் பற்றி சிவவாக்கியர் கூறினாலும் மன மாசுஅற்று மயக்கம் அற்ற சளைக்காத மனம் பற்றி கூறும் போது ஜென் புத்தமத கொள்கையை உரைக்கிறார். மேலும் பூரணஞானம் பெற முற்றும் உணர்ந்தோன் நிலையை அடைய மத நூல்களை பாராயணம் செய்ய வேண்டிய தேவையில்லை என்று உரைக்கும்பொழுதும் ஜென் புத்த மதத்தை தொட்டுச் செல்கிறார். இக்கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் அவர் பாடல்கள்

“கருக்குழியில் ஆசையாய்க் காதலுற்று நிற்கிறீர்”⁴⁶

“ஆசையான ஐவரும் அலைத்தலைகள் செய்கிறார்”⁴⁷

போன்ற பாடல்கள் ஆசை அல்லது துக்கம் பற்றிக்குறிக்கும்

“உயிர் உடம்பு ஒழிந்தபோது ரூபநாமாயிடும்”⁴⁸ என்ற பாடல் மூலம் மாற்றம் மட்டுமே உண்மை என்பதைக் கூறுகிறார்

“மண் பிறந்த மாயமும் மயக்கமும் மறந்து போய்”⁴⁹ என்ற பாடலில் துக்க உற்பத்தியைப் பற்றிக்கூறுகிறார்.

மனத்தகத்து அழுக்கறுத்த மவுன ஞான யோகிகள்⁵⁰ – என்றும்

“அழுக்கிருந்த அவ்விடத்து அழுக்கறுக்கவல்லீரேல்”⁵¹ – என்றும் கூறும் போது சமயக் கர்மா எனும் நற்செயலை வலியுறுத்துக்கிறார்.

“அன்புடன் தொழுது நோக்க வல்லீரேல்”⁵² – என்ற பாடலில் நல் எண்ணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“பரம் இலாத சூன்யமாகும்”⁵³ – என்ற பாடலில் பாழ்வெளியைப் பற்றிக்கூறுகிறார்.

மேலும் போலிகுருக்களின் செய்கைகளைப் பற்றி கூறும் பாடல்கள் நல் ஒழுக்ககற்குச் சிவவாக்கியர் கூறும் பாடல்களாக அமைகின்றன.

யோகாச்சாரம் :

முத்தி பெறுவதற்கு யோகமே சிறந்த சாதனம் என்பதை முழுதும் உணர்த்தியவர்கள் சித்தர்கள். பஞ்ச பூத சேர்க்கையால் ஆகிய உடலில் எது கூடினும் குறையினும் மிகை செய்யும் என்பதை உணர்ந்த சித்தர்கள் யோகப் பயிற்சி மூலம் உடற்குறையை சரி செய்து, மனதை அடக்கி

சித்தத்தை வெற்றி பெற்றவர்கள். இயம, நியம, ஆசன, பிராணாயாம, பிரத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனும் 8-ன் அடிப்படையில் அமையும் அஷ்டாங்க யோகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் சிவவாக்கியர் ஆறு ஆதார பெரு வழி மூலம் துவாதசாந்திரப்பெருவளி அடைந்து, காலம் கடந்து வாழலாம் என்பதைப் பல பாடல்களில் விளக்குகிறார்.

(எ-டு) “மூலநாடி தன்னிலேமுளைத்தெழுந்த சோதியே”⁵⁴ – என்ற பாடல் திருமூலரின்

“புண்டரிக மன்றுளே புணருகின்ற புண்ணையர்”⁵⁵

“தூரியமும் கடந்து நின்ற தூரம்”⁵⁶

“முரண்டெழுந்த சங்கின் ஓசை மூல நாடி ஊடுபோய்”⁵⁷

“தீப உச்சி முனையிலே திவாகரத்தின் சுழியிலே”⁵⁸

“உட்கமல மோனமில் உயங்கி நின்ற நந்தியை”⁵⁹

“உந்தியில் சுழிவழியில் உச்சியுற்ற மத்தியில்

சந்திரன் ஒளிக்கிரணம் தாண்டிநின்ற செஞ்சுடர்

பந்தமாக வில்வளைவில் பஞ்ச பூத விஞ்சையாம்

கிந்துபோல் கீயில்நின்று கீச்சு மூச்சு என்றதே”⁶⁰

“பன்னிரண்டு கால்நிறுத்தி பஞ்சவர்ணம் உற்றிடின”⁶¹ – போன்ற

சில வரிகள் அவர் பாடல்களில் காணப்படும் யோக நெறி பற்றியவை.

அத்வைதம்:

பரம்பொருளுக்கு வேறாக மாயை இருக்க முடியாது. ஆகையால் மாயையில் உள்ள ஈஸ்வரன் உயிர்கள், உலகங்கள் அனைத்திலும் பரம்பொருளானவன் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிறான். ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஈஸ்வரன் உயிர்கள் உலகம் ஆகிய வேற்றுமைகள் அனைத்தும் மாயத்தோற்றம். ஒன்றான பரம்மாத்மா பலவாக தோன்றுவதற்கு காரணம் மாயை. மாயை உள்பொருள் அன்று. உள் பொருளாகிய பிரம்மத்தின் அகண்ட தன்மை அவித்தையால் கண்டமான சீவாத்துமாவாகக் காணப்படுகின்றது. அவித்தை நீங்கினால் சீவாத்துமாவையே பரமாத்மாவாகக் காணக்கூடிய அனுபவம் கிட்டும்.⁶² முத்துச்சிப்பி வெள்ளியைப் போலத் தோற்றமளிப்பதும், கனவில் ஏற்படும் அனுபவங்களையும் ஒத்தது வாழ்க்கை. சீவான்மா மெய்யான ஞானத்தால் தான் பரமாத்மா என அனுபவபூர்வமாக உணரும் நிலையே முக்தி, மோட்சம் அல்லது வீடுபேறு ஆகும். அத்வைத்திலே ஞானமே முக்கியம் என்பதால் அந்த ஞானத்தைப் பெற இறைவழிபாடு, நியம நிஷ்டைகள், நல்லொழுக்கமும் தேவை. திருவருளின் துணையால் மெய்ஞான ஒளிதோன்றி, மாயை இருள்நீங்கி உயிர்கள் தம் இயல்பான பேரின்பத்தைப் பெறுதலே அல்லது ஆனந்தம் பெறுதலே முக்திநிலையாகும்.

இந்த முக்தி விதேகமுக்தி, சீவன்முக்தி என இருவகைப்படும். உடல் நீங்கிய பிறகு பெறுவதே விதேகமுக்தி, சரீரத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே பெறுவது சீவன்முக்தி ஆகும்.⁶³ நான், எனது எனும் அகந்தை

அற்றவனாகும்போது சீவன் சச்சிதானந்த வடிவமாகிறான். அவனுக்கு மனம் இல்லை. அவன் நித்யதிருப்தனாக இருப்பதால் ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தவிர மற்றொன்றையும் அறியாத சமத்துவம் உடையவன் ஆகிறான் என்ற மெய்ஞானத்தையே சிறப்பாகச் சொல்லும் அத்வைதம். இதைப்பற்றிக் கூறவந்த சிவவாக்கியர் அத்வைதம் பற்றி பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“தங்கம் ஒன்றி ரூபம் வேறு தன்மையான வாறுபோல்”⁶⁴

“என்னுள்ளே இருந்த ஒன்றை யான் அறிந்ததில்லையே”⁶⁵

“என்னுள் நின்ற என்னுள் ஈசன்”⁶⁶

“ஓடம் உடைந்த போதில் ஒப்பில்லாத வெளியில்”⁶⁷

“என்னகத்துள் என்னை நான் அறிந்திலாததாகையால்”⁶⁸

“காணுமன்றி வேறுயாவும் கனாமயக்கம் ஒக்குமே”⁶⁹ – போன்ற பாடல்களின் மூலம் அத்வைதத்தை உணர்த்தும் இவர் அவித்தையை ஒழித்து ஞானத்தின் மூலம் இறைவனை உணர முடியும் என்பதை

“பாலனாகி வாழலாம் பரம்பிரம்மம் ஆகலாம்”⁷⁰

“அறிவினோடு பாடும் இங்கும் அங்கும் எங்கும் ஒன்றதே”⁷¹ – என்பதன் மூலம் ஞானத்தை உணர்த்துகிறார்.

அத்வைத வேதாந்தத்திற்கு மூலமாக இருப்பது உபநிடதம். உபநிடதம் தம்மியல்பில் சடங்குகளை எதிர்க்கின்றன. ஆன்மாவிற்கு அயலாக தெய்வத்தை வழிபடுவன விலங்கு என பிரகதாரண்யகம் கூறுகிறது.

இஸ்லாம்:

ஏகதெய்வ கொள்கையை (உஜீத் எனும் ஏக உள்ளமை)⁷¹ உயிர் நாடியாகக் கொண்டது இஸ்லாம். மனிதர்கள் அனைவரும் ஒரு மூலத்திலிருந்து (உறமீமவாயத் எனும் எல்லாம் அவனே) உதித்தவர்கள். மனிதர்களை இனம், மொழி, நிறம், குலம், நாடு, தொழில் இவற்றால் வேறுபடுத்துவது பேதமை போன்ற கொள்ளையை கொண்டது இஸ்லாம். 14-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னால் இந்தியாவில் வளர்ச்சியுற்ற இஸ்வாத்தையும் சிவவாக்கியர் பேசியிருக்கிறார் என்றால் இவருடைய காலம் நிச்சயமாக 14-ம் நூற்றாண்டுக்கு பின்னால் தான் என்பது துணிவு. இஸ்லாத்தைக் குறித்து இவர் பாடும் பாடல்கள்

“மதித்தெழுந்த வாலையும் மறைந்து நின்ற ஞானமும்

கொதித்தெழுந்து கும்பலாகி ஹுவும் ஹியும் ஆனதே”⁷²

“கூவும் கீபும் மோனமாகி கொள்கையான கொள்கையை”⁷³

“கீதமான ஹீயிலே கிளர்ந்து நின்ற கூவிலே”⁷⁴

“இச்சையான ஹுவிலே இருந்தெழுந்த ஹியிலே”⁷⁵

“குருவிருந்த வழியினின்று ஹுவும் ஹீயும் ஆனதே”⁷⁶ – போன்ற பல பாடல்கள் மூலம் அவரின் இஸ்லாமியக் கருத்துக்கள் தெளிவாகின்றன. அதாவது உயர்ந்த பரவெளியின் குணமானது செச்சை என்று சொல்லுகின்ற பிராணவாயுவுடனே சிகார, வகார பீஜாட்சரங்கள் நிற்கும். இச்சா சக்திக்குரித்தான ஹா எனும் மந்திர பீஜத்திலிருந்து எழுந்த ஹீ எனும் பீஜாட்சரம் தோன்றின. உச்சியிலுண்டான கோணத்தில் சிவாயநம எனும்

பஞ்சாட்சரம் தோன்றியது என்பார் மா.வடிவேலு முதலியார்⁷⁷ தோன்றி வளர்ந்த வாலையும், கூடியிருந்த வாலையும், பெருத்தெழுந்த வாலையும், காலையான வாலையும், யாவராலும் மதிக்கபட்டெழுந்த வாலையும், மறைந்திருந்த ஞானமும் பொங்கியெழுந்து கும்பலாய் ஹுஷம் ஹீயும் ஆனதாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.⁷⁸ இஸ்லாமியக் கருத்தை உரைக்கும் சிலபாடல்களில் ஒன்றான

“ஆகிகுவென்றே யுரைத்த அசஷரத்தின் னானந்தம்

யோகியோகி யென்பர் கோடி யுற்றறிந்து கண்டிடார்”⁷⁹ – என்ற பாடலின் உரையாகச் சொல்லும் போது மேற்கூறிய ஆ, ஹி, ஹு என்று சொல்லப்படும் மந்திர பீஜாட்சரங்களை உண்மையான யோகிகள் மட்டுமே அறிந்திருப்பர். மற்ற ஞானிகள் அறியமாட்டார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.⁸⁰

எல்லாச்சமயங்கட்கும் மூலமந்திரங்களாக ஒரே எழுத்துக்கள் அமைகின்றன. அவை இச்சா, கிரியா, ஞான சக்திகளாக அறியப்படுகின்றன. ஆ, ஹி, ஹு போன்ற அட்சரங்களும் அகர, உகர, இகரங்களாக அறியப்பட்டு, திருவைந்தெழுத்தான பஞ்சாட்சரத்தோடு ஒப்பு நோக்கி அறியப்படுகின்றன. இஸ்லாம் அறிந்த அறிஞர்கள் இவற்றின் நுட்பத்தை உணர்த்த முடியும். இதில் ஆ எனும் அட்சரம் முதன்மையும் மூலமுமான நிலையையும் இகரம் இஸ்லாத்தின் மூலமந்திரமாகவும் உறீ என்பது அல்லாஹ் என்பதன் சுருக்கமாகவும் சொல்லப்படுகிறது.^{80அ}

சிவவாக்கியரும் பிற சித்தர்களும்:

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”⁸¹- என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டவர்களாகச் சித்தர்கள் அனைவருமே அறியப்படுகிறார்கள். உயர்சாதியினர் மட்டுமே ஆன்மீக வழியில் செல்ல முடியும் என்றும் இறையனுபவம் பெற முடியும் என்றும் கருத்து வலுப்பெற்றிருந்த கால கட்டத்தில் சமுதாயத்தில் ஆன்மீக விழிப்புணர்வு தோன்றச் செய்தவர்கள் சித்தர்கள். பற்பலச்சமயக் கோட்பாடுகளின் மூலம் மக்களைப் பிளவு படுத்தி, அவர்களிடையே முரண்பாடுகளை வளர்த்து, சமுதாயத்தில் பற்பல வழிபாட்டு முறைகளும், சடங்குகளும் பெருகியிருந்த காலகட்டத்தில் தன்நலமற்ற இதயத்தோடு சமூகப்பாகுபாடுஅற்ற, ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத, சமுதாயத்தை அமைப்பதில் முதலிடத்தில் இருப்பவர்களாகச் சித்தர்கள் காணப்படுகிறார்கள். அத்தகைய சித்தர்கள் பலரின் சிந்தனைகளும் எவ்வாறு ஒற்றுமையாக அமைகின்றன என்பதைச் சில பாடல்களின் மூலம் இங்கே காணலாம்.

சித்தர்களின் ஒன்றே குலம்:

சமுதாயத்தின் உயர்வை சிந்தித்து அவ்வுயர்வுக்கு வழியாக அமைவது சாதியை ஒழித்தல் மட்டுமே. எனவே சாதி ஒழிப்புப் பற்றி சித்தர்கள் கூறியிருக்கும் கருத்து முதலாவதாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில் வாழ்ந்தவரான பாரதி சாதிமதங்களைப் பாரோம், சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா போன்ற பாடல்களின் மூலம் தன் அறிவுரையை வழங்குகிறார்.

“பறைச்சியாவது ஏதடா, பணத்தியாவது ஏதடா”⁸²

“சாதியாவது ஏதடா சலந்திரண்ட நீரெல்லாம்”⁸³ - என்று கூறுவார்

சிவவாக்கியர்

மதத்திலும் சமய வழக்கிலும் ஈடுபடுவோரைக் கண்டிக்கும் வள்ளலார்

“சாதிசமயம் எனும் சமூக்கைவிட்டபடிக்கி”⁸⁴ - என்றும்

“சாதி சமயச் சமூக்கை விட்டேன்”⁸⁵ - என்றும்

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே

சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே

ஆதியிலே அபிமானித்து அலைகின்ற உலகீர்

அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல் அழகலவே”^{85அ} - என்றும் கூறிச்

சமுதாயத்தில் சாதி ஒழிப்பதற்கு வித்திடுகிறார்.

“ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே

சாதியாக இல்லாமல் சஞ்சரிப்பது எக்காலம்”⁸⁶ - என்பார் பத்திரகிரியார்

புலம்புவார்

“சமய பேதம் பலவான சாதி பேதங்கள்

சகத்தோர்க்கே அல்லாது சாதுக்களுக்கோ”⁸⁷ என்றும்

“சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்”⁸⁸ என்றும் கூறிச்சாதி

பேதத்தைச் சாடுவார் பாம்பாட்டிச்சித்தர்

“சாதி பேதமில்லை தானாகி நின்றவர்க்கே”⁸⁹ - போன்ற ஒரு சில

பாடல்களின் மூலம் சித்தர்கள் எல்லோருமே சாதி, சமய வேற்றுமையை

வெறுத்திருக்கிறார்கள் என்பது கண் கூடு. மோட்சத்தை அடைய வர்ணாசீரம்

தர்மம் தடை செய்யாது. எல்லோர்க்கும் மோட்சத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு, ஞானம் மட்டுமே தகுதி எனும் ஸ்வாமி ஓங்காரானந்தரின் வார்த்தைகள் இவற்றை அரண் செய்யும்.

சித்தர்களின் யோகக்கலை:

அடுத்ததாகச் சித்தர்களின் ஒன்று பட்ட கருத்து என்பது யோகத்தைப் பற்றியது. ஆறாதார யோகம், நிராதார யோகம், அட்டாங்க யோகம் இவை பற்றிச் சிவவாக்கியரும் மற்ற சித்தர்களும் எவ்வாறு ஒன்றுபடுகிறார்கள் என்பதை இவண் காணலாம்.

“மூலமான மூச்சதில் மூச்சறிந்து விட்டபின்”⁹¹

நாலுநாடு முன்னி லொரு நாட்டமாகி நாட்டிடில்

“துரியமும் கடந்துநின்ற தூரதூரமே”⁹²

“மூலமான குளத்திலே முளைத்தெழுந்த கோரையை

காலமே எழுந்திருந்து நாலுகட்டு அறுப்பிரேல்”⁹³

“நெற்றி பற்றி உழலுகின்ற நீலமா விளக்கினை”⁹⁴

“தானிருந்து மூலஅங்கிதணல் எழுப்பி வாயுவால்

தேனிருந்து அறைதிறந்து தித்தி ஒன்று ஒத்தவே”⁹⁵

“வில்லின் ஓசை ஒன்றுடன் விளங்க ஊத வல்லீரேல்”⁹⁶ - போன்ற பாடல்கள் சிவவாக்கியர் காட்டும் யோகத்தைப் பற்றிக்கூறும் சில பாடல்களாகும். இது போன்ற கருத்துக்கள் ஏனைய சித்தர் பாடல்களிலும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

யோகத்தைப் பற்றிக் கூற வந்த பட்டினத்தார் தம் பாடலில் பொது
என்ற பகுதியில்

அட்டாங்க யோகமும் ஆறாதரம் ஆறும் அவத்தை ஐந்தும்⁹⁷

விட்டேறிப் போன வெளிதனிலே வியப்பொன்று கண்டேன் - என்றும்

"தெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்கு

எட்டாத புஷ்பம் இறையாத தீர்த்தம் இனிமுடிந்து

கட்டாதலிங்கம் கருதாத நெஞ்சம் கருத்திலுள்ளே

முட்டாத பூசையன்றதோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே"⁹⁸ - என்றும்

"வெந்துயரைத் தீர்க்கும் அந்த வெட்டவெளி கிட்டாதோ"⁹⁹ - என்றும்

"விட்டில் ஒருவரில்லை வெட்டவெளி ஆனேனடி"¹⁰⁰ - என்றும் கட்டிற்றந்த

பாழென்றும்கூறி பலப்பலவாறாக யோகத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறார்

பட்டினத்தாரைத் தொடர்ந்து பத்திரகிரியார் பாடல்களிலும் யோகம்
பற்றிய செய்திகள் மிகப் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. அவருடைய
மெய்ஞானம் புலம்பலிலே

"வேதாந்த வேதம் எல்லாம் விட்டொழிந்தே நிட்டையிலே

ஏகாந்தமாக இருப்பதினி எக்காலம்?"¹⁰¹ - என்றும்

"முப்பாழும் பாழாய் முதற்பாழும் சூனியமாய்

அப்பாழும் பாழாய் அன்பு செய்வது எக்காலம்"¹⁰² - என்றும்

"பன்னிரண்டு கால்புரவி பாய்ந்து சில்லம் தப்பாமல்

பின்னிரண்டு சங்கிலிக்குள் பிணைப்பது இனி எக்காலம்"¹⁰³ - என்றும்

“தித்தி என்ற கூத்துத் திருச்சிலம்பின் ஓசைகளும்

பத்தியுடனே கேட்டுப் பணிவது எக்காலம்”¹⁰⁴ - என்றும் தம் பாடல்களில் குறிப்பிடுவதன் மூலம் யோகநிலை, அதில் ஏற்படும் பயன் இவைபற்றியெல்லாம் விளக்குகிறார்.

எள்ளில் எண்ணெய் போல் உயிர் எங்கும் நிறைந்த ஈசன் பதமலரை எண்ணியெண்ணி, அவன்மேல் அன்பு ஓங்க பாடியவரான பாம்பாட்டி சித்தர் குண்டலினி சக்தியையே பாம்பாக உருவகம் செய்து தம் பாடல்கள் முழுவதுமே யோக நெறியில் அமைந்த பாடல்களாக அமைத்து, அதன் மூலம் கிடைக்கும் சித்திகளையும் வகைப்படுத்தித் தருகிறார்.

மனம் எனும் மாட்டை அடக்கி, சினமெனும் பாம்பை அடித்து, ஆசையெனும் பசுவை மாளச்செயின் சித்தியெல்லாம் சித்திக்கும் என்று சொன்ன இடைச்சாடர் தம் பாடலில்

“அண்ணாக்கை யூடே யடைந்தே அமுதுண்ணேன்

அந்தரத் தரத்தை அப்பொழுதே யெண்ணேன்”¹⁰⁵ - என்றும்

“ஆறாதாரத் தெய்வங்களை நாடு

அவர்க்கும் மேலான ஆதியைத் தேடு”¹⁰⁶ - என்றும்

“நாதாந்த வெட்டவெளி”¹⁰⁷ - என்றும் கூறுவதன் மூலம் யோக

நெறிபற்றி விளக்குகிறார்

காலனை வென்ற கருத்தறிவாளரான குதம்பைச்சித்தர்

“அட்டாங்க யோகம் அறிந்த மெய்ஞானிக்கு முட்டாங்கம் எதுக்கடி?”¹⁰⁸ -

என்று கூறுவதன் மூலம் யோகத்திற்கும் மேலான நிலையை விளக்குகிறார்.

மூலப்பதியடியோ மூவிரண்டு வீடதிலே என்று உடம்பைப் பற்றிக் கூறும் அழகணிச்சித்தர் தம் பாடல்களில் மூக்கால் அரும்பெடுக்கும் யோகத்தைப்பற்றிப் பல பாடல்களில், பலவிதமான குறியீடுகளின் மூலம் விளக்குகிறார்.

இவ்வாறு சித்தர்கள் பலர் யோக ஞானக்கல்வி பற்றிப் பலவாறாகப் பாடியுள்ளனர். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை எடுத்துக்காட்டாக அமைந்த ஒரு சில பாடல்கள் மட்டுமே ஆகும். இவையன்றிச் சித்தர் பாடல்களில் மிகப்பரவாலாக யோகம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. சித்தர் வரலாற்றில் முதல் சித்தராக கருதப்படும் திருமூலர் பாடல்களில் காணப்படும் யோகம் பற்றிய கருத்துக்கள் கணக்கிலடங்காதவை. அவற்றை இங்கே குறிப்பிட்டால் சித்தர்களின் யோக ஞானம் என்ற அளவில் ஆய்வுச் செய்திகள் அளவிறந்ததாக அமையும். எனவே சித்தர்களின் யோகம் பற்றிய சில கருத்துகள் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

சித்தர்களின் 51 அட்சரங்கள்:

பிராணாயாமத்தின் மூலமாக மேலெழும் குண்டலினி சக்தியானது நம் உடலில் ஆறு இடங்களில் பொருந்தி பின்துவாதசாந்திரப் பெருநிலையை அடைகின்றது. இந்த ஆறு ஆதாரங்களும் நம் உடலில் அமைந்துள்ளது. கருவாய்க்கும் எருவாய்க்கும் இடைப்பட்ட இடத்தில் அமைந்த மூலாதாரம், உந்தியில் அமைந்த ஸ்வாதிஷ்டானம், இதயத்தில் அமைந்த மணிபூரகம்,

மார்பில் அமைந்த அனாகதம், தொண்டையில் அமைந்த விசுத்தி, புருவ மத்தியில் அமைந்த ஆஞ்ஞை, இதற்கு மேல் உச்சியில் அமைந்திருக்கும் சகஸ்ராரம் என்று சொல்லப்படும் துவாதசாந்திரம். இவ்வாறு நம் உடம்பில் ஆறு ஆதாரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

பிராணாயாமத்தின் மூலம் குண்டலினியானது ஒவ்வொரு ஆதாரங்களையும் பொருந்தும்போது அங்கே ஏற்படும் அதிர்வுகளால் ஏற்படும் ஒலிக்குறிப்புகளே ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களாக அமைகின்றன.

“தானென்ற பஞ்சகத்தி தீட்சைக் கெல்லாந்

தவறாதே யாதா வீட்டில் மைந்தா

கோனென்ற ஓங்காரக் கணைசன் வீடு

குறித்திடு வாயிதழ் தானும் நாலதாகும்

தேனென்ற பிரம்மனுட வீட்டில் மைந்தா

செப்புகிறேன் இதழ் தானு மாறதாகும்

வானென்ற மால் வீட்டில் இதழ்தான் பத்து

மைந்தனே உருத்திரனிற் பன்னிரண்டாகும்

கோனென்ற மகேஸ்வரனின் பதினாறாகும்

குறித்திடுவ சதாசிவத்தைக் கூறுவனே”¹⁰⁹

“கூறுகிறேன் சதாசிவத்தின் இதழ்தான் இரண்டு

கொடியதொரு பரவெளியில் இதழ்தா னொன்று

தேறுகிறேனைப்பத்தோ ரிதமுமாச்சு”¹¹⁰ -என்ற பாடலின் மூலம்

குண்டலினி சக்தியால் ஏற்படும் அதிர்வுகளையும், அவற்றால் ஏற்படும்

ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களையும் குறிப்பிடுகிறார். திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில் சுமார் பதினொரு இடங்களில் ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களைப் பற்றிக்குறிப்பிடுகிறார். பட்டினத்தார் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்ற பகுதியில்

“அஞ்செழுத்தாய் எட்டெழுத்தாய் ஐம்பத்தோர் அட்சரமாய்

பிஞ்செழுத்தாய் நின்ற பெருமானைப் போற்றாமல்”¹¹¹ - என்று கூறுவார்.

சிவவாக்கியர் தன் சிவவாக்கியத்தில்

“ஈசனார் இருந்தவிடம் அனேகனேக மந்திரம்

ஆசனம் நிறைந்து நின்ற ஐம்பத்தோர் எழுத்துமே”¹¹² - என்று கூறுவார்

“ஆதாரமாறி னையும் - ஆத்தாடி

ஐம்பத்தோரட்சரமும்

குதான சேஷ்டை யெல்லாம் - ஆத்தாடி

“சாகாத் மரையறியேன் தன்னறிவு தானறியேன்

சுட்டிட்டான் துர்சரவே”¹¹³ - என்பார் அழகணிச்சித்தர்

“ஐம்பத்தோர் அட்சரமும் விளக்கச் சொன்னேன்”¹¹⁴ - என்பார் யாகோபு

“அம்பத்தோரட்சரமும் அறியே நீ சொல்லடி சிங்கி - அது

வஞ்ச மகார நடுச்சுழி மூன்றுமே சிங்கா”¹¹⁵

இது ஞான ரத்தினச் குறவஞ்சி. இவ்வாறு சித்தர்கள் பலர் தம் பாடல்களில் ஐம்பத்தோர் அட்சரம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இந்த ஐம்பத்தோர் அட்சரங்கள் ஒலி வடிவம் மட்டுமே அல்லாது வரிவடிவமில்லை. வரி வடிவமாகக் கொண்டோமேயானால் மொழிப்பிணக்கு ஏற்படும். எனவே

சித்தர்கள் மொழிப்பிணக்கற்ற ஒலிவடிவிலான ஐம்பத்தோர் அட்சரங்களைப் பற்றியே கூறியுள்ளனர் எனலாம்.

எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நாடுகளிலும், சமயம், சடங்கு இவற்றிற்குக் கட்டுப்படாதவனாய், தம்முள்ளே இறை உணர்ந்தவர்களாக, அன்பையும், அதன் வழி அருளையும் போற்றுகின்றவர்களான சித்தர்கள் பாடல்களில் மற்றொரு கருத்து மிகப்பரவாலா அறியக்கிடக்கிறது. மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு எனும் நிலை பற்றிப் பல சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். இது பற்றிச் சிறிதளவில் இங்கே காணலாம்.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு”¹¹⁶ - என்பார் திருவள்ளுவர். மண்ணில் பிறந்த உயிர்கள் அனைத்து இறப்பது என்பது உறுதியானது. உடலானது ஒரு நாள் மரணம் அடையும் என்று சொன்ன சித்தர்களே மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பற்றியும் கூறியுள்ளனர்.

மரணம் என்பது ஒரு தனி மனித அனுபவம். உடலில் ஏற்படும் சில பெளதிக இரசாயன மாற்றங்களால் உடலில் சில வேதனைகள் ஏற்படுகின்றன. இதுவே மரணம் எனப்படும் என்று டாக்டர் பால் பிரண்டன் கூறுகிறார். மருத்துவ நோக்கில் பார்த்தோமானால் நரம்பு மண்டலத்தில் கரியமில வாயு சூழ்வதால் ஏற்படும் வேதியல் மாற்றங்களினால் மரணம் நிகழ்கின்றது என்பார். ஆன்மிக நோக்கில் ஐவகை பூதங்களால் ஆன தூல உடல் மட்டும் என்றேனும் அழிந்தே தீரும். இது இயற்கை நியதி. இதற்கு அச்சப்படத்தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்து நிலை பேறுடைய ஆன்மாவை

பேரானந்தப் பெருநிலையை அடைந்து தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கும் நிலையையே மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு என்றனர். இப்படி உணரும்போது மரண பயத்தைத் தவிர்க்கலாம்.

மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு என்பதன் உண்மைப் பொருள் பிறவாமை ஆகும். பிறவா நிலை அடைதலே ஆன்மப் பணயத்தின் இறுதிநிலை. இதை வேண்டியே சித்தர்களும், அருளாளர்களும் பாடியிருக்கிறார்கள்.

“இக்காயம் நீக்கி இனியொரு காயத்தில்

புக்குப் பிறவாமல் போம் வழி நாடுமின்”¹¹⁷ - என்பார் திருமூலர். மேலும் பிறப்பை அறுக்கும் பெருந்தவம், பிறப்பினை நீக்கும் பெருமை, போன்ற சொற்றொடர்கள் மூலமும் பிறவாமையை வலியுறுத்துகிறார் திருமூலர்,

“பிறவாமை வேண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை மறவாமை வேண்டும்”¹¹⁸ என்று காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில் சேக்கிழார் கூறுகிறார். மாணிக்கவாசகர் தம் சிவபுராணத்தில் பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன் - என்று கூறுவார். பிறாவதிருக்க வரம்பெறல் வேண்டும் என்று பட்டினத்தார் கூறுவார். எனவே பிறப்பில்லாத நிலையே மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு என அறிய முடிகின்றது.

உடலின் நிலையாமையை உணர்ந்த சித்தர்கள் ஞானத்தெளிவுற்று, தம்முடைய யோக முயற்சியால் கபாலத்திலுள்ள பிரமரந்திர வாயிலைத் திறக்கச் செய்து ஆன்மாவை வெளியேற்றி இறையுடன் ஐக்கியமாகச் செய்வர். இத்தகையை ஆன்மாக்கள் பிறப்பதில்லை.¹¹⁹ அழியக்கூடிய உடலை அழியாத ஒளியுடலாக்கி அருட்பெருஞ்சோதியுடன் கலத்தலே மரணமில்லாப்

பெருவாழ்வு என்று இராமலிங்கஅடிகள் கூறுகிறார். இறப்பு, பிணி, மூப்பு, அச்சம், துன்பம் ஆகிய அவத்தைகளைத் தவிர்த்து இந்த அநித்ய தேகத்தை நித்திய தேகமாக்கி எக்காலத்தும் அழியாத பேரின்பச் சித்திப் பெருவாழ்வில் தன்னை வாழ்விக்க வேண்டும் என்று தன்னுடைய சத்திய விண்ணப்பத்தில் கூறுகிறார்.¹²⁰

சிவயோக நெறியில் வாழ்பவர்களான சித்தர்கள் தாம் இவ்வுலகில் கொண்டுள்ள ஊனுடம்பினையே ஒளியுடம்பாக்கி எவ்விடத்தும் எத்திறத்தும் சென்று மன்னுயிரின் துன்பம் போக்க வல்லவர்கள். எனவே அவர்களின் ஒளி உடம்பு அழியாதது¹²¹ என்று க.வெள்ளை வாரணர் கூறுகிறார். பத்திரகிரியாரும் தன் மெய்ஞானப் புலம்பலில் பிறந்த துன்பம் அறவேயில் கனல் ஒளிபோல் விளக்குவது எக்காலம் என்று கூறி ஒளி உடம்கு பற்றிக் கூறுவார்.^{121அ}

சித்தர் இலக்கியத்தில் தூய தேகம், யோக தேகம், சித்த தேகம், பிரணவ தேகம் அல்லது மந்திர தேகம், ஞான தேகம் அல்லது திவ்விய தேகம் என்று பல தேகங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. திவ்விய தேகமானது சின்மயமானது. ஒளி உடல் என்றும் வழங்கப்படும். இந்த ஒளி உடல் பரவெளியால் ஆனது. திவ்விய தேகத்துக்குரியவன் சிவத்துடன் ஒன்றிவிடுகிறான்¹²² என்று த.ந.கணபதி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். எனவேதாம் திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில்

“பெற்றார் உலகில் பிரியாப் பெருநெறி

பெற்றார் உலகில் பிறவாப் பெரும்பயன்”¹²³ - என்றும்

“கூற்றை உதைக்கும் குறியதுவாமே”¹²⁴ - என்றும்

“இறக்கவும் வேண்டாம் இருக்கலுமாமே”¹²⁵ - என்றும்

“சாவதும் வேண்டாம் சதகோடியுனே”¹²⁶ - என்றும் கூறுகிறார்.

இதுபோன்ற பாடலடிகள் மூலம் திருமூலரின் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பற்றிய கருத்தையறியலாம் சித்தர்கள் பலரும் இத்தகைய மரணமில்லாப் பெருவாழ்வுப் பற்றி கூறியிருக்கிறார்கள். சிவவாக்கியர் தம் நூலில் பல இடங்களில் இதுபற்றிக் கூறுகிறார்

“இறந்தவர் பிறப்பதில்லை இல்லை இல்லை இல்லையே”¹²⁷ - என்றும்

“உற்றிருந்து பாரடா உள்ஒளிக்கு மேல் ஒளி”¹²⁸ என்றும்

“உருக்கி ஓர் எழுத்துள்ளே ஒப்பிலாத வெளியிலே

இருக்க வல்ல பேரல்லோ இனிப்பிறப்பதில்லையே”¹²⁹ - என்றும்

“மெய்யறிந்த சிந்தையாய் விளங்கு ஞானம் எய்தினால்

உய்யறிந்து கொண்டு நீங்கள் ஊழிக்காலம் வாழ்வீரே”¹³⁰ - என்றும்

“சனிப்பதேது சாவதேது தாபரத்தின் ஊடுபோய்

நினைப்பதேது நிற்பதேது நீர் நினைந்து பாருமே”¹³¹ - என்றும்

“பிறப்பதும் இறப்பதும் பிறந்திடாது இருப்பதும்

மறப்பதும் நினைப்பதும் மறைந்ததைத் தெளிந்ததும்

துறப்பதும் தொடுப்பதும் சுகித்து வாரியுண்பதும்

பிறப்பதும் இறப்பதும் பிறந்த வீடு அடங்குமே”¹³² - என்றும்

“வஞ்சகப் பிறவியை வதைத்திடவும் வல்லீரேல்”¹³³ - என்றும்
பலவாறாக தம் பாடல்களில் கூறி தன்னுடைய கருத்தை வலியுறுத்துக்கிறார்.

இத்தகைய மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பற்றிக் கூறவந்த பட்டினத்தார்

“பிறவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும் பிறந்துவிட்டால்

இறவாதிருக்க மருந்துண்டு காண்”¹³⁴ - என்பார்.

பாம்பாட்டிச்சித்தர் தம் பாடலில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பற்றிக்
குறிப்பிட

“பிறப்பையும் இறப்பையும் அறுத்துவிடயான்

பெருமருந்து ஒன்று சொல்லேன்”¹³⁵ - என்றும்

“அந்தரம் சென்றுமே வேர்பிடுங்கி

அருள் என்னும் ஞானத்தால் உண்டைசேர்த்தே

இந்த மருந்தினைத் தின்பீராகில்

இனிப்பிறப்பு இல்லை யென்று ஆடுபாம்பே”¹³⁶ - என்றும்

“சாங்காலம் இல்லாமல் தாணுவோடே”¹³⁷ - என்றும் கூறித்தம் கருத்தை
உணர்த்துவார்.

இடைக்காடர் தம் பாடலில்

“சாவாது இருந்திடக் கோட்டையும் கட்டினேன்”¹³⁸ - என்றும்

“சாவாதிருப்பதற்கு தான் கற்ற கல்வியன்றோ

வாகான மெய்க்கல்வி வகுத்தறிநீ கன்மனமே”¹³⁹ - என்றும்

“சாவாதிருந்திடப் பால்கற”¹⁴⁰ - என்றும் கூறித்தம் கருத்துக்கு
அரண்சேர்ப்பார்

குதம்பைச்சித்தரும் இதே கருத்தை வலியுறுத்தித் தம்பாடலில்

“காலனைவென்ற கருத்தறிவாளர்க்குக்

கோலங்கள் எதுக்கடி?”¹⁴¹ - என்று கூறுவார்

உலகியலிலே காணப்படும் கல்வியெல்லாம் புறத்தோற்றம் பற்றிய
கல்வியே அல்லாது நிறைந்த உண்மையின் முடிவுரைகள் அல்ல. எனவேதான்
வள்ளலார் காலத்தால் மாறாத, அழியாத கல்வியான சாகாக் கல்வி
வேண்டுகிறார். அவர் பாடலில்

“படுத்த சிறியேன் குற்றமெல்லாம் பொறுத்தேன் அறிவைப் பலநாளும்
தடுத்த தடையைத் தவிர்த்தென்றும் சாகா நலன் செய் தனியமுதம் கொடுத்த
குருவே”¹⁴² - என்றும்

“சாகாக் கல்வியின் தரமெல்லாம் உணர்த்தி”¹⁴³ - என்றும்

“சாகாத தலையிது வேகாத காலாம்

தரமிது காணெனத் தயவு செய்துரைத்தே”¹⁴⁴ - என்றும்

“சாகாவரம் தந்து சன்மார்க்க நிதியும்”¹⁴⁵ - என்றும் பல இடங்களில்
கூறுவதன் வாயிலாக மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பற்றிக் கூறுகிறார்.
மரணமில்லாப் பெருவாழ்வும் சைவசித்தாந்திகளும்:

மேலே கூறிய மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு என்பதைச் சித்தர்கள் மட்டுமே
கூறியிருக்கிறார்கள் என்று கூற முடியாது. சைவசித்தாந்திகளும் இது பற்றிக்

கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாடல்களில் ஆங்காங்கே சிலபாடல்களில் இச்சாகாக் கல்வி பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சண்டேசர் தம்வாழ்வில் சிவபூஜையைத் தடுத்த தம் தந்தையின் காலை வெட்டுகிறார். அப்போது இறைவன் தோன்றி “நம் பொருட்டால் எடுத்த தாதையை விழைந்தாய் அடுத்த தாதை இனி உனக்கு நாமென அருளிச் சண்டேசரை அணைத்தால் மாயாகாரியமாகிய உடலை ஒளி உடம்பாக மாற்றி இறைவர்க்கு மகனாயினார் என்று பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் கூறுவார்.”¹⁴⁶

சுந்தரர் தம் தேவாரத்தில்

“ஊன் உயிர் பேறு செய்தான்”¹⁴⁷ - என்பார். ஊன் உயிர் பேறு செய்தல் என்பது பசு கரணங்களைப் பதிகரணங்களாக மாற்றுதல். பதிகரணங்கள் இறப்பு அற்றவை. இதைப்பற்றிக் கூறவந்த சம்பந்தரும் தம் பாடலில்

“உலகில் சாவாதான் பிறவாதார் தவமே மிகவுடையார்

மூவாத பன்முனிவர் தொழும் முதுகுன்று”¹⁴⁸ - என்றும்

“மூவாமுனிவர்”¹⁴⁹ - என்றும் கூறித்தம் கருத்தை வெளிப்படுத்துவார். மேலும் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் திருநாவுக்கரசரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது

“நண்ணறிய சிவானந்த ஞான வடிவேயாகி”¹⁵⁰ - இறையோடு கலந்தார் என்பார். சிவானந்த வடிவு என்பது ஒளி யுடலைக் குறிக்கும். ஒளவையாரும் தம் ஞானக்குறளில்

“துரியங்கடந்த சுடரொளியைக் கண்டால்

மரணம் பிறப்பில்லை வீடு”¹⁵¹ - என்றும்

“அஞ்சுபுலனின் வழியறிந்தார் பின்னை

துஞ்சுவதில்லை உடம்பு”¹⁵² - என்றும்

“நாபியகத்தே நலனுற நோக்கிடில்

சாவது மில்லை உடம்பு”¹⁵³ - என்றும் கூறுவதால் யோக நெறியால்

செம்பொருளைச் சிந்தித்து உணரும் பயிற்சியால் இறவாப் பெருநிலை

அடையலாம் என்பது பெறப்படுகின்றது. அருணகிரியாரும்

“இறவாமல் பிறவாமல் என்னையாள் சற்குருவாகி”¹⁵⁴ - என்று தம்

திருப்புகழில் குறிப்பிடுவார். மேலும் தம் கந்தரலங்காரத்தில்

“மரணப் பிரமாதம் நமக்கில்லையாம்”¹⁵⁵ - என்றும் கூறி இக்கருத்தை

உறுதிசெய்வார் மாணிக்கவாசகர் தம் திருவாசகத்தில்

“என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன்”¹⁵⁶ - என்றும்

“பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞைகள்”¹⁵⁷ என்றும் கூறி இதை வலியுறுத்துவார்.

எனவே பிறப்பற்ற நிலையே மரணமற்ற பெருவாழ்க்கையை வலியுறுத்துவார்.

எனவே பிறப்பற்ற நிலையே மரணமற்ற பெருவாழ்வாக இருந்திருக்கிறது

என்பதை அறிய முடிகிறது. இதுபற்றிச் சித்தர்களும், சான்றோர்களும்,

அருளாளர்களும் கூறிய கருத்துக்கள் கூர்ந்து நோக்கப்பட்டன.

முக்குணங்களை ஒழிப்பதன் மூலம் இறைநிலை பெறலாமென பகவத்கீதை

கூறும்.¹⁵⁸

முடிவுரை:

இவ்வாறு மாறுபட்ட பல கொள்கைகளையுடைய சமயங்களைப் பற்றிச் சிவவாக்கியரின் கருத்துகள் இங்கே ஆய்வு செய்யப்பட்டன. உடலை ஒதுக்கி மனம் அடக்கி துரியாதித நிலையில் மட்டுமே எல்லாச் சமயங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். சிவவாக்கியர் அந்த துரியாத நிலையில் வாழ்ந்து சமய ஒற்றுமைக்கு வித்திட்டிருக்கிறார்.

சைவ வைணவ ஒற்றுமையை மிகவும் வலியுறுத்துவதால் வருணப் பாகுபாடு இறுக்கமுற்றுச் சைவமும் வைணவமும் தமக்குள் பூசலிட்டுக் கொண்ட காலத்தில் சிவவாக்கியர் வாழ்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். இதன் மூலம் சிவவாக்கியரின் காலத்தை இராஜராஜ சோழனுக்குப்பின் கி.பி.12ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் என்பதை ஓரளவு துணியலாம். இஸ்லாமிய கருத்துகள் மூலம் இவருடைய காலம் 14ம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்பதும் துணிபு.

கடவுளர் பெயரால் மதப்போர்வையில் சடங்குகள் நடத்தி பாமரர்கள் ஏமாற்றப்படுவதைக் கண்டித்தவராகச் சிவவாக்கியர் உள்ளிட்ட சித்தர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

ஐம்பத்தோரட்சரம் பற்றிச் சித்தர்கள் எல்லோருமே கூறியுள்ளனர். எனவே ஒலிவடிவான அந்த அந்த அட்சரங்களின் மூலம் சமய ஒற்றுமையைக் கண்டிருக்கின்றனர்.

சித்தர்கள் மட்டுமே மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறார்கள் என்றில்லாமல் சித்தாந்திகளிடமும் இக்கருத்து உண்டு என்பது போன்றவை இவ்வாய்வின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

குறிப்புகள்

1	அறிஞர் சோலை. ஞானன் - தத்துவ தரிசனங்கள்	- பக் VII
2	----- - தத்துவ தரிசனங்கள்	- பக் VII
3	----- - தத்துவ தரிசனங்கள்	- பக் X
4	----- - தத்துவ தரிசனங்கள்	- பக் 481
5	----- - தத்துவ தரிசனங்கள்	- பக் 487
6	கி.லட்சுமணன் - இந்தியத்தத்துவஞானம்	- பக் 346
7	இரா. ரங்கராஜன் - விசிஷ்டாத்வைதம்	- பக் 222
8	----- - விசிஷ்டாத்வைதம்	- பக் 235
9	----- - விசிஷ்டாத்வைதம்	- பக் 235
10	சிவவாக்கியம்	- பா 8
11	நம்மாழ்வார் - திருவாய்மொழி	- 1-1-7
12	----- திருவாய்மொழி	- 1-1-7
13	சிவவாக்கியர்- சிவவாக்கியம்	- பா 59
14	----- சிவவாக்கியம்	- பா - 60
15	இந்திய மெய்ப்பொருட் கொள்கைகள் - பாட எண்.368	- பக் 80
16	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 99
17	----- சிவவாக்கியம்	- பா 422
18	இந்திய மெய்ப்பொருட்கள் கொள்கை - பாட எண் 368	- பக் 81
19	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 177

20	----- சிவவாக்கியம்	- பா 56
21	----- சிவவாக்கியம்	- பா 100
22	----- சிவவாக்கியம்	- பா 98
23	----- சிவவாக்கியம்	- பா 11
24	----- சிவவாக்கியம்	- பா 10
25	----- சிவவாக்கியம்	- பா 12
26	----- சிவவாக்கியம்	- பா 57
27	----- சிவவாக்கியம்	- பா 114
28	----- சிவவாக்கியம்	- பா
29	----- சிவவாக்கியம்	- பா 28
30	----- சிவவாக்கியம்	- பா 16
31	----- சிவவாக்கியம்	- பா 53
32	----- சிவவாக்கியம்	- பா 54
33	----- சிவவாக்கியம்	- பா 94
34	----- சிவவாக்கியம்	- பா 104
35	நம்மாழ்வார் - திருவிருத்தம்	- பா 96
36	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 416
37	தத்துவதரிசனங்கள்-பூர்வமீமாம்சைபேரா. இரா.சீனிவாசன்	- பக் 187
38	தத்துவதரிசனங்கள்-பூர்வமீமாம்சைபேரா.இரா.சீனிவாசன்	- பக் 199
39	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 154

40	----- சிவவாக்கியம்	- பா 155
41	----- - சிவவாக்கியம்	- பா 162
42	----- சிவவாக்கியம்	- பா 10
43	----- சிவவாக்கியம்	- பா 29
44	----- சிவவாக்கியம்	- பா 36
45	தத்துவ தரிசனங்கள் - பவுத்தம் - மு.கு.ஜகந்நாதராஜா	- பக. 140
46	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 76
47	----- சிவவாக்கியம்	- பா 100
48	----- சிவவாக்கியம்	- பா 116
49	----- சிவவாக்கியம்	- பா 120
50	----- சிவவாக்கியம்	- பா 209
51	----- சிவவாக்கியம்	- பா 182
52	----- சிவவாக்கியம்	- பா 444
53	----- சிவவாக்கியம்	- பா 504
54	----- சிவவாக்கியம்	- பா 68
55	----- சிவவாக்கியம்	- பா 60
56	----- சிவவாக்கியம்	- பா 9
57	----- சிவவாக்கியம்	- பா 94
58	----- சிவவாக்கியம்	- பா 351
59	----- சிவவாக்கியம்	- பா 353

60	----- சிவவாக்கியம்	- பா 354
61	----- சிவவாக்கியம்	- புா 382
62	தத்துவ தரிசனங்கள் - அத்வைதம் - ப.வெ.நாகராஜன்	- பக் 213
63	தத்துவ தரிசனங்கள் - அத்வைதம் - ப.வெ.நாகராஜன்	- பக் 215
64	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 28
65	----- சிவவாக்கியம்	- பா 2578
66	----- சிவவாக்கியம்	- பா 121
67	----- சிவவாக்கியம்	- பா 255
68	----- சிவவாக்கியம்	- பா 255
69	----- சிவவாக்கியம்	- பா 398
70	----- சிவவாக்கியம்	- பா 68
71	----- சிவவாக்கியம்	- பா 219
71அ	மஸ்தான் சாகிபும் தாயுமானவரும்	- பக்.230
72	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 334
73	----- சிவவாக்கியம்	- பா 335
74	----- சிவவாக்கியம்	- பா 337
75	----- சிவவாக்கியம்	- பா 355
76	----- சிவவாக்கியம்	- பா 358
77	மா.வடிவேல் முதலியார்-சிவவாக்கியம்மூலமும் உரையும்	- பக் 254
78	-----சிவவாக்கியம்மூலமும் உரையும்	- பக் 243

79	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 323
80	மா.வடிவேல் முதலியார்-சிவவாக்கியம்மூலமும் உரையும்	- பக் 238
80அ	மஸ்தான் சாகிபும் தாயுமானவரும்	- பக்322-324
81	திருமூலர் - திருமந்திரம்	- பா 2066
82	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 38
83	----- சிவவாக்கியம்	- பா 45
84	வள்ளலார் - திருவருட்பா	- பா 4764
85	----- திருவருட்பா	- பா 4949
85அ	----- - திருவருட்பா	பா 5566
86	புத்திரகிரியார் மெய்ஞான புலம்பல்	- பா 125
87	பாம்பாட்டிச்சித்தர்	- பா 99
88	பாம்பாட்டிச்சித்தர்	- பா 123
89	அகப்பேய்ச்சித்தர்	- பா 68
90	ஓம்காரானந்தா - அம்மன்தரிசனம் நவ2009	- பக் 40
91	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 120
92	----- சிவவாக்கியம்	- பா 9
93	----- சிவவாக்கியம்	- பா 150
94	----- சிவவாக்கியம்	- பா 161
95	----- சிவவாக்கியம்	- பா 175
96	----- சிவவாக்கியம்	- பா 181

97	பட்டினத்தார் பாடல்கள் - பொது	- பா 25
98	பட்டினத்தார் பாடல்கள் - பொது	- பா 61
99	பட்டினத்தார் பாடல்கள் - முதல்வன் முறையீடு	- பா 66
100	பட்டினத்தார் பாடல்கள் - அருள் புலம்பல்	- பா 24
101	பத்திரகிரியார் - மெய்ஞானப்புலம்பல்	- பா 32
102	----- மெய்ஞானப்புலம்பல்	- பா 113
103	----- மெய்ஞானப்புலம்பல்	- பா 141
104	----- மெய்ஞானப்புலம்பல்	- பா 194
105	இடைக்காட்டுச்சித்தர்	- பா 29
106	இடைக்காட்டுச்சித்தர்	- பா 32
107	இடைக்காட்டுச்சித்தர்	- பா 88
108	குதம்பைச்சித்தர்	- பா 21
109	சுப்பிரமணியர் ஞானம் 500	- பா 206
110	சுப்பிரமணியர் ஞானம் 500	- பா 207
111	பட்டினத்தார் - நெஞ்சோடுகிளத்தல்	- பா-23
112	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 170
113	அழகணிச்சித்தர்	- புர 25
114	யாகோபு வைத்திய சிந்தாமணி 700	- பா 607
115	பீர்முகமது - ஞானரத்தினக் குறவஞ்சி	- பா 40
116	திருவள்ளுவர் - திருக்குறள்	- குறள் 336

117	திருமூலர் - திருமந்திரம்	- பா 2106
118	காரைக்கால் அம்மையார் புராணம்	- பா 60
119	க.நாராயணன் - சித்தர் தத்துவம்	- பக் 79
120	----- - சித்தர் தத்துவம்	- பக் 80
121	க. வெள்ளை வாரணர் - திருவருட்பா ஆராய்ச்சி	- பக் 258
121அ	த.ந.கணபதி சித்தர் சிந்தனை அம்மன் தரிசனம்	- ப.34
122	-----சித்தர் சிந்தனை- அம்மன்தரிசனம்	- பக் 55
123	திருமூலர் - திருமந்திரம்	- பா 132
124	----- திருமந்திரம்	- பா 571
125	----- திருமந்திரம்	- பா 801
126	----- திருமந்திரம்	- பா 803
127	சிவவாக்கியர் - சிவவாக்கியம்	- பா 46
128	----- சிவவாக்கியம்	- பா 161
129	----- சிவவாக்கியம்	- பா 192
130	----- சிவவாக்கியம்	- பா 61
131	----- சிவவாக்கியம்	- பா 210
132	----- சிவவாக்கியம்	- பா 233
133	----- சிவவாக்கியம்	- பா 244
134	பட்டினத்தார் - திருத்தில்லை	- பா 16
135	பாம்பாட்டிச்சித்தர் - அகப்பற்று நீக்கல்	- பா 110

136	----- அகப்பற்று நீக்கல்	- பா 113
137	----- அகப்பற்று நீக்கல்	- பா 116
138	இடைக்காடர் - தாண்டவராயர் கூற்று	- பா 26
139	----- அறிவொடு கிளத்தல்	- பா 66
140	----- அறிவொடு கிளத்தல்	- பா 107
141	குதம்பைச்சித்தர்	- பா 26
142	வள்ளலார் - அருட்கொடைப் புகழ்ச்சி	- பா 2
143	----- அருட்சோதி அகவல்	- பா 1065
144	----- சற்குருமணி மாலை	- கா 7
145	----- சிவானந்தப்பற்று	- கா 8
146	சேக்கிழார் - பெரியபுராணம்	- பா 1265
147	சுந்தரர் - தேவாரம்	- 7-100-1
148	சம்பந்தர் - தேவாரம்	- 1-12-6
149	----- தேவாரம்	- 2-64-1
150	சேக்கிழார் - திருநாவுக்கரசர் புராணம்	- பா 427
151	ஓளவையார் - ஞானக்குறள்	- பா 218
152	----- - ஞானக்குறள்	- பா 232
153	----- - ஞானக்குறள்	- பா 233
154	அருணகிரிநாதர் - திருப்புகழ்	- பா 228
155	அருணகிரிநாதர் - கந்தரலங்காரம்	- பா 21

- 156 மாணிக்கவாசகர்- திருவண்டப்பகுதி - 179
- 157 ----- சிவபுராணம் - அடி 7
- 158 பகவத்கீதை - அத்தியாயம் 14 - ஸ்லோ20

இயல் 5

சைவமும் சிவவாக்கியத்தில் சைவத்தின் ஆளமையும்

பகுதி அ - சைவ சித்தாந்தம் ஒரு பார்வை

உலகத்தில் மிகத் தொன்மையான சமயங்களில் ஒன்று சைவ சமயம். வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துப்படி பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இந்திய நாடு முழுமையிலும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலும் கம்போடியா போன்ற கீழ்த் திசை நாடுகளிலும் சிவ வழிபாடு வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. தென் அமெரிக்காவில் விளங்கிய நாகரிகத்தில் கூட சிவ வழிபாட்டின் சின்னங்கள் காணப்படுவதாக அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். சைவம் என்ற சொல் சிவம் சம்பந்தப்பட்ட சமய நெறியைக் குறிக்கும். வழிபாடு மரபுகள் அன்றாட வாழ்க்கை நெறி நம்பிக்கைகள் ஆகியன இதனுள் இடங்கும். சைவசித்தாந்தம் என்ற சொல் தத்துவ நெறியைக் குறிக்கும். தமிழகத்தில் மட்டுமே, சைவசித்தாந்தம் என்ற தத்துவ நெறி பரவலாக வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. சித்தாந்தம் என்ற சொல்லுக்குச் “சிந்தனையின் முடிவு” என்ற பொருளும் தத்துவ நெறியில் அறிவார்ந்த கருத்துக்களின் விளைவாகக் கிடைத்த முடிவு என்றும் இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். சிவ வாக்கியரின் பாடல்களில் சைவ சித்தாந்தத்தின் கொள்கைகள் மிகப் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. அதை ஒப்பிடும் நோக்கத்தோடு சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சைவ சித்தாந்தம் காட்டும் முப்பொருள்கள்

அருளாளர்களால் அனுபவத்தில் உணரப்பட்டு நிலைத்து நிற்கும் முடிந்த முடிவு ஆகிய சைவ சித்தாந்தத்தில், முடிந்த முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொருள்கள் “பதி” எனப்படும் இறைவன், “பசு” எனப்படும், ஆன்மா, “பாசம்” எனப்படும் ஆணவம் ஆகிய மூன்றும் ஆகும். இவை இறை, உயிர், தளை என்றும் சொல்லப்படும்.

இவை மூன்றும் தனித்தனிப் பொருள்கள். இவை அநாதியாக தோற்றம் முடிவு அற்றவையாக விளங்குகின்றன. இதனைத் திருமூலர்,

“பதி, பசு, பாசம் என பகர் மூன்றில் பதியினைப் போல்

பசு, பாசம், அநாதி”¹ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவற்றுள் பதியாகிய இறை சிவமாகிய ஒன்று, பசுக்களாகிய உயிர்கள் கணக்கில் அடங்காதவை. பாசம் ஆகிய தளை மூன்றாக ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று கொள்ளப்படும்.

சைவ சித்தாந்தம் காட்டும் பதியியல்

முழுமுதற் கடவுளான சிவம் பிரகிருதியின் குணங்களான சத்வம், இராஜசம், தாமசம் என்ற மூன்று குணங்களைக் கடந்து தன்வயத்தன் ஆதல், தூய உடம்பினன் ஆதல், இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களிலிருந்து நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவில் ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை ஆகிய எண் குணங்களைக் கொண்டு உலகத்தோடும், உயிர்களோடும், ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் இருப்பவன். நிலம், நீர், தீ, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், உயிர் ஆகிய எட்டுப் பொருள்களோடு கலந்து அட்டமூர்த்தமாய்

அமைகின்றான். அவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணமாய் அமைந்து
படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும்
ஐந்தொழில்களைச் செய்து உயிர்களை உய்ய வைக்கின்றான்.

அருளே உருவாய், அன்பே சிவமாய் இருக்கக்கூடிய இறைவனுடைய
தோற்றமானது, சொருப நிலையில் அருளே உருவாகவும், தடத்த
நிலையில் சந்திரசேகரர், பிட்சாடணர், அர்த்தநாரீஸ்வரர், ஏகபாதமூர்த்தி
போன்ற இருபத்தைந்து வடிவங்களாகவும் அமைகின்றது

“ஒரு நாமம், ஒரு உருவம், ஒன்றும் இல்லார்க்கு ஆயிரம்

திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டோமோ”² என்று
மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை தெள்ளேணம் கொட்டுவர். சொருப
நிலையில் உருவம் ஒன்றும் இல்லாதவர்க்கு ஆயிரம் திருநாமங்களும்
உருவமும் ஏன் என்றால் உயிர்களுக்கு அருள் செய்து அவற்றை பிறவித்
துன்பத்தினின்றும் நீக்குதல் பொருட்டே. இறைவன் தன் எல்லை அற்ற
கருணையினால் ஐந்தொழில்களைச் செய்வான் என்பது சைவ
சித்தாந்தத்தின் கொள்கை. படைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அழித்தல்,
அருளல் என்பன ஐந்தொழில்கள் ஆகும். படைத்தலும், காத்தலும்,
அழித்தலும் உலகை நோக்கிய தொழில்கள். மறைத்தலும், அருளலும்
உயிரை நோக்கிய தொழில்கள்.

காண்பது சக்தி தன்னால்³ - என்ற சித்தியார் பாடலும்

“உருவருள் குணங்களோடும்

உணர்வு அருள் உருவில் தோன்றும்

கருமமும் அருள், அரன்தன்

கரசரணாதி சாங்கம்

தரும் அருள் உபாங்கம் எல்லாம்

தான் அருள் தனக்கு ஒன்று இன்றி

அருள் உரு உயிர்க்கென்று

ஆக்கினன் அசிந்த னன்றே”⁴ - என்ற

அருள்நந்தி சிவாச்சரியாரின் வாக்கு இறையின் வடிவம் உயிர்களுக்கு அருளுதல் பொருட்டே என்பதை அரண் செய்யும்.

“பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டு பதியினை அடைதல் முத்தி”⁵ - என்று பசுக்கள் முத்தி பெறுவதற்காகவே இறைவன் ஐந்தொழில் புரிகிறான். எத்தகைய வடிவத்தில் இறைவன் இருந்தாலும் கருதுவார் கருதும் உருவமாய் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை,

“ஆருருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே

அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்”⁶ - என்று அப்பர் கூறுவார். அவர் கூற்றின்படி அவரவர் கருதும் வண்ணமாய் இறைவன் தோன்றுவான். பாசஞான, பசுஞானத்திற்கு அகப்படாத இறைவன் தன்னை உயிர்கள் வணங்குதல் என்பது கூட அவன் அருளினால்தான்.

“அவன் அருளாலே, அவன் தாள் வணங்கி”^{6அ} என்று மாணிக்கவாசகரும் கூறுவார். அவன் அருளே கண்ணாகக்காணின் அல்லாமல் இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்ட ஒண்ணாத மனவாக்குகளுக்கு அப்பாற்பட்ட

“அவனை ஞான கண்ணினில் சிந்தை நாடி”⁷ - என்று

மெய்கண்டாரும் கூறுவார். அத்தகைய பார்ப்பதற்கரிய பரம்பொருளை

“பதிஞானத்தாலே நேசமோடும், உள்ளத்தை நாடி”⁸ - அனுபவித்து உணரலாம் என்று அருணநந்தி சிவாச்சாரியர் கூறுவார். இவ்வாறு இறைவன் சத்து சித்து ஆனந்தப் பொருளாக சைவசித்தாந்தத்தில் உரைக்கப்படுகிறான். மேலும் அனாதியாய், அகண்டமாய், எல்லையற்றதாய் உள்ள சிவப் பரம்பொருள் எல்லைப் பொருளாம் பசு, பாசங்களில் கலந்திருத்தலால் பதியினைப் போல் பசு, பாசம் அனாதி என்பர்.⁹ அப்படி இருக்கக் கூடிய சிவம் விறகில் தீப் போலும், பாலில் நெய் போலும் கலந்திருப்பவன்¹⁰ என்பதை தேவாரம் மூலம் அறியலாம். இதனையே திருவாசகத்தில் மணிவாசகர் நோக்கறிய நோக்கே நுணுக்கறிய நுண்ணுணர்வே¹¹ என்பார்.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் பசு இயல்பு

தன்னுரிமை இன்மை, முற்றுணர்வின்மை, சார்ந்ததன் வண்ணம் எனும் மூன்று அடிப்படை நிலைகளை உடையதாக உயிரின் இயல்பு காணப்படுகின்றது.¹² மேலும் சத்தும் அசத்தும், சித்தும் அசித்தும் இல்லாமல் இடை நிலையில் இருப்பதால் உயிர்கள் சதசித்து என்றும், சிதசித்து என்றும் அழைக்கப்பெறும். மேலும் உயிர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, உமாபதி சிவாச்சாரியார்

“எண்ணரிதாய் நித்தமாய் இருள் மலத்தில் அழுந்தி

இருவினையின் தன்மைக்கு ஈடான யாக்கை

அண்ணல் அருளாலே நண்ணி அவை அவராயதனால்

அலகில் நிகழ் போகங்கள் அருந்தும் ஆற்றால்

புண்ணிய பாவம் புரிந்து போக்குவரத்து உடைத்தாய்ப்

புணரும் இருள் மலபாகம் பொருந்திய கால் அருளல்

உள்ளிலவும் ஒளி அதனால் இருள் அகற்றி பாதம்

உற்றிடும் நற்பசுவர்க்கம் என உரைப்போர் உணர்ந்தே”¹³ - என்று தம் சிவப்பிரகாச நூலில் உயிர்கட்கு இலக்கணம் வகுப்பார். உயிர்கள் அல்லது பசுக்கள் மாயா காரியத்தினால் இருவினைகளுக்கு அடிமைப்பட்டு அதனால் மூன்றுவித கன்மங்களால் கட்டப்பட்டு பிறப்பு, இறப்புக்களைக் கொண்டதாக ஆகின்றது.

ஆன்மாவும் உடம்புகளும்

பசுத்துவத்தினால் கட்டப்பட்ட உயிர்கள் காரண சரீரம், கஞ்சக சரீரம், குண சரீரம், குஷ்ம சரீரம், ஸ்தூல சரீரம் என ஐவகை உடம்புகளைப் பெற்று வினைகளை ஈட்டியும் நுகர்ந்தும் நிற்கும்.¹⁴ இந்த ஐந்து வகை உடம்புகளும் மாயையிலிருந்து தோன்றி ஆனந்தமாய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், மனோமய கோசம், பிராணமய கோசம், அன்னமய கோசம் என்ற பெயர் பெற்று ஒன்றிற்கொன்று தொடர்புடையதாய், ஐங்கோசத்தில் வசிப்புண்டு ஒரு தன்மைப் பட்டு அவைகளில் போக்கு வரத்துச் செய்து நிற்கும்.¹⁵

சைவசித்தாந்திகள் உயிர்களைச் சகலர், பிரளயகலர், விஞ்ஞானகலர் என மூவகைப்படுத்துகின்றனர். ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மூன்றுவித மலங்களோடு சேர்ந்திருக்கும் உயிர்களைச் “சகலர்” என்று குறிப்பிடுவர். இந்த உயிர்கள் உலக அனுபவத்தோடு கூடி இருப்பவை. மாயை விலகி ஆணவம், கன்மம் எனும் இரண்டு மலங்களோடு, சேர்ந்து இருக்கும் உயிர்கள் “பிரளயகலர்” எனப்படுவர்.

ஆணவ மலம் ஒன்றுடன் மட்டுமே கூடி இருந்து சுத்த மாயா உலகில் இருக்கும் உயிர்கள் “விஞ்ஞானகலர்” எனப்படுவர். இந்த மூன்று நிலைகளும் உயிர்களின் படிப்படியான உயர்நிலைகள் எனக் கொள்ளலாம்.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் சார்ந்ததன் வண்ணம்

உயிரின் இயல்பு என்பது அது எதைச்சார்ந்து நிற்கின்றதோ அதனையே ஒத்து இருத்தல் ஆகும். இதனைச் சார்ந்ததன் வண்ணம் என்பர். மெய்கண்டார் இதனை அது அதுவாதல் என்பார். ஆணவத்தோடு கூடி, ஆணவத்தில் அழுந்தி தளையோடு இருக்கும் உயிர்கள் மாயையில் இருந்து நீங்கி சிவத்தோடு கூடி சிவத்தின் தன்மை பெற்று சிவமாய் மாறுதல் உயிர்களின் உயர் நிலை ஆகும். அதாவது இறையாகிய சத்தோடு கூடி சத்தாகவும் அசத்தாகிய மாயையோடு கூடி அசத்தாகவும் இருக்கும் உயிர் சதசத்தாய் விளங்குகின்றது. இதனையே,

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்து அற்றாகும் மாந்தர்க்கு

இனத்தியல்பது ஆகும் அறிவு”¹⁶ என்பார் திருவள்ளுவர்.

தன்னியல்பாய் அந்தமில்லாதவை ஆகியும், வியாபகம் ஆகியும் பேரறிவும் உடையதாகிய உயிர்கள் மாயையின் சேர்க்கையால் சிற்றறிவு உடையவை ஆகின்றன. ஆணவ மலத்தின் காரணத்தால் அணுப்படுத்தப்படுகின்றன. உயிரின் பந்தத்திற்கு மூலகாரணமாய் ஆணவம் விளங்குவதால் இது மூல மலம் எனப்படுகின்றது. ஆணவமலத்தால் பந்தப்படுத்தப்பட்ட உயிர்கள் கன்ம மலத்தால் கட்டப்படுகின்றது. இதனால் இருவினைகளுக்கு உடனாய் ஆகாமியம்,

சஞ்சிதம், ப்ராரப்தம் என்று மூன்று கன்மங்களை உடமையாக்கிக் கொள்கின்றது. இந்த கன்மங்களின் அடிப்படையில் உயிர்களின் பிறப்புகள், இறப்புகள் அமைகின்றன.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் அவத்தைகள்

காரண அவத்தைகள் என்று கூறப்படுகின்ற கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்று அவத்தைகள் தூல உடம்பைப் பெற்ற உயிர்கள். இந்த துன்பங்களிலிருந்து எவ்வாறு நீங்குகின்றன என்பதைக்

“கேவலம், சகலம், சுத்தம்

என்று மூன்றவத்தை ஆன்மா

மேவுவன் கேவலன் தன்

உண்மை மெய் பொறிகளெல்லாம்

காலவன் கொடுத்த போது

சகலனாம் மலங்களெல்லாம்

ஓவினபோது சுத்தம்

உடையன் உற்பவம் துடைத்தே”¹⁷ என்ற அருணந்தி

சிவாச்சாரியாரின் சிவஞான சித்தியார் பாடல் விளக்கும். உடல் எடுத்த உயிர்கள் வாழும் நிலையில் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, தூரியம், தூரியாதீதம் என ஐந்து நிலை வேறுபாடுகளைக் கொண்டு காரிய அவத்தையில் செயல்படுகிறது. இந்தக் காரியவத்தையும், மேலாலவத்தை, மத்தியால் அவத்தை, கீழால் அவத்தை என பாகுபடும். உயிர்கள் ஐந்து அவத்தைகளை அடையும் போது, உடல் தோறும் வேறு வேறாய் நிகழ்வுகள் தோன்றுகின்றன. அந்நிகழ்வுகளால் இன்ப துன்ப

நுகர்ச்சிகளும் மாறுபடுகின்றன. பசு என்னும் உயிர்களின் நிலைபற்றிச் சைவசித்தாந்தத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் பாச இயல்

அடுத்ததாக பாசம், தளை என்று கூறப்படும் கட்டு எவ்வாறு அமைகிறது என்று இப்பகுதி ஆராய்கின்றது. பாசமானது உயிர்களுக்கு

“நெல்லிற் குமியும் நிறை செம்பினிற் களிம்பும்”¹⁸

போல இருக்கின்றது. அறிவு, உயிரின் இயல்பு. ஆணவமாகிய அறியாமையை உயிர்கள் பற்றுவதால் இது உயிர்களின் குற்றமாகிறது. இது சகல மலம் என்றும் அநாதி செயற்கை என்றும் கூறப்படும். உயிர்களை அணுப்படுத்துவதால் (சிறுமைப்படுத்துவதால்) ஆணவம் எனப்பட்டது. எண்ணற்ற சக்தியுடையதாய் இருக்கிறது. இதனை,

“ஏகமாய் தம் கால எல்லைகளின்

மீளும் எண்ணறிய சக்தியதாய்”¹⁹ என்று சிவப்பிரகாசம் கூறும்.

ஒன்றதாய் அநேக சக்தி உடையதாய் உடனாய் ஆதி

ஆன்றதாய் ஆன்மாவின் தன்னறிவோடு தொழிலை ஆர்த்து

நின்று போத்திருத்த வித்தை நிகழ்த்தி செம்பிநிற் களிம்பேய்ந்

என்றும் அஞ்ஞானம் காட்டும் ஆணவம் இயைந்து நின்றே”²⁰ என்ற

சித்தியார் பாடல் விளக்கும்.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் திரேதான சக்தி

கட்டு நிலையில் உள்ள உயிர்களுக்கு உதவி வருவது இறைவனின் திரேதான சக்தியாகும். திரேதானம் என்ற சொல்லுக்கு மறைப்பு என்பது பொருள். கட்டுற்று நின்ற உயிர்களுக்கு அவற்றின்

வினைகளை ஊட்டுவதின் மூலம் உயிர்களின் அறிவை சிறிது சிறிதாக விளக்கம் பெறச் செய்வதே திரேதான சக்தியாகும். சைவசித்தாந்தத்தில் சக்திக்கு மிகச் சிறந்த இடம் வழங்கப்படுகிறது. எனவேதான் அடியார்கள் இறைவனை அர்த்தநாரீசுவரனாகவும், அம்மையப்பனாகவும் காண்கின்றார்கள். கட்டு நிலையில் மறைப்பாற்றலாக நின்ற சிவசக்தியே உயிர்கள் பக்குவம் பெற்ற காலத்தில் திருவருட் சக்தியாக மாறுகின்றது. சைவசித்தாந்தம் காட்டும் தத்துவங்கள்

தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அமைவது ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப்படும் இவையும் இறைவனையும் உயிரையும் போல அனாதி ஆனது.²¹ ஆணவம் மூலமலமாகும். கன்மம் சஞ்சிதம், ப்ராரப்தம், ஆகாமியம் என மூன்று வகைப்படும். மாயை என்பது சுத்த மாயை, சுத்தா சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை என மூன்று வகைப்படும். சுத்த மாயையிலிருந்து பைசந்தி, மத்திமை வைகரி என நான்கு வாக்குகள் தோன்றும். இவை நாதப் பிரபஞ்சம் எனப்படும்.²² சிவம், சக்தி, சதாசிவம், ஈஸ்வரம், சுத்தவித்தை என்கிற ஐந்து தத்துவங்களும் சுத்த மாயையில் தோன்றுகின்ற சிவதத்துவங்கள் ஆகும். இவை உயிர்களின் அறிவு, செயல், விளைவு, ஆற்றல்கள் ஆகியவை மலமாகியகடயினின்றும் நீங்குவதற்காக இறைவனது ஞான சக்தி, கிரியா சக்திகட்கு ஆதாரமாய் நின்று மேலும் 31 தத்துவங்களைச் செலுத்துகிறது.²³

அசுத்த மாயையில் தோன்றும் தத்துவங்கள் ஏழு. அவை, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடர், மாயை என்பதாகும். இதனை “வித்யாதத்துவம்” என்பர். இதனைச் சிவனுடைய அருள் வழி நிற்கும் வித்தியேசுவரராகிய அனந்த தேவர் தொழிற்படுத்துகிறார்.

அடுத்ததாக மூலபிரகிருதியிலிருந்து ஆன்மத் தத்துவங்கள்
தோன்றுகின்றன. ஆன்ம தத்துவங்கள் மொத்தம் இருபத்து நான்கு.
அவை அந்தக்கரணம் - மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகும்.

ஞானேந்தியங்கள் ஐந்து - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்து - சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

பூதங்கள் ஐந்து - ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர், மண் ஆக 36
தத்துவங்களும் அதன் காரியங்கள் தாத்வீகங்களாக மொத்தம் 96 தத்துவ
தாத்வீகங்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

அத்துவாக்கள்

அத்துவா என்றால் வழி என்பது பொருள். முன்னே கூறப்பட்ட
தத்துவங்கள் மற்றும் மாயா காரியங்கள் அனைத்தும், உயிர்கட்கு
இறைவனை அடைவதற்குக் கருவிகளாக அமைந்து உதவுவதால் இவை
அத்துவாக்கள் எனப்படும். நாதப் பிரபஞ்சத்தில் மந்திரம், பதம், வண்ணம்
என்பனவும், தத்துவம், பதம், கலை என்பன பொருளுலகிற்கும், 36
தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலும் அத்துவாக்களாக அமைகின்றன.

ஐந்து மலங்கள்

ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களைத் தவிர மாயேயம்,
திரேதானம் ஆகிய இருமலங்களும் சேர்ந்து மலங்கள் ஐந்தாக அமையும்.
இறைவன் தனது சக்தியால் ஆணவம், கன்மம், மாயை இவற்றைத்
துண்டுதலால் உயிர்கட்கு கட்டுகள் ஏற்படுகின்றன. உயிர்களை
உய்விப்பதற்காக உயிர்களிடத்து இறைவன் காட்டும் அருட்செயலே

திரேதானமும் மாயேயமும் ஆகும்.²⁴ ஆன்மாக்கள் பக்குவம் பெற்ற நிலையில் இம் மறைக்கும் ஆற்றல் அருட்சக்தியாக மாறி சத்திநிபாதம் எனும் திருவருள் வீழ்ச்சியாக அமையும்.

இருவினை ஒப்பு

ஆன்மாவில் திருவருள் வீழ்ச்சி ஏற்படுவதற்கு இருவினை ஒப்பும், மலபரிபாகமும் இன்றியமையாததாகின்றன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் மூலம் சென்று பக்குவம் அடையும் நிலையில் இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் இவை அமைகின்றன. இருவினை ஒப்பு என்பது புண்ணிய பாவம் இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பயன்களினின்று வேண்டுதல், வேண்டாமை அற்ற நிலையை அடைகின்றது. நல்வினையை மேற்கொள்ளுதலும், தீவினையை தவிர்த்தலும் பயன்கருதாச் செய்கைகளாக மாறும்.²⁵ அப்போது இருவினை என்பது இல்லாது போகும்.

மலபரிபாகம்

சிவ புண்ணியத்தால் ஏற்பட்ட இருவினை ஒப்பு எனும் சமம் நிகழ்ந்த பின் உலகப் பற்றில் மனம் செல்லாதிருக்க, மேற்கொண்டு ஏற்படும் கன்ம வளர்ச்சி நின்று, ஆணவ வலியும் குறையும். இது மலபரிபாகம் எனப்படும். கன்மம் இருக்கும்போது முக்தியில்லை. எனவே, பாவ, புண்ணியம் எனும் இரு கன்மங்களும் சமன் ஆகும் நிலையில் மலபரிபாகம் அமைகிறது.

சத்திநிபாதம்

இருவினை ஒப்பும் மலபரிபாகமும் நிகழ்ந்த பக்குவ ஆன்மாக்கட்கு திருவருள் வீழ்ச்சி எனும் சத்திநிபாதம் அமைகின்றது. இந்தத் திருவருள்

வீழ்ச்சியானது உயிர்களின் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு மந்தரதரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகைகளாகப் பொறுத்தமுற அமைகின்றன.

“இருவினை நேரொப்பில் இன் அருட் சத்தி

குருவென வந்து குணம்பல நீக்தித்

தரு மெனும் ஞானத்தால் தன்செயலற்றால்

திரிமலம் திரிந்து சிவனவனாமே”²⁶ என்று திருமூலர் இது பற்றிக் கூறுவார். இத்திருவருள் வீழ்ச்சிக்குப் பின் ஆன்மாவானது மலத்தின் தன்மை நீங்கி சிவத்தின் தன்மை அடையும். குருவின் உபதேசத்திற்குப் பின் கருடோகம் பாவனை போன்று, சிவோகம் பாவனையால் தன்னையே சிவமாகப் பாவித்து, உயிர்கள் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு முத்தி நிலை அடைகின்றது.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் குருவின் தேவை

ஆணவமானது இருட்டு, ஞானமானது ஒளி, உயிர்களிடத்து ஞானம் தோன்றும் போது ஆணவமாகிய இருட்டு தானே விலகுகிறது. ஞானம் சத்குருவின் மூலம் கிடைக்கின்றது. இந்த ஞானம் வருவதற்கு முதற்கண் உயிர்கட்கு ஞானவேட்கை ஏற்பட்டு ஞானத்தைச் சத்குருவின் மூலம் பெற்றபின் உயிர்களின் ஆணவமலம் நீங்கி பரிபாகம் அடைகின்றது. அதனால் நல்வினை, தீவினை இரண்டையும் சமமாகப் பார்க்கக்கூடிய இருவினை ஒப்பு நிகழ்வின்றது. கேடும், ஆக்கமும், கெட்ட திருவினராக இருக்கக்கூடிய உயிர்கள் ஓடையும் செம்பொன்னையும் ஒக்கவே நோக்கும் நிலை பெறுகின்றன. அப்போது சத்திநிபாதம் என்கிற இறைவனுடைய அருள் வீழ்ச்சி நிகழ்கின்றது. இதனால் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தி

பிறவா நிலை பெறுகின்றது என்று உயிரின் பயணம் பற்றிச் சைவசித்தாந்தம் கூறும்.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் மோட்ச சாதனங்கள்

முத்தி நெறி அல்லது வீடுபேறு எனப்படும் நிலை உயிர்கள் அனைத்தும் அடைய வேண்டிய நிலை. மும்மலங்களின் சார்பால் பிறந்து உழன்ற உயிர்கள் பல இன்ப துன்பங்களைத் துய்த்துப் பின் அவை நீங்க வழி தேடுகின்றன. அவ்வாறு உயிர்கட்கு இறைவனே அந்தர்யாமியாக நின்று உணர்த்துகிறான். ஆகமங்களை வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சைவசித்தாந்தம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு நெறிமுறைகளை மோட்ச சாதனமாகச் சொல்கிறது. தொண்டு நெறி எனப்படும் சரியை, மகமை நெறியான கிரியை, தோழமை நெறியான யோகம், ஞான நெறியான சன்மார்க்கம் இவை நான்கும் முக்தி நெறிகளாக அமைகின்றன. முதல் மூன்றும் ஞான சாதனமாகக் கருதப்படும். இதன் மூலம் அடையும் முக்திநிலையும் சரியையால் அடையும் சாலோகம், கிரியையால் அடையும் சாமீபம், யோகத்தால் அடையும் சாரூபம், ஞானத்தால் அடையும் சாயுஜ்யம் ஆகும். பாசமாகிய தளையால் கட்டுண்ட உயிர்கள் அதிலிருந்து விடுபட்டு இறைவன் அடியைப் பெறுதலே வீடுபேறு ஆகும். அத்தகைய வீடுபேறு அடைவதற்கு ஞானத்தின் படி நிலைகளாகப் பத்து காரியங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் எனப்படும்.

சைவசித்தாந்தத்தில் முக்தி நிலை

இறையருளால் மோட்ச சாதனங்களான சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இவற்றை உணர்ந்த உயிர்கள் குருவின் உபதேசத்தின் மூலம் முக்தி நிலையை அடைய முயல்கின்றன. நான்கு வழிமுறைகளால் உயிர்கள் இரண்டு பயன்களைப் பெறுகின்றன. அவை பாச நீக்கம், சிவப்பேறு என்பதாகும். சத்திநிபாதம் ஏற்பட்டதால் ஞானம் பெற்ற உயிர்கள் அடையும் முக்தி நிலை பதபக்தி என்றும் பரமுக்தி என்றும் இரண்டு வகைப்படும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு வழிகளில் பெறுபவை அனைத்துமே முக்திநிலை தான் என்றாலும் கூட ஞானத்தால் ஏற்படும் பரமுக்தி ஆகிய சாயுஜ்யம் ஒன்றே முடிவான நிலையாகும். இத்தகைய முத்தி நிலையால் உயிர்கள் இறைவன் திருவடியடைந்து, சிவானந்தத்தில் திளைத்திருக்கும். அந்த நிலையிலும் உயிர் தன் தன்மை கெடாமல் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும். அப்போதும் உயிர் இல்லாது போவதில்லை. உயிருக்கு நுகர்ச்சியும் இல்லாது போவதில்லை. இதையே திருவதிகை மனவாசகர் கடந்தார் தம் உண்மை விளக்கத்தில்

“சுத்த அனுபோகத்தைத் துய்த்தல் அணு”²⁷ என்று குறிப்பிடுவார். உயிர்களானது பதியில் அழுந்தி நிற்கும் நிலையே முக்தி ஆகும். இந்த அத்துவிதக் கலப்பிற்குத் தமிழில் தாடலை என்ற சொல்லை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது மரபு. தாடலை என்ற இந்தச் சொல் வெளிக் கண்ணோட்டத்தில் ஒரே சொல்போல இருப்பினும், தாள் + தலை என்ற இரண்டு சொற்களின் புணர்ச்சியாக அமையும். தலை ஆன்மாவையும்,

தாள் இறைவனையும் குறிப்பதாகவும், இறைவனுடைய தாளாகிய திருவடியில் உயிர்களின் தலை பொருந்துமாறு அவைது ஆகும். இதனைத் திருவருட்பயனில் உமாபதிசிவாச்சாரியார் தம் பாடலில்,

“தாடலைபோல் கூடியவை தானிகழாவேற்றின் பக்

கூடலை நீ யோகமெனக் கொள்”²⁸ என்று குறிப்பிடுவார். முக்தி நிலையில் உயிர்கள் பாசத்தில் செல்லாது பதியே தானாய் நிற்கும்.

சைவசித்தாந்தம் என்பது பழமைக்குப் பழமையதாய் என்றும் வாழ்வதாய் இருந்து வருகிறது. அத்தகைய பழமையான சமயத்தின் கோட்பாடுகள் பற்றிச் சுருக்கமாக இந்த இயலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பழமையான சைவசித்தாந்தம் தமிழர்களின் சிந்தனையில் தோன்றியது என்பதை தேவார, திருவாசகங்களின் மூலம் அறியலாம். சித்தர்கள் சிந்தனையில் இச்சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு படிந்திருக்கிறது என்பதை அடுத்து அறியலாம்.

பகுதி ஆ

சிவவாக்கியர் பாடல்களில் சைவம்

வேதத்தையும், அதன் வாக்கியங்களையும் நம்பி அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதன் வழி நடந்து கடவுளை அடைய நினைப்பவர்கள் வைதீகர்கள். அவ்வாறு வேத வாக்கியங்களை நம்பாமல் தங்களுடைய சிந்தனையின் வழி, சிந்தனையின் முடிவுகளை ஏற்றுக்கொண்டு பகுத்தறிவின் துணையினால் கடவுளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் நாத்திகர்கள். இந்த இரண்டையும் ஏற்காமல் புலனறிவிற்கு அப்பால் உள்ள ஆன்மா கடவுள் போன்ற பொருள்களை அனுபவத்தால்

உணரத்துடிக்கும் சிலர், தங்களுடைய சுய முயற்சியால் அதை உறுதியாக்கவும் முயன்றனர். அந்த வகையில் அடங்கக் கூடியவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் புறத்தோற்றத்தில்

“உடை கோவணமுண்டு உறங்கப் புறத் திண்ணை உண்டு”²⁹

என்றபடி வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் சமுதாயம் அவர்களை மதித்ததில்லை என்பதை அவர்கள் பாடல்கள் மூலமாகவே அறிய முடிகின்றது.

“சித்தர் என்றும் சிறியர் என்றும் அறியொணாத சீவர்காள்

சித்தர் இங்கு இருந்தபோது பித்தர் என்று எண்ணுவீர்

சித்தர் இங்கு இருந்தும் என்ன பித்தன் நாட்டிருப்பரே

அத்தன் நாடும் இந்த நாடும் அவர்களுக்கெல்லாம் ஒன்றே”³⁰

என்று சிவவாக்கியரும் குறிப்பிடுகின்றார். சித்தர்களை உலகினர் மதிப்பில்லை என்பதை இப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

உண்மையான சித்தர்களை உலகம் உணர்வதில்லை. அவர்களைப் பித்தர்களாகவே உலகினர் நினைக்கின்றனர். ஆனால் சித்தர்களுக்கு இந்தப் பூவுலகும் இறையுலகும் ஒன்றே என்பது பற்றிச் சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகின்றார். அத்தகைய சித்தரான சிவவாக்கியர் தம்முடைய பாடல்களில் எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும், பாடி இருந்தாலும் அவர் காட்டும் சமயப் பொதுமையையும் மீறி அடித்தளத்தில் சைவசமயக் கருத்துக்களையே காணலாம். அதற்குக் காரணம் தாயுமானவர் கூறி இருப்பது போல

“சந்தமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது தான் வந்து - முற்றும்”³¹ என்பதேயாகும். திருவள்ளுவரும் தத்தம் உண்மை அறிவே மிகும் என்ற தொடரின் மூலம் இதனை உணர்த்தினார். மேலும் சைவ சித்தாந்தம் சிவவாக்கியர் பாடல்களில் பரவலாக பேசப்படும் விதத்தையும் அதற்கு ஒப்பான திருமுறைப் பாடல்களையும், ஒப்பு நோக்கி அவர் சமயப் பொதுமை பேசியிருந்தாலும், அவர் அடிமனத்தின் ஆழத்தில் சைவமே உறைந்திருந்தது என்பது பற்றி இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. அந்தம் ஓர் ஆறினுள் அரிதரியான சைவசித்தாந்தம், முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளான முழுமுதற் கடவுளாய் சிவபெருமானின் சம்பந்தமாகிய சைவசித்தாந்தத்தை சிவவாக்கியர் கையாண்ட விதம் பற்றி இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது.

முப்பொருள் உண்மை

சைவ சித்தாந்தத்தில் முடிந்த முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் பொருள்கள் மூன்று. அவை பதி, பசு, பாசம் ஆகும். பதி இறைவன். பசு உயிர்கள். பாசம் தளை. உயிர்கள் பதியை அடையவிடாது பந்தப்படுத்தியிருப்பது தளை. இந்த முப்பொருள் உண்மையை சிவவாக்கியர் தம் பாடலில்

“ஆனதே பதியது அற்றதே பசு பாசம்

போனதே மலங்களும், புலன்களும் வினைகளும்”³² என்ற அடிகளின் மூலம் குறிப்பிடுவார். பொதுவாகச் சித்தர்கள் அத்வைத வேதாந்தத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கூறுவது மரபு. அப்படியிருக்கச் சிவவாக்கியர் சைவத்தை மேற்கொண்டு முப்பொருள் உண்மையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

இக்கருத்துக்கள் ஒப்புமையாகக் கருதக்கூடிய திருமந்திரப் பாடல்கள் கீழே வருவன.

"பதி, பசு, பாசம் எனப் பகர் முன்றில்

பதியினைப்போல் பசு, பாசம், அநாதி"³³ – என்று திருமந்திரமும்,

"பல கலை ஆகமம் வேதம் யாவையினும் கருத்து

பதி, பசு, பாசம் தெரிதல்"³⁴ – என்று சிவப்பிரகாசமும் உரைக்கும்.

இந்த முப்பொருள் உண்மை பற்றிச் சாத்திர தோத்திரங்களில் வெகுப் பரவலாகக் காணப்பட்டாலும் ஆய்வின் விரிவஞ்சி, இந்த அளவிலேயே இச்சிந்தனை நிறுத்திக் கொள்ளப்படுகிறது.

சைவம் காட்டும் பதியியல்

அநாதி நித்தியப் பொருளாய் உரைக்கப்படுகின்ற பதி, பசு, பாசம் எனப்படும் முப்பொருள்கள், நிலை பேறுடையன. உள்பொருள் ஒன்றே, மற்றவை அதனின்றும் தோன்றி ஒடுங்குவன என்னும் அத்வைதக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டால் பொருள்கள் எல்லாம் ஒரே குணமாய் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் பொருள்கள் பலவேறு குணபேதம் உடையதாய் இருக்கின்றன என்ற உண்மையை ஏற்றுக் கொண்ட சிவவாக்கியர், முப்பொருள் உண்மையில் முதலில் கூறப்படும் பதியைப்பற்றி மிக அதிகமாகவே கூறுகின்றார். பாட்டிலாத பரமன், பரலோக நாதன், நாரிபங்கர் பாகன், உட்கலந்த சோதி, அண்டர்கோன், ஈசன், ஐயன், கோடுகாட்டி யானையைக் கொன்றுரித்த கொற்றவன், தில்லைநாயகன், திருவரங்கன், எம்பிரான், சிவன், சதாசிவன், அம்பலத்தில் ஆடுவார், நீலகண்டன், விஸ்வநாதன், முக்கண்ணன், முதற்கொழுந்து,

அம்மையப்பன், ஆதிசித்தநாதர், பரமன், தீர்த்த மூர்த்தி, செஞ்சுடையன், அரன் போன்ற சொற்களின் மூலம் இறைவனாகிய பதியைப் பேசுகிறார்.

இறைவனின் சொருப லட்சணம்

முப்பொருள்களில் பதியானவன் எல்லாப் பொருள்களைவிடவும் உயர்வாகவும் சர்வவியாபகம் ஆகவும் இருப்பவன். அத்தகைய பதியின் பொது இயல்பைத் தடத்த இலட்சணம் என்றும் சிறப்பியல்பைச் சொருப லட்சணம் என்றும் சொல்லுவர். இந்தப் பதி எல்லாப் பொருட்களிலும் ஊடுருவி இருந்தாலும் தான் அந்தப் பொருளின் குணம் சாராதவனாகக் கருதப்படுகிறான். அதனால் அவன் 'சித்' என்றும், செம்பொருள் என்றும், வழங்கப்படுகிறான். ஒன்றாய் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதாய், உருவம் அற்று, காலம், இடம், கடந்து, குணங்கள் எதுவும் இல்லாமல், மலம் அற்று அழியாத ஆன்மாக்களின் அறிவில் விகற்பம் இல்லாது, காட்சிக்கும் கருத்துக்கும் அப்பாற்பட்டதாய் அமைவது பதியின் சொருப லட்சணம். இதை சச்சித்தானந்தம் என்ற அமைப்பில் நூல்கள் கூறும். சிவவாக்கியர் இக்கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு கூறுவார்.

“பரம் இல்லாதது எவ்விடம் பரம் இருப்பது எவ்விடம்”³⁵

“அகண்டமான ஜோதி”³⁶

“நல்ல இன்பமான மோன ரசம்”³⁷

“ஏகனே இறைவனே”³⁸

“அணுவினோடு அகண்டமாய் அளவிடாத ஜோதியை”³⁹

“தொடக்ககில்லாத ஜோதி”⁴⁰

“ஞானமாகி நின்றதோர்நாதனை அறிந்தபின்”⁴¹

“செம்மையான அப்பொருள்”⁴²

“பார்த்த பார்திக்கெல்லாம்”⁴³

“சொல்லும் இல்லை சொல்லிறந்த தாவெளி”⁴⁴

“கூடொணாத தற்பரம்”⁴⁵

“எங்கும் எங்கும் ஒன்றல்லோ ஈரேழ் லோகம் ஒன்றல்லோ

“அங்குமிங்கும் ஒன்றல்லோ அநாதியானதொன்றல்லோ”⁴⁶

“முப்புறத்தில் அப்புறம் முக்கணன் விளைவிலே

சிற்பரத்துள் உற்பனன் சிவாயம் ஐந்தெழுத்துமாய்

தற்பரம் உதித்து நின்று தாணு எங்குமான பின்

இப்புறம் ஒடுங்குமோடி எங்கும் லிங்கம் ஆனதே”⁴⁷

“ஆறுமா நிலங்கடந்து அப்புறத்தில்

வெளிகடந்த ஆதி எங்கள் சோதியே”⁴⁸ - இவ்வாறு இறைவனின்

உருவத்தைப் பலவாறாகச் சிறப்பித்துக் கூறி வாழ்த்துகின்றார். சைவ சித்தாந்த நூல்களில் இக்கருத்துக்கள் பேசப்படும் இடங்கள் சில ஒப்புமையாக கீழே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

(ஒப்பு) “குணமிலான் குணம் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்

புலமிலான் தனக்கென்ன ஓர் பற்றிலான் பொருந்தும்

இலம் இலான் மைந்தர் மனைவியில்லான் எவன் அவன் சஞ்

சலம் இலான் முத்திதரும் பரசிவன் எனத்தகுமே”⁴⁹

“மெய் ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே”⁵⁰

“ஒருருவாயினை மானாங்காரத்து

ஈரியல்பாம் ஒரு விண் முதல் பூதமும்

ஒன்றி இருகடர் உம்பர்கள் பிறவும்.....

நினைய வல்லவர் இல்லை நீள் நீலத்தே"⁵¹

“ஓர்நாமம் ஓர் உருவமும் இல்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம்”⁵²

“அந்தமும் ஆதியிலான்”⁵³

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்சோதியை”^{53அ}

“ஒன்றதாய் அநேக சக்தியுடையதாய்”⁵⁴ -- போன்றவை

இவ்வாறு அமையும் பாடல்களில் சில.

இறைவனின் தடத்தலட்சணம்:

தடத்த நிலையில் இறைவன் உருவாய் அருவாய் அருஉருவாய் இருப்பவன் ஆகின்றான். சிவஞான சித்தியாரில் தடத்த நிலையை நவந்தரு பேதமாகக் குறிப்பிடுவார்.

“சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து

சதாசிவன், திகழும் ஈசன்

உவந்து அருள் உருத்திரந்தான்

மால் அயன் ஒன்றின் ஒன்றாய்ப்

பவந்தரும் அருவும் நால் இங்கு

உருவம் நால் உபயம் ஒன்றாய்

நவந்தரு பேதம் ஏக

நாதனே நடிப்பன்”⁵⁵ – என்பார் அவ்வாறு நவந்தரு பேதங்களாக

வடிவு கொள்கின்ற இறைவனின் தடத்த நிலையைச் சிவவாக்கியர்

“ஆதி அந்தம்”⁵⁶

“ஆதி மூலம்”⁵⁷

“நாரி பங்கர் பாகன்”⁵⁸

“அம்பலம் நிறை நாதர்”⁵⁹

“தில்லை நாயகம் திருவரங்கன்”⁶⁰

“ஆதிமூலம் ஆனோன்”⁶¹

“அம்பலத்துள் ஆடுவான்”⁶²

“ஆல முண்ட கண்டனும் அந்த மாலுமாய்”⁶³

“அம்மை அப்பன்”⁶⁴

“ஏலவார் குழலியோடு ஈசர்”⁶⁵

“மையிலங்கு கண்ணி பங்கன்”⁶⁶

“சடையுடையோன்”⁶⁷

“அருள் தரித்த நாதர் பாதம்”⁶⁸

“எம்பிரான்”⁶⁹

“சிவன்”⁷⁰

“கொங்கை மங்கை பங்கர்”⁷¹

“ஐயன்”⁷²

“சிவாயமே”⁷³

“யானையை கொன்றுரித்த கொற்றவா”⁷⁴

“எருதில் ஏறும் ஈசன்”⁷⁵

“நித்திய கண்ட கால கண்ட நித்தியக் கல்யாணனே”⁷⁶

“சுருக்கமற்ற சோதி”⁷⁷

“சுருக்கமற்ற தம்பிரான்”⁷⁸

“ஆறுகோடி வேணியர்”⁷⁹ - இவ்வாறு பலவாறாக இறைவனின் தடத்த நிலையைப் பலவடிவங்களாகக் காட்டுகின்றார்.

இறைவனின் தடத்த வடிவங்களையும் அர்ச்சனா வடிவங்களான இருபத்தைந்தையும் சைவ சித்தாந்த நூல்கள் வெகுவாகப் போற்றுகின்றன. அச்செய்திகள் வெள்ளிநடை மலையாக எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. எனவே அவை பற்றி விரிவாகக் கூறுவதை விடுத்து சுருக்கமாக ஒன்றிரண்டு மட்டுமே இவண் கூறப்படுகின்றது.

(ஒப்பு)

“விடையெறினன் தூவெண் மதிசூடி”⁸⁰

“செஞ்சடை கற்றை முற்றத்து இளநிலா எறிக்கும் சென்னி

நஞ்சுண்ட கண்டனாரை”⁸¹

“பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா

எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை

வைத்தாய் பெண்ணை”⁸²

“எந்தையாய் எம்பிரான் மற்றும் யாவருக்கும்

தந்தையாய் தம்பிரான் தனக்கு அ.திலான்

முந்தி என்னுள் புகுந்தனன் யாவரும்

சிந்தையாலும் அறிவறும் செல்வனே”⁸³

மாதொறு கூறன் வண்தார் கொன்றை மார்பன்”⁸⁴

“பிறப்பிலி பிஞ்சுகன் பேரருளாளன்

இறப்பிலி யாவருக்கும் இன்பம் தொழுதால்

மறப்பலி மாயா விருத்தமும் ஆமே”⁸⁵

“ஈசன் அவன் அலாது இல்லை என நினைத்து

பூசி மனத்தகத்து கொண்டிருந்து பேசி

மறவாது வாழ்வாரை மண்ணுலகத்து என்றும்

பிறவாமை காக்கும் பிரான்”⁸⁶

“உலகெல்லாம் உணர்ந்து ஒதற்கு அறியவன்

நிலவுலாவிய நீர்மேலி மேனியன்

அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான்

மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம்”⁸⁷ – என்பது போன்ற

சாத்திர தோத்திர பாடல்கள் அனைத்தையுமே ஒப்பாகக் கூறலாம்.

இறைவனின் அஷ்டமூர்த்தத் தன்மை

சைவ சித்தாந்தத்தில் இறைவன் அஷ்டமூர்த்தங்களாய் இருக்கிறான்

என்று கூறுவது மரபு. சிவவாக்கியரும் அக்கொள்கையைப் பின்பற்றி

“மண்ணும் நீ விண்ணும் நீ மறிகடல் ஏழும் நீ

எண்ணும் நீ, எழுத்தும் நீ இசைந்தப் பண் எழுத்தும் நீ

கண்ணும் நீ, மணியும் நீ கண்ணுள் ஆடும் பாவை நீ

நண்ணு நீர்மை நின்ற பாதம் நண்ணுமாறு அருளிடா”^{87அ} – என்ற

பாடலில் விளக்குகின்றார். இந்தப் பாடலில் மண், விண், கடல்

போன்றவற்றை வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டு இசைந்தப் பண் என்ற

சொல்லினால் உயிரையும், கண்ணுள் ஆடும் பாவை என்ற சொல்லால்

சூரியனையும், நண்ணு நீர்மை என்ற சொல்லால் சந்திரனையும்

குறியீடாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இதே கருத்தை, நெருப்பு, வாயு,

நீரும் மண்ணும் நீள் ஆகுவன்⁸⁸ – என்ற பாடலிலும்
தெளிவுப்படுத்துகின்றார். இதற்கு ஒப்புமையாக

“அவனே இருசுடர் தீ, ஆகாசம் ஆவான்

அவனே புவி, புனல், காற்று ஆவான் - அவனே

இயமானனாய் அஷ்டமூர்த்தியுமாய் ஞான

மயனாகி நின்றானும் வந்து”⁸⁹ என்ற அற்புதத்

திருவந்தாதிப்பாடலையும்

“நில, நீர், நெருப்பு உயிர் நீள் விகம்பு நிலாப் பகலோன்

புலனாய மைந்தனோடு எண்வகையாய் நின்றான்”⁹⁰ – என்ற

திருத்தோணோக்கப் பாடலையும் கூறலாம். சித்தாந்த சாஸ்திர தோத்திர
நூல்களில் மிக விரிவாக இந்த அஷ்ட மூர்த்தத்தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடப்
பட்டிருக்கின்றனர். ஒரு பாணைச் சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் போல
ஒன்றிரண்டு மட்டுமே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

இறைவனின் தொழில்களும் உயிர்களோடு கூடிய தொடர்பும்

சிவமும் சத்தியுமாய் அம்மை அப்பனாய் மாதொரு பாகனாய்
தோற்றம் தரும் இறைவன் உயிர்கள் மீது கொண்ட கருணையால்
உயிர்களை ஈடேற்றும் பொருட்டு பராசக்தியோடு தொழிற்படுவான்.
அப்போது சிவம் தோன்றாது உலகமே தோன்றுமாறு பிறப்பு இறப்புகளில்
அமைவதால் மறைப்பு சக்தி என்னும் திரேதானம் அமையும். அம்மறைப்புச்
சக்தியின் தொழிற்படும் இச்சையால் இச்சா சக்தியும் அதற்குரிய
வழிகளை அறிதலால், ஞான சக்தியும், தொழிற்படுவதால் கிரியா சக்தியும்
ஆகி பஞ்ச சக்தியாய் அமையும். ஆனால் இந்த மறைப்புச் சக்தி

பற்றியறியாத பாமர மக்கள் பெண்களின் மயக்கத்தில் விழுந்து பிழைக்கும் வழியறியாது தடுமாறுகின்றனர். அவ்வாறு வருந்துவதை விட்டு உண்மை ஞானம் வரப்பெற்று, மனத்தை வேறு வழியில் செல்லவிடாமல், அம்மனத்தின் மூலமே பரஞானம் கூடப் பெற்றால் கோடிகாலம் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பதை

“மை அடர்ந்த கண்ணினார் மயக்கிடும் மயக்கிலே”⁹¹

“ஓடி ஓடி பாவிழைத்து உள்ளங்கால் வெளுத்ததும்

புாவியான பூனை வந்து பாவிலே குதித்ததும்”^{91அ} -என்ற பாடல் மூலம் -

திரேதான சக்தியையும்

பணிக்கன் வந்து பார்த்ததும் பாரவில்லை என்றதும்

இழை அறுந்துப் போனதும் என்னமாயம் ஈசனே”⁹²

“உருக்கலந்த பின்னலோ உன்னை நான் அறிந்தது”^{92அ} - போன்ற பாடல்கள் மூலம் - ஞானசக்தியையும்

இருக்கிலென் மறக்கிலென் நினைந்திருந்த போதெல்லாம்

உருக்கலந்து நீயும் நானும் ஒன்றல்லோ

திருக்கலந்த போதலோ தெளிந்ததே சிவாயமே”⁹³ - என்ற பாடலில் திருக்கலந்து என்னும் தொடரில் “திரு” என்பது இறைவனின் அருட்சக்தியாக அமைவதாக குறிப்பிடுகிறார்.

“செச்சை என்ற மூச்சியினோடு சிகாரமும் வகாரமும்

பச்சையாகி நின்றதே பரவெளியின் பான்மையே

இச்சையான உறுவிலே இருந்ததெழுந்த உறியிலே

உச்சியான கோணத்தில் உதித்ததே சிவாயமே"⁹⁴ - என்ற பாடலில் சிகார வகாரம் பரவெளியான உமாதேவியைக் குறிப்பதால் அது ஆதி சக்தி என்றும்: இச்சையானஉறூ - எனும் அட்சரப் இருந்ததெழுந்த உறியிலே என்று கூறும் போது அது இச்சா சக்தி என்றும் கிரியா சக்தி என்றும் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இது அரபிமதமாகிய இஸ்லாம் பற்றிய கருத்து என்றும் கூறுகின்றனர்.⁹⁵ அரபிய மதமான இஸ்லாத்தில் முதன்மையும் மூலமுமான 'அலிபு' அகரம் என்றும் மூலமந்திரம் கலிமா என்றும் "உறீ" என்பது அல்லாவைக் குறிக்கும் சுருக்கமாகவும் உரைக்கப்படுபகின்றது. இது பற்றிக் குணங்குடி மஸ்தான் குறிப்பிடுகிறார்.^{95அ}

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் அத்வைதம்

சைவசித்தாந்தத்தில் சொல்லப்படும் அத்வைதமானது ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் இருக்கக்கூடிய தன்மை உடையது. அதாவது இறைவன் உயிர்களோடு நீங்காமல் எப்பொழுதும் இருப்பவன் உயிர்கள் செய்யும் தொழில்களில் வேறாயும், ஞான நிலையில் உடனாயும் இருப்பவன். சிவவாக்கியர் இதனைப் பல பாடல்களில் விளக்குகிறார். இறைவன் உயிர்களோடு ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மை குறித்துக் கூற

“என்னிலே இருந்த ஒன்று”⁹⁶ - என்றும்

“எனக்குள் நீ உனக்குள் நான்”⁹⁷ என்றும்

“என்னகத்துள் ஈசனும் யானும் அல்லதில்லையே”⁹⁸ - என்றும்

“ஏகபோகம் ஆகியே இருவரும் ஒருவராய்”⁹⁹ - என்றும் கூறி விளக்குகிறார்.

இறைவன் உயிர்களோடு வேறாகவும் இருக்கிறான் என்பதை விளக்க சிவவாக்கியர் கூறும் பாடல்கள் இவை.

"இருந்து வேறதாகுவன்"¹⁰⁰ – போன்ற அடிகளின் மூலம் கூறுகிறார். மேலும் இறையும் உயிரும் வேறாய் இருப்பதாலேயே இறைவனை உணர முடியும் என்று கூறி இறைவனை உணருதற்குரிய வழிமுறைகளாக

"நேராக உம்முளே அறிந்துணர்ந்து நில்லுமே"¹⁰¹

"சுருக்கமற்ற சோதியை தொடர்ந்து கூடலாகுமே"¹⁰²

"மெய்கடந்தது உம்முளே விரைந்து கூடலாகுமே"¹⁰³ – போன்ற பாடல்களின் மூலம் விளக்குகிறார்.

மேலும் உயிர்களோடு இறைவனுக்கு இருக்கும் கலப்பானது உடனாயும் இருக்கிறது என்பதை விளக்க சிவவாக்கியர்

"ஒக்க நின்று உடன்கலந்த உண்மை"¹⁰⁴ என்றும் கூறி விளக்குவார்.

சிவவாக்கியர் பாடல்களில் பசு நிலை

உயிர்கள் பலவாய், அநாதியாய், நான்குவிதப் பிறப்புகளை, உடையவாய், மும்மலங்களைச் சார்ந்து, சார்ந்ததன் வண்ணமாய் இருப்பது, சத்துக்களைச் சார்ந்து சத்தாயும் அசத்தோடு கூடி "அசத்" தாயும் சதசத்தாய் இருப்பது உயிர். உயிர்கள் பல என்பதைச் சிவவாக்கியர்

"அண்டம் ஏழும் உழலவே அனந்த யோனி உழலவே"¹⁰⁵ – என்றும்

"கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிறந்த கோடியே"¹⁰⁶

"ஈன்ற வாசலுக்கு இரங்கி எண்ணிறந்து போவீர்கள்"¹⁰⁷ – என்ற பாடல்களில் பல யோனிகளில் பிறப்பானது அமைகின்றது என்பதையும் உயிர்கள் எண்ணிக்கையில் அடங்காதவையாய் இருக்கின்றன என்பதையும்

எண்ணிறந்து என்ற சொல்லின் மூலமும் பன்மையில் சொல்லுவதின் மூலமும் உயிர்கள் பல என்பதை விளக்குகின்றார். உயிர்கள் பல என்பதை சித்தாந்த சாத்திரங்கள் கீழ்வருமாறு உரைக்கும். (ஒப்பு)

“அசித்து அரு வியாபகம் போல

வியாபகம் அருவமின்றாய்

வசித்திட வரும் வியாபி

என்னும் வழக்கு உடையனாகி

நசித்தடிடா ஞான செய்தி

அநாதியே மறைந்து நிற்கும்

பசுத்துவம் உடையனாகிப்

பசுவென நிற்கும் ஆன்மா”¹⁰⁸

எண்ணறிய நித்தமாய் இருள் மலத்தில் அழுந்தி

இருவினையின் தன்மைகட்கு ஈடான யாக்கை

அண்ணல் அருளால் நண்ணி அவை அவராய் அதனால்

அலகில் நிகழும் போகங்கள் அருந்தும் மாற்றால்

புண்ணிய பாவம் புரிந்து போக்குவரவு உடைத்தாய்ப்

புணரும் இருள் மலம் பொருந்தியக் கால் அருளால்

உள்நிலவும் ஒளி அதனால் இருள் அகற்றி பாதம்

உற்றிடும் நற்பசுவர்க்கம் என உரைப்போர் உணர்ந்தோர்”¹⁰⁹ —

போன்ற பாடல்கள். உயிர்கள் பல எனும் கருத்தை அரண் செய்யும்.

உயிர்களைச் சிறுபொழுது கூட மறந்திடாமல் எப்பொழுதும் உயிர்களுடனேயே இருக்கின்றான் இறைவன். ஆனால் உயிர்கள் அவனை நினைப்பதில்லை என்னும் கருத்தை

“என்னை அற்ப நேரமும் மறந்திலாத நாதனே”¹¹⁰ என்றும்

“நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்களும் கழித்து போய்

வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்”¹¹¹ – என்றும் கூறி உயிர்களின் இயல்பு பற்றிக் கூறுவார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் உள்ளது சிறத்தல் எனும் சத்காரியம்

“இல்லது தோன்றாது உள்ளது மறையாது” என்பது சைவ சித்தாந்த உண்மை இதைச் சிவவாக்கியர்

“தங்கம் ஒன்று ரூபம் வேறு தன்மையானவாறுபோல”¹¹²

“ஆலவித்தில் ஆலொடங்கி ஆலமான வாறுபோல”¹¹³ – என்ற தொடரின் மூலம் உணர்த்துவார். உயிர்களுக்கு இறை உணர்வு என்பது இயல்பாகவே இருக்க வேண்டியது. இதைச் சொல்லுவதற்காக சிவவாக்கியர்

“செய்ய தெங்கிலே இளநீர் சேர்ந்த காரணங்கள் போல்”¹¹⁴ – என்ற தொடர் மூலம் விளக்குவார் என்றாலும் உயிர்கள் அதை உணராமல் மாயை ஆனது மறைக்கின்றது மாயையின் கலப்பால் உயிர்கள் உடல் எடுக்கின்றன. சுக்கல சுரோணித கலப்பால் உயிர்கள் உடல் எடுக்கின்றன. இக்கருத்தைச் சொல்ல வந்த சிவவாக்கியர் பெண்களின் மாதாந்திர தூய்மையையும் அது நிற்பதால் ஏற்படும் மழலையையும் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார். வருணசிரம அடிப்படையில் உயர்ந்தவர்களான

அந்தணர்கள், தூமையைப் பழித்து மழலையைக் கொண்டாடும் அறிவீனத்தைப் பற்றியும் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் கன்மம்

உயிர்களுக்கு இருவினைகளின் மூலமாக பிறப்பு ஏற்படுகின்றது. அந்தப்பிறப்பின் மூலம் வினைகளை மேலும் மேலும் சேர்த்துக் கொள்கின்றன உயிர்கள். இதனால் பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி வந்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. பிறப்பை ஒழிக்க வேண்டுமானால் இருவினைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதை,

“பிணங்குகின்ற தேதடா பிரக்ஞை கெட்ட மூடரே

பிணங்கில்லாத பேரோளி பிராணனை அறிகிலீர்

பிணங்கும் ஓர் இருவினை பிணக்கறுக்க வல்லீரில்

பிணங்கில்லாத பெரிய இன்பம் பெற்றிருக்கலாகுமே என்பார்¹¹⁵ – என்பார்

“ஓடி ஓடி பாவிழைத்து உள்ளங்கால் வெளுத்தது

பாவியான பூனை வந்து பாவிலே குதித்தது”¹¹⁶ – என்ற தொடரில் வினைகளுக்கு ஏற்ப உயிர்கள் மாறி மாறிப் பிறப்பெடுக்கின்றன என்பதையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. மேலும் உயிர்களின் பிறப்பு 36 தத்துவங்களாய் அமைகின்றன என்பதையும் 96 தாத்வீகங்களோடு செயல்படுகின்றன என்பதையும்

“மூன்று பத்து மூன்றையும் மூன்று சொன்ன மூலனே”¹¹⁷

“ஆறும் ஆறும் ஆறுமாய் அகத்தில் ஓர் எழுத்தாய்”¹¹⁸ என்றும் குறிப்பிடுவார். சிவவாக்கியரின் பாடல்களில் காணலாகும் மிக அதிகமான குறிப்புகளில் சில வரிகள் மட்டுமே இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளன.

சிவவாக்கியர் பாடல் மூலம் அறியலாகும் ஆணவம் பற்றிய கருத்துக்கள்

பாசமானது உயிர்களுக்கு இயற்கையாய் கலந்திருக்கின்றது. பாசப் பொருட்களை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று முன்றாகவும் திரேதாயி, மாயேயம் இவை சேர்த்து ஐந்தாகவும் கூறுவது உண்டு. ஆணவம் என்பது உயிர்க்குக் குற்றமாக அமைகின்றது. அதை குணம் என்று கொண்டோமானால் குணமானது அழியும் போது குணியான ஆன்மாவும் அழிந்து விடும். ஆனால் ஆன்மா அழிவில்லாதது. எனவே ஆணவம் உயிர்க்கு குற்றமாக அமைகிறது. இதைச் சொல்ல வந்த சிவவாக்கியர் தம் பாடலில்

“செம்பினிற் களிம்பு வந்த சீதரங்கள் போலவே

சீவனுக்கு அழிவு வந்த சேதி யேது செப்பிந்

அம்பினில் எழுதொனாத அணியரங்க சோதியை

வெம்பி வெம்பி வெம்பியே மெலிந்து மேல்கலந்திட

செம்பினில் களிம்புவிட்ட செய்தியேது காணுமே”¹¹⁹ என்று குறிப்பிடுவர்.

சைவ சித்தாந்தம் ஒரு பார்வை என்ற பகுதியில் இவைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாக உள்ளன. மேலும் அவை பற்றி இப்பிரிவின் முதற் பகுதியில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள படியால் மீண்டும் குறிப்புகள் கொடுக்கப்படவில்லை.

சிவவாக்கியர் காட்டும் மாயை

ஆகந்துகமாக அமைகிறது மாயை. இதுவும் அநாதியாய் இருப்பது பிற சமயங்களில் கூறப்படும் மாயைக்கும் சித்தாந்தத்தில் கூறப்படும் மாயைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சங்கரவேதாந்தத்தில் மாயை இல்பொருளும் அன்று உள்பொருளும் அன்று, விளக்கமுடியாத அநிர்வசனீயம் ஆகின்றது. அதாவது இன்னதென்று வரையறை செய்து கூறமுடியாதது. ஆனால் சைவ சித்தாந்தத்தில் மாயை தனுவிளக்கமாய் போற்றப்படுகிறது. மாயையின் மூலம் ஞானத்தைப் பெற்று இறைவனை உணரமுடியும். எனவே இது விளக்காக கருதப்படுகின்றது. மனதுள்ளே மறைந்திருக்கும் அறிவின்மையை மாயையின் மூலம் உணரமுடியும். ஞானம் கொண்டு அவ்வறிவின்மையை ஒழித்துவிட்டால் உயிர்கள் பக்குவம் பெற்று, அவை மாயையின் வலிமையை ஒடுக்கிவிடும் என்பதை

“கலத்தின் வார்த்து வைத்த நீர் கடுத்தத் தீ முடுக்கினால்

கலத்திலே கரந்ததோ கடுத்தத்தீ குடித்ததோ

நிலத்திலே சுரந்தரதோ நீள் விசம்பு கொண்டதோ

மனத்துள் மாயை நீக்கியே மனத்துள்ளே கரந்ததே”¹²⁰ – என்ற பாடலால் விளக்குவார். இவ்வாறு பாசங்களைப் பற்றி சிவவாக்கியர் கூறுவன்றறைச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் கூறுமாறு:

(ஒப்பு)

“முகத்தினில் மூன்றும் மொழிக்கேள்

சுத்த அனுபோகத்தை துய்த்தல் அனு – மெத்தவே

இன்பம் கொடுத்தல் இறை இத்தை விளைவித்தல் மலம்

அன்புடனே கண்டுகொள்ளப்பா"¹²¹ என்று உண்மை விளக்கம்,

உரைக்கும்

“நித்தமாய் அருவமாய் ஏக

நிலையதாய் உலகத்திற்கு ஓர்

வித்துமாய் அசித்தாய் எங்கும்

வியாதியாய் விமலனுக்கு ஓர்

சக்தியாய் புவனபோகம்

தனுகரணமும் உயிர்க்காய்

வைத்ததோர் மலமாய் மாயை

மயக்கமும் செய்யும் அன்றே"¹²² என்று சிவஞான சித்தியார் செப்பும்

“கண்ணை மறைத்த கடிய ஞானத்தின் தொழில் ஆணவத்தால்

எண்ணும் செயல்மாண்ட எவ்வுயிர்க்கும் - உள்நாடி

கட்புலனால் காணாத கோலே போல்

பொற்புடைய மாயையைப் புணர்பின் கண் - முற்பால்

தநு கரணமும் புவனமும் தந்து"¹²³ என்று போற்றி ப.:ஹொடை

வெண்பா உரைக்கும்

“ஏகமாய் தம் கால எல்லைக்களின் மீளும்

எண்ணறிய சத்தியதாய் இருள் ஒளிர இரண்ட

மோகமாய் செம்பில் உறு களிம்பு எய்ந்து நித்த

மூலமலமாய் அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும்

பாசமாம் வகை நின்று திரோதன சக்தி

பண்ணுதலான் மலம் எனவும் பகர்வர் அது பரிந்து

நாகம் மாநதி மதியம் பொதிசடையான் அடிகள்

நனுகும் வகை கருணை மிக வயக்கும் தானே"¹²⁴ என்று

சிவப்பிரகாசம் கூறும்

“அல்லல் மிக உயிர்க்கு இவைதான் அனைத்து ஈசன்

அருவினைகள் அருந்துதற்கோ வினையோ அன்றி

சொல்லிவரும் மாயையோ அணுவை முந்தச்

சூழ்ந்தது எனும் முறை முதல் ஓர் தொடக்கு இவர்பால்

ஒல்லை வரும் எனின் உளதாம் உயிர் உண்டாவே

உளதுமலம் உளதாய் ஒழிந்த எல்லாம்

நெல்லின் முளை, தவிடுசு உமி போல் அநாதியாக

நிறுத்திடுவர் இது சைவம் ஆற்றுமாறே"¹²⁵ என்று சிவப்பிரகாசம்

கூறும்

“மலம் மாயை கன்மம் மாயே

யந்திரேதாயி மன்னிச்

சலம் மாறும் பிறப்பிறப்பில்

தங்கி இத்தரைக்கீழ் மேலும்

நிலையாத கொள்ளி வட்டம்

கறங்கென நிமிடத்தின் கண்

அலமாறும் இறைவன் ஆணை

யால் உயிர் நடக்கும் அன்றே"¹²⁶ என்று சிவஞான சித்தியார்

அறிவுறுத்தும் மேலும்

“ஒன்றதாய் அநேக சக்தியுடையதாய் உடனாய் ஆதி

அற்றதாய் ஆன்மாவின் தன் அறிவொடு தொழிலை ஆர்த்து
 நின்று போத்து இருந்து அவத்தை நிகழ்த்தி செம்பினி களிம்பேய்ந்
 தென்றும் அஞ்ஞானம் காட்டும் ஆணவம் இயைய்ந்து நின்றே"¹²⁷
 என்று சித்தியார் கூறும் இத்தகைய ஆணவத்தை அறுத்துவிட வேண்டும்
 என்பதைச் சிவவாக்கியர்

“செற்ற மாவை உள்ளறை செருக்கறுத்து இருத்திடில்”¹²⁸ – என்றும்

“செம்பொன்னை களிம்பறுத்துநாட்டினால்”¹²⁹ – என்றும் கூறி செம்பில்
 இருக்கக் கூடிய களிம்பு எவ்வாறு இயற்கையாக இருக்கிறதோ அதுபோல
 உயிர்களோடு இயற்கையாய் இருக்கின்ற ஆணவமாகிய குற்றத்தை
 அறுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார்.

சிவவாக்கியர் பாடல்களில் தத்துவங்கள்

மாயையின் காரியமாக இருப்பவை தத்துவங்கள் சிவம் முதல் நிலம்
 ஈராக தத்துவங்கள் 36 ஆயும் இதனோடு தாத்வீகங்களைக் கூட்டி 96
 என்றும் சைவ சித்தாந்தம் கூறும். சைவசித்தாந்தம் கூறும் தத்துவங்கள்
 சிவதத்துவங்களாகவும், வித்யாதத்துவங்களையும் ஆன்ம
 தத்துவங்களையும் அமையும். அவை

சிவம், சக்தி, சதாசிவம், மகேஸ்வரன், சுத்தவித்தை –

சிவதத்துவங்கள்-5

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை –

வித்தியா தத்துவம் - 7

ஆகாயம் வாயு அக்கினி நீர் நிலம் - பூததத்துவங்கள்-5

செயல்பொறிகள் - 5

அறிவுப்பொறிகள் - 5 ஆன்மத் தத்துவங்கள் - 24

தன்மாத்திரைகள் -5

அந்தக்கரணங்கள் - 4

இவைப்பற்றி பின்னிணைப்பில் அட்டவணை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தத்துவங்களைச் சொல்லவந்த சிவவாக்கியர்,

“மூன்றும் பத்து மூன்றையும் மூன்று சொன்ன மூலனே”¹³⁰

“பத்தினோடு பத்துமாய் ஓர் ஏழினோடு ஒன்பதாய்”¹³¹

“மூன்று மூப்பது ஆரினோடு”¹³²

“ஆனவன்னி மூன்று கோணம் ஆரிரண்டு எட்டிலே”¹³³ — என்றும்

கூறுவதன் மூலம் தத்துவ தாத்விகங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். மேலும்

ஐந்து பூதங்களைப் பற்றிக் கூறவந்த சிவவாக்கியர் பாடும் பாடல்

“பூவிலாய ஐந்துமாய் புனலில் நின்ற நான்குமாய்

தீயிலாய மூன்றுமாய் சிறந்தகால் இரண்டுமாய்

வேயிலாய தொன்றுமாய் வேறு வேறு தன்மையாய்

நீயல்லாமல் நின்ற நேர்மை யாவர் காண வல்லரே”¹³⁴ என்பது

ஆகும்.

“அந்தரத்தில் ஒன்றுமாய் அசைவுகால் இரண்டுமாய்

செந்தழலில் மூன்றுமாய் சிறந்த அப்பு நான்குமாய்

ஐந்து பாரில் ஐந்துமாய் அமர்ந்திருந்த நாதனை

சிந்தையில் தெளிந்த மாயை யாவர் காண வல்லரே”¹³⁵ என்ற

பாடலில் பூதங்களின் பகிர்வுகளை பற்றியும் கூறுவார். சைவ சித்தாந்தச்

சாத்திரத்தின் உண்மை விளக்கம் கூறும் அத்தனை பாடல்களும்

இக்கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும். எடுத்துக்காட்டாக தத்துவங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்

“இந்நிறையின் ஐந்து சுத்தம் ஏழு சுத்தா சுத்தம்

எண் மூன்றும் அசுத்தம் எனும் இவை மூப்பத்தாறாம்”¹³⁶ – என்ற சிவப்பிரகாசர் பாடலும் இதை அரண் செய்யும்.

இவ்வாறு தத்துவத் தாத்வீகங்களையும் இதன் மூலம் இறையை அடைய ஆன்மா செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளையும் பற்றிச் சொல்வதற்கு நல்ல ஒரு சத்குரு ஆன்மாவுக்குத் தேவை. குரு என்பவர் இருளில் இருந்து ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்பவர். சிவவாக்கியர் குருக்களின் நிலைமையையும், குருக்கள் இருக்க வேண்டிய நிலைமையையும் சொல்லாமல் விடவில்லை. அவர் நல்லகுரு அல்லாதாரைக் குருடு என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

நல்ல குருவின் இலக்கணம்

நல்லசத்குருவை ஞானி என்று குறிப்பிடுவார் சிவவாக்கியர்.

இதனை

“அடிதுவக்கி முடிஅளவும் ஆறுமாநிலங்கடந்து

அப்புறத்தில் வெளிகடந்த ஆதி எங்கள் சோதியை

உடுப்பதிக்கண் அமுதுஅருந்தி உண்மையான ஞானிகாள்

உச்சிப்பட்டு இறங்குகின்ற யோகி நல்ல யோகியே”¹³⁷ – என்ற பாடல் மூலம் கூறுகின்றார் சிவவாக்கியர். அத்தகைய யோகஞானம் நிறைந்த குருவானவன் சீடனை தக்க பாதையிலே முச்சுப் பயிற்சி போன்றவற்றின் மூலம் யோகானுபவத்தைப் பெறச் செய்து மோன நிலை

உணர்த்தக் கூடிய தேசிகனாக அமைகிறான் என்பதைப் பலபாடல்களின் மூலம் விளக்குகிறார். அப்படி அமையக் கூடிய ஞானகுருவானவன் ஓங்காரரூபமாய் இருக்கிறான் என்பதையும்¹³⁸ குறிப்பிடத்தவறவில்லை.

மேலும் இறைவனே குருவாய் வருவான் என்பதை

“பொங்கியே தரித்த அச்ச புண்டரிகவெளியிலே

தங்கியே தரித்தபோது தாதுமா துளையதாம்

அங்கியுள் சரித்தபோது வடிவுகள் ஒளியுமாய்க்

கொம்புமேல் வடிவுக்கொண்டு குரு இருந்த கோலமே”¹³⁹ – என்ற பாடலில் ரிஷபருடராக இருக்க இறைவனே குருவாக வருகிறான் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இறைவன் குருவாய் சோமாஸ்கந்த ரூபத்தில் வருவான் என்பதை

“கோவிலும் குளங்களும் குறியினில் குருக்களாய்

மாயினும் மடியினும் மனத்தினில் மயக்குநீர்

ஆயனை அரனையும் அறிந்து உணர்ந்து கொள்வீரேல்

தாயினும் தகப்பனோடும் தான் அமர்ந்தது ஒக்குமே”¹⁴⁰ – என்ற பாடலில் விளக்குவார். யானையின் தோலை அணிந்தவனான இறைவன் குருவாக வந்து தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை

“ஆடுகாட்டி வேங்கையை அகப்படுத்துமாறுபோல்

மாடுகாட்டி என்னை நீ மதிமயக்கலாகுமோ

கோடுகாட்டி யானையை கொன்றுரித்த கொற்றவா

வீடுகாட்டி என்னை நீ வெளிப்படுத்த வேண்டுமே”¹⁴¹ – என்ற பாடலால் விளக்குவார் இக்கருத்தை சைவசித்தாந்த நூல்களில்

“அகளமாய் யாரும் அறிவு தந்தப் பொருள்

சகளமாய் வந்ததென்று உந்தீ பற

தானாகத் தந்தது என்று உந்தீ பற”¹⁴² – என்ற திருவந்தியார்

பாடலும்

“குருவே சிவமென கூறினான் நந்தி

குருவே சிவம் என்பது குறித்தோரார்

குருவே சிவனுமாய் கோனுமாய் நிற்கும்

குருவே உரை உணர்வற்றதோர் கோனே”¹⁴³ – என்ற திருமந்திரப்

பாடலும்

அறிவானும் தானே, அறிவிப்பான் தானே

அறிவாய் அறிகின்றான் தானே”¹⁴⁴ – என்ற அற்புத திருவந்தாதிப்

பாடலும்

கோகழி யாண்ட குருமணி”¹⁴⁵ என்ற மாணிக்கவாசகர் வார்த்தைகளும்

அரண் செய்யும்.

சிவவாக்கியர் பாடல்களில் போலி குருக்கள்

தனக்குள்ளே இருக்கின்ற ஒன்றைத்தான் உணராத பாவிகளாய்

இறைவனை வெளியே தேடி நதியிலும் சிலையிலும் இருப்பதாகக் கூறி

பூசைகளைச் செய்து தானும் உயர்வு பெறாமல் மற்றவர்களையும்

உயர்த்த வழி தெரியாத போலி குருக்களை

“மன உறுதி இல்லாத மட்டிப் பிண மாடுகள்”¹⁴⁶ – என்றும்

“சாத்திரங்கள் பார்த்த குரு”¹⁴⁷ – என்றும்

“முத்தி சேர சித்தியங்கு முன்னளிப்பேன் பார் என

சத்தியங்கள் சொல்லி எங்கும் சாமி வேடம் பூண்டவர்

நித்தியம் வயிறு வளர்க்க நீதி ஞானம் பேசியே

பத்தியமாய் பணம் பறித்து பாழ் நரகில் வீழ்வரே"¹⁴⁸ – என்றும்

“சீரினில் உனக்கு ஞானசித்தி செய்வேன் பாரென

நேரினில் பிறர் பொருளை நீளவும் கைப்பற்றுவர்"¹⁴⁹ – என்றும்

“ஆசைகொண்டு அனுதினமும் அந்நியர் பொருளினை

மோசம் செய்து அபகரிக்க முற்றிலும் அலைபவர்

பூசையோடு நேமநிட்டை பூரிக்கச் செய் பாதகர்"¹⁵⁰ – என்றும்

கூறுவார்.

இவ்வாறு போலி குருக்களின் மூலமாய் ஏற்படும் துன்பங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் விதத்தில்

“திருத்திவைத்த சற்குருவை சீர்பெற வணங்கிலீர்

குருக்கொடுக்கும் பித்தரே கொண்டு நீந்த வல்லீரோ

குரு கொடுக்கும் பித்தரும் குருக்கொள் வந்த சீடனும்

பருத்திப் பட்ட பாடுதான் பன்னிரண்டும் பட்டதே"¹⁵¹ என்றும்

“சட்டையிட்டு மணிதுலங்கும் சாத்திர சமூககரே

பொஸ்தகத்தை மெத்த வைத்து போதம் ஓதும் பொய்யரே"¹⁵²

என்றும் பேசுவார். அத்தோடு மட்டும் அல்லாமல் அவர் வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் சித்தர்கள் என்றால், செம்பை பொன்னாக மாற்றும் இரசவாதிகளாயும், அபின் கஞ்சா போன்ற போதைப் பொருட்களை உபயோகிப்பவர்களாயும் இல்லறத்திலே மனைவி மக்களைத் துன்பத்தில் அலைய விட்டுத் திரியும் சோம்பேறிகளாயும் இருந்தார்கள் என்பதையும்

குறிப்பிடத்தவறவில்லை. இந்த செயல்களைக் கண்டித்துத் தம் பாடல்களில் எழுதியிருப்பதால் அவருடைய ஞானமேன்மை வெளிப்படுகின்றது. அத்தகைய போலிச் சித்தர்களின் குற்றங்களைப் பட்டியலிடும் சிவவாக்கியர் கூறும் பாடல்கள் பின்வருவன:

“சினமுற பிறர் பொருளைச் சேகரித்து வைத்ததைத்

தினம் தினம் ஊர்குற்றி திண்டிக்கே அலைபவர்

இனம் அதில் பலர்கள் வையும் இன்பமற்ற பாவிகள்”¹⁵³

“காய காயம் முண்பதாக கண்டவர் மதித்திட

மாயவித்தை செய்வது எங்கு மடிப்பு மோசம் கொள்பவர்

நேயமாக கஞ்சா அடித்து நேர் அபினைத் தின்பதால்

நாயதாக நக்கி முக்கி நாட்டினில் அலைவரே”¹⁵⁴

“வாதம் செய்வேன் வெள்ளியும் பொன் மாற்றுயர்ந்த தங்கமும்

போதவே குருமுடிக்க பொன் பணங்கள் தாவெனச்

சாதனை செய்து எத்தி சொத்து தந்ததைக் கவர்ந்துமே

காததூரம் ஓடிச்செல்வர் காண்பதும் அருமையே

யோகசாடை காட்டுவார் உயரவும் எழுப்புவார்

வேகமாக அஷ்டசித்து வித்தை கற்று நெட்டுவார்”¹⁵⁵ – போன்றவை

சிவவாக்கியர் கூறும் போலி குருக்களின் செயல்கள் ஆகும். இவர்கள் ஏழு நரகில் விழுவார்கள் என்றும், பேயது பிடித்து அலைவார்கள் என்றும் கண்டிக்கின்றார். இப்பாடல்களின் மூலம் சிவவாக்கியருக்கு அஷ்டமாசித்திகளிலும் இரசவாதங்களிலும், போதைப் பொருள்

உபயோகிப்பதிலும் இவைகளையெல்லாம் சித்துக்கள் என்று சொல்வதிலும் உடன்பாடு இல்லை என்பது அறியப்படுகின்றது.

சிவவாக்கியர் காட்டும் சாதனமுறைகள்

இவ்வாறு பலவாறாகப் பதி பற்றியும், பசு பற்றியும், பாசம் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறிய சிவவாக்கியர் பாசத்தளையால் கட்டுப்பட்ட பசுக்கள் பதியை அடைவதற்குரிய சாதனங்கள் பற்றியும் கூறாமல் இல்லை. சைவ சித்தாந்தத்தில் கூறப்படும் சரியை, கிரியை யோகம், ஞானம் ஆகிய நெறிமுறைகளின் மூலம் கிடைக்கும் சாலோக சாமீப சாருப சாயுச்சிய முக்திகளைப் பற்றியும், அதற்குத் தேவையான மூலமந்திரமான பஞ்சாக்கரம் பற்றியும் அதன் சிறப்பைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

“தெளிந்த நற்சரியை தன்னில் சென்று சாலோகம் பெறும்

தெளிந்த நற்கிரியை பூசை சேரலாம் சாமீபமே

தெளிந்த நற்யோகம் தன்னில் சேரலாம் சாருபம்

தெளிந்த ஞானம் நான்கிலும் சேரலாம் சாயுஜ்யமே”¹⁵⁶ – என்பார்

பாசங்களாகிய தளைகளால் கட்டப்பட்ட உயிர்கள் பதியை அடைந்து இறை இன்பமாகிய சிவானந்தத்தைப் பெறுவதற்கு உரிய வழிகள் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனப்படும். சரியையும் கிரியையும் புறஉலகில் கண்டு பூசனை செய்யும் வழிகள். யோகமும் ஞானமும் இறைவனை தன்னுள்ளே கண்டு உணர்ந்து ஆனந்தப்படும் வழிகள்¹⁵⁷. திருமூலர் சரியையில் வழிபடுபவர்களைப் பக்தர்கள், என்றும் கிரியை செய்பவர் தொண்டர், என்றும் யோகம் பயில்பவர் சாதகர் என்றும் ஞானம் சேர்வார் சித்தர் என்றும் கூறுவர்.¹⁵⁸

இக்கருத்தை

“பக்தன் கிரியை சரியை பயில் உற்றுச்

சுத்த அருளால் துரிசற்றயோகத்தில்

உய்த்த நெறியுற்று உணர்கின்ற ஞானத்தால்

சித்தம் குரு அருளாற் சிவமாகுமே”¹⁵⁹ – என்ற பாடல் மூலம்

அறியலாம். மேலும் சிவஞானசித்தியாரில்

“சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்ர மார்க்கம்

தாசமார்க்கம் என்னும் சங்கரனை அடையும்

நன்மார்க்கம் நாலவைதான் ஞானயோக

நற்கிரியா சரியை என நவிறுதும் செய்வார்

சன்மார்க்க முக்திகள் சாலோக்கிய சாமீப்ய

சாரூப்ய சாயுஜ்யம் என்று சதுர்விதவாம்

முன்மார்க்க ஞானத்தில் எய்துமுக்தி

முடிவென்பார் மூன்றினுக்கும் முக்தி பதமென்பர்”¹⁶⁰ – என்று

அருணந்தி சிவாச்சாரியார் கூறுவார்.

முக்தி நிலை அடைவதற்கு சித்தர் பெருமக்கள் ஏற்றுக் கொண்ட வழி சித்தநெறி என்று சொல்லப்படுகின்றது. குறிக்கோள் ஒன்றே என்றாலும் சித்தநெறி பக்தி நெறி நின்றும் சிறிது மாறுப்பட்டது. புறவழிபாடும் பூசைகளும் அறவே பயனற்றவை என்று கூறமுடியாது. ஆன்ம பக்குவம் பெறுவதற்குப் பூசைகள் ஆரம்ப நிலையில் பயன்படுகின்றன.

புறவழிப்பாட்டையும் அதன் அடிப்படைகளையும் சித்தர்கள் வெறுக்கவில்லை. ஆனால் பாமரமக்களின் பக்தி உணர்வை மூலதனமாக

கொண்டு வர்ணாசிரம அடிப்படையில் வந்தவர்கள் பாமர்களை ஒதுக்கி நிறுத்தினர். இதையே சித்தர்கள் வெறுத்தார்கள். அதற்காகவே புற பூஜைகளை ஒதுக்கி அகவழிப்பாட்டை வலியுறுத்தினர். சிவவாக்கியர் அதை பல பாடல்களில் கூறுகின்றார். முன்னால் உள்ள பகுதிகளில் இது வெகுவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

“ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி ஓட்கலந்த ஜோதியை”¹⁶¹

“எங்கள் ஈசனும் எமது உடலில் இருப்பனே”¹⁶²

“ஜோதியாக உம்முள்ளே தெளிந்து நோக்க வல்லீரே”¹⁶³ – போன்று நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களில் அவர் கருத்தைக் காணலாம் யோக. ஞான மார்க்கத்தை வெளிப்படையாக காட்டும் சிவவாக்கியர் காட்டும் சரியையும், கிரியையும் எவை என்பது பற்றி நோக்கவேண்டும். சித்தர்கள் எல்லோருமே உலகையும் உலகில் வாழும் உயிர்களையும் சிவமாகக் கண்டார்கள் பார்க்கும் இடம் எங்கும் நீக்கமற்ற நிறைந்த இறைவனை உயிர்கள் தோறும் உணர்ந்தார்கள். எனவே உயிர்களின் உயர்வுக்காகத் தொண்டுகளைச் செய்தார்கள். இவர்களுடைய செய்கைகள் சரியா ஞானம், கிரியா யோகம், கிரியா ஞானம், யோகச்சரியை, யோகக்கிரியை, யோகயோகம், யோக ஞானம், ஞானத்தில் ஞானம் ஆகிய நிலைகளில் அமையும். அதாவது

“சரியையில் ஞானம் - அத்தியாக பாவநாப்பியாச விஷேஷத்தால் ஓர் அனுபவ ஞானம் திகழ்தல்

கிரியையில் யோகம் - உள்ளே இதயத்தில் பூஜையும் நாபியில் தீ
வளர்த்தலும் புருவ நடுவில் தியானம் செய்தலும் ஆகிய அகவழிபாடு
(அந்தர் யாகம்)

யோகச்சரியை-இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் ஆகிய
நான்கும்

யோகத்தில் கிரியை-பிரத்தியாகாரமும் தாரணையும் ஆகிய இரண்டு

யோகத்தில் யோகம் - தியானம்

யோகத்தில் ஞானம் - சமாதி

ஞானத்தில் ஞானம் - இது பல்வேறு வகைப்பட்டு நிகழும்

இவற்றுள் முடிவான ஞானத்திற்கே பரமசாயுஜ்யமாகிய

பரமுக்தி பயன் என்று முற்குறித்ததாம்"¹⁶⁴ என்று ஞான நூல்கள்
குறிக்கும்

புறச்சரியைகளையும், புறக்கிரிகளையும் ஒதுக்கியவரான
சிவவாக்கியர் அகச்சரியையாக பூசை ஒன்றைத் தம் பாடலில்
குறிப்பிடுகின்றார். அது

“அற்றவுள் அகத்தையும் அலக்கிடும் மெழுகிவிடும்

மெத்த தீபமிட்டு அதில் பிறவாத பூசை ஏத்தியே

நற்றவம் புரிந்து ஏகநாதர் பாதம் நாடியே

கற்றியிருப்பதே சரிதை கண்டுகொள்ளு உம்முளே"¹⁶⁵ என்பது
ஆகும். மோனம் என்பது ஞான வரம்பு வீடு பெற விரும்பின் ஞானம் பெற
வேண்டும். ஞானம் பெற யோகம் பயில் வேண்டும். யோகத்தைப் பற்றிச்

சொல்லும் இடத்து மூன்று விதமான யோகங்களைச் சிவவாக்கியர் கூறுகிறார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் அட்டாங்க யோகம்

பொதுவாக யோகம் என்றால் அட்டாங்க யோகத்தைத்தான் எல்லோரும் கொள்ளுவர். அட்டாங்க யோகத்தின் இறுதிநிலையான சமாதி (ஆதியுடன் சமமாய் இருத்தல்) சமம் + ஆதி எந்தச் செயலும் அற்று இருத்தல் இதைச் சிவவாக்கியர்

“முச்சதுர மூலமாகி மூன்றான பேதமாய்

அச்சதுரம் உம்முளே அடங்க வாசி யோகமாம்”¹⁶⁶

“இடங்கள் பண்ணி சுத்தி செய்தே இட்ட பீட மீதிலே”¹⁶⁷

“பொருளிலே தவம் புனைந்து பொருந்தி நோக்க வல்லீரேல்”¹⁶⁸

“எட்டு யோகம் ஆனதும்”¹⁶⁹

“விட்டலர்ந்த மந்திரம் வீணா தண்டின ஊடுபோய்”¹⁷⁰

“கருத்திலே இருத்தியே கபாலம் ஏற்ற வல்லீரேல்”¹⁷¹

“சுருக்கமற்ற சோதியே தொடர்ந்து கூடல் ஆகுமே”¹⁷² – போன்ற பல

பாடல்களில் அட்டாங்க யோகத்தைக் குறிப்பிடுவார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் ஆறாதாரயோகம்

மனித உடலிலே இருக்கக் கூடிய ஆறு ஆதாரங்கள். மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை ஆகியவை. இந்த ஆறு ஆதாரங்களின் மூலம் நடத்தக்கூடிய ஆறாதார யோகத்தைச் சைவசித்தாந்தத்திலே கூறியிருக்கிறார்கள். சிவவாக்கியரும் ஆறு ஆதாரங்கள், சக்கரங்கள் ஆறு, ஆறாதாரத்திற்கு மேலான துவாதசாந்திரப்

பெருவெளி அல்லது முப்பால் அல்லது அப்பாலுக்கு அப்பால்
இவைப்பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இதைப் பல பாடல்களின்
மூலம் விளக்குகின்றார்.

“தூரியமும் கடந்து நின்ற தூர தூர தூரமே”¹⁷³

“ஆறுவித்தை ஓர்கிலீ”¹⁷⁴

“சுணங்கு போல் கிடந்த தீ”¹⁷⁵

“முட்டி நின்ற தூண்”¹⁷⁶

“நல்ல வாசலை திறந்து ஞான வாசல் ஊடுபோய்”¹⁷⁷

“கண்கள் முன்றில் ஒன்றினால்”¹⁷⁸

“இட்ட மண்டலத்துல்லே எண்ணி ஆறு மண்டலம்”¹⁷⁹

“நெற்றி பற்றி உழலுகின்ற நீலமா விளக்கினை”¹⁸⁰

“என் சிரசின் மேல் சதிரதான காயகத்தில் கலந்தெடுத்த நாதமே”¹⁸¹

“தேனிருந்து அறைதிறந்து தித்தி ஒன்று ஊதுமே”¹⁸²

“பெத்த காண் இலங்கியே பிழம்பதாய் விரிந்திடும்”¹⁸³

“அப்புறத்தும் அப்புறம்”¹⁸⁴

“புண்டரீக மத்தியில் உதித்தெழுத்த சோதியை”¹⁸⁵

“மச்சகத்துள்ளே இவர்ந்து மாயை பேசும் வாயுவை”¹⁸⁶

“அம்பறத்துள் ஆடுகின்ற ஐந்தெழுத்து நீயலோ”¹⁸⁷

“மேருவும் கடந்த அண்ட கோலமும் கடந்துபோய்”¹⁸⁸

“கூச்சமான கொம்பிலே குடியிருந்த கோவிலே”¹⁸⁹

“பாய்ச்சலுர் வழியிலே பரன் இருந்த சுழியிலே”¹⁹⁰

“சிற்பரத்துள் உற்பனன் சிவாயம் ஐந்தெழுத்துமாய்”¹⁹¹

“வெளிக்கடந்த தன்மை”¹⁹²

“பன்னிரண்டு கால்நிறுத்தி பஞ்சவர்ணம் உற்றிடின”¹⁹³

“பரத்தில் ஒன்று பாழதுகுடியிருந்த கோவிலே”¹⁹⁴

“செம்பொன் அம்பலம் அநாதியான அம்பலம் உறுதியான அம்பலம்”¹⁹⁵

“ஊன்றி ஏற்றி மண்டலம் உருவி முன்று தாள் திறந்து”¹⁹⁸

“தச்சலாமில் உச்சிமேல் ஆயிரம் தவங்களாய்”¹⁹⁷

“தூர தூர தூரமும் தொடர்ந்தெழுந்த தூரமும்”¹⁹⁸ – போன்றவை ஆறாதாரத்தை உணர்த்தும் பாடல்களாகும்.

சிவவாக்கியர் பாடலில் தசகாரியம்

அட்டாங்க யோகம் ஆறாதார யோகம் அல்லாமல் சைவ சித்தாந்தத்தில் யோக நிலையை உண்மைநெறி விளக்கம் எனும் நூல் தசகாரியங்கள் என்று சொல்லும். தத்துவரூபம் தத்துவ தரிசனம் தத்துவ சுத்தி ஆன்ம ரூபம் ஆன்ம தரிசனம் ஆன்ம சுத்தி சிவரூபம் சிவதரிசனம் சிவயோகம் சிவபோகம் என்று பத்து செயல்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இவை

“அபுத்தி பூர்வப்புண்ணியம், புத்தி பூர்வ புண்ணியம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை உபாய யோகம் உபாய ஞானம் உண்மை சரியை உண்மை கிரியை உண்மையோகம் உண்மைஞானம் எனப்படும்”¹⁹⁹

இவை ஞானத்தால் ஆகும் செயல். இச்செயலுக்கு வடிவம் கருவி தேவையில்லை. திருவைந்தெழுத்திலுள்ள சி என்பது சிவத்தையும், வ-

திருவருளையும், ய-என்பது உயிர்களையும், ந-என்பது மாயை, கன்மம், திரேதான சக்தியையும், ம-என்பது ஆணவ மலத்தையும் குறிக்கும். உயிர்கள் அருட்சக்தியால் சிவத்தை அடைந்து பேரின்பம் பெறுதல் ஞான நடனமாகக் கருதப்படுகின்றது. சித்தாந்தக் கட்டுரைகள் எனும் நூலில் ஞானப்பிரகாச பரமாச்சார்ய சுவாமிகள் கூறுகிறது. அதாவது

1. யகாரம் வகாரமானபின் நகாரத்தை அந்தவகார அறிவால்
அறிவதை தத்துவ ரூபம் முதலிய மூன்றுமாம்
2. யகாரம் நகாரத்தின் நீங்கியவாற்றை (அச்சிவ ஞானத்தால்)
உணர்ந்து தன்னைத் தனித்து காண்டல் ஆன்ம ரூபம்
3. யகாரம் தத்துவ ரூப தரிசன சுத்தியுற்றது சிவஞானத்தால்தான்
தன்னறிவால் அன்று தன்னறிவுக்கு சுதந்திரம் இன்று
சிவஞானம் உணர்த்த யான் உணர்ந்தேன் என தன்னை
உள்ளவாறு உணர்தலே ஆன்ம தரிசனம்
4. வகாரம் யகாரத்திற்கு தத்துவ ரூப தரிசன சுத்தியாக்கியதொடும்
அமையாமல் அவ்வழியால் தன்னைக்காட்டியதே சிவரூபம்
அ.தாவது சிவனது இச்சை ஞான கிரியா சக்தி ரூபம்
5. யகாரத்தை வகாரம் ஆக்குவதே ஆன்மசுத்தி அதில்
சிவதரிசனம் சிவபோகம் இரண்டும் நிகழ்கின்றன
6. வகாரமாய் நின்ற யகாரம் சிகாரத்தோடு சேர்ந்து
அவ்வாகரத்தை மறந்து சிகாரமாய் நிற்பதே சிவபோகம்
இதுவே ஆன்ம லாபம் தாயை மறந்து ஏயுமதே நிட்டை

இவற்றை பின்வருமாறு உணர்தல் வேண்டும்²⁰⁰ – மேலும் இதே நூலில் தசகாரியம் என்பது உண்மை ஞான நிகழ்ச்சி. சுத்தாவதையில் ஞானிகள் மேற்கொள்ளும் பயிற்சி என்றும் பேசப்படுகின்றது.

1. தத்துவரூபம்
  2. தத்துவதரிசனம்
  3. தத்துவசுத்தி
  4. ஆன்மரூபம் - இந்த நான்கு நிலைகள் நின்மல சாக்கிரமாயும்
  5. ஆன்மதரிசனம் 7. சிவரூபம்-நின்மலசொப்பனமாயும்
  6. ஆன்மசுத்தி 8.சிவதரிசனம் 9. சிவயோகம்-நின்மலதூரியமாயும்
  10. சிவபோகம் - நின்மலதூரியாதீதமாயும் அமைகின்றன.
- நின்மலசுழுத்தியில் காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது.

“அப்பொழுது ஆன்மா தன்னை உணர்கிறது வடிவு கண்டதன் பின்னரே

வடிவுடையதைக் கண்டல் வேண்டும். ஆன்மரூபம் கண்டதன்

பின்னரே ஆன்மக் காட்சி கூடும். தத்துவங்களின் நீங்கிய

அவ்வேளையே நீங்கும் தானும் (ய, ஆன்மா) நீக்குந்

துணையாகிய திருவருளும் ஒருங்குள்ள நிலை புலப்படும்

படுதலாற்றான் சிவரூபத்தின் நிகழ்வது ஆன்ம காரியம்

தரிசனம் ஆயிற்று. இஃது எட்டாவது சூத்திரப் பொருள் கொண்டு

தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது²⁰¹ – என்று சித்தாந்தக் கட்டுரைகள்

என்ற நூலில் ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகைய ஞான தரிசனம் கண்டபின் சிவரூப தோற்றமாய் உருவாய் அமைகின்றது. அவ்வாறு அருளால் நிகழ்வது பரை தரிசனம் அதன் உடன் நிகழ்வு சிவ தரிசனம் அப்பரை உருவாய் ஆன்மா சர்வ வியாபகத்தை அடைந்து சிவத்தோடு கூடுகின்றது. இது சிவயோகம் அதற்கு மேலாக சிவானந்தத்தை அனுபவிப்பது சிவயோகம். இந்த சிவயோகமே யோகம். மற்றவை அவயோகம் அந்த நிலையில் ஆன்மாவிற்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லை அதுவே பரமுத்திநிலை எனப்படும். இதை சிவவாக்கியர் பாடலில் பல இடங்களில் காணலாம். தசகாரியம் பற்றிக் கூறும் அவர் பாடல்கள் இங்கே காணலாம்.

ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்துமாய் - தத்துவரூபம்²⁰²

அஞ்சம் அஞ்சம் அஞ்சம் அஞ்சம் அல்லல் செய்துநிற்பதும்-
தத்துவரூபம்²⁰³

படையுடைய தத்துவமும் பாதங்கள் அல்லலோ - தத்துவ தரிசனம்²⁰⁴

நீங்கும் ஐம்புலன்களும் - தத்துவ சுத்தி²⁰⁵

தத்துவ மயக்கம் அகற்றிடும் - தத்துவ சுத்தி²⁰⁶

தங்கம் ஒன்றி ரூபம் வேறு தன்மையானவாறுபோல் - ஆன்மரூபம்²⁰⁷

எள்ளில் எண்ணெய் போல நின்று இயங்குகின்ற எம்பிரான்

மெள்ள வந்து என்றும்புகுந்து - ஆன்ம தரிசனம் ஆன்ம சத்தி²⁰⁸

ஆதி மூலம் ஆதியாம் அமைந்ததே சிவாயமே - ஆன்ம தரிசனம்²⁰⁹

சத்தியாவது உம்உடல் தயங்குசீவன் உட்சிவம் - ஆன்ம தரிசனம்²¹⁰

நெற்றியில் இயங்குகின்ற நீலமா விளக்கினை - ஆன்ம தரிசனம்²¹¹

நவ்விரண்டு காலதாய் நவின்றமவ் வயிறதாய்

சில்விரண்டு தோளதாய் சிறந்த வவ்வு வாயதாய் - சிவ ரூபம்²¹²

யவ்விரண்டு கண்ணதாய் அமர்ந்து நின்ற நேர்மையில்

செவ்வை ஒத்து நின்றதே சிவாயம் ஐயந்தெழுத்துமே - சிவதரிசனம்²¹³

என்னுள்ளே இருந்த ஒன்றை - சிவதரிசனம்²¹⁴

என்னகத்துள் ஈசனும் யானும் - சிவதரிசனம்²¹⁵

வெள்ளையும் சிவப்புமாகி மெய்கலந்துநின்றதே - சிவதரிசனம்²¹⁶

நவ்வு மவ்வையும் கடந்து நாடொணாத சியின்மேல்

வவ்வை யுள்ளும் சிறந்த வன்மை ஞானபோதகம் - சிவபோகம்²¹⁷

ஓங்காரத்தின் உள்ளிருந்து ஒன்பதொழிந்து ஒன்றிட - சிவபோகம்²¹⁸

இச்சடம் சிவத்தை மொண்டு உகந்து அமர்ந்து - சிவபோகம்²¹⁹

திடுக்கமுற்ற ஈசனைச் சென்று கூடலாகுமே - சிவபோகம்²²⁰

கூடொணாத தற்பரம் குனிந்து கூடலாகுமே - சிவபோகம்²²¹

அநந்தனைக் கட்டி வீடிலாத வைத்த காதல் இன்பம் - சிவபோகம்²²²

எம்பிரானும் நானுமாய் இருந்ததே - சிவபோகம்²²³

உணரும் போகம் ஆகுமே - சிவபோகம்²²⁴

அவனும் நானும் மெய்கலந்து அனுபவித்த அளவிலே

அவனும் உண்டு நானுமில்லை யாதுமில்லை ஆனதே - சிவபோகம்²²⁵

இருத்து நின்று உறுத்தடங்கி ஏகபோகம் ஆனபின் - சிவபோகம்²²⁶

மேற் கூறிய பாடலடிகள் மூலம் சிவவாக்கியர் சைவ சித்தாந்தத்திற்கே உரித்தான தசகாரியம் எனும் யோக நிலை பற்றியே விளக்குகிறார் எனலாம்.

ஞானாதீதம் மோனம், சமயம் கடந்த நிலை சமயாதீதம் அவ்வாறு கடந்த நிலையில் உள்ளவன் மோனி. சமயம் கடந்த மோன சமரசத்தில்

அன்பே சிவமாகிறது. சிவவாக்கியர் அட்டாங்க யோகம், ஆதார யோகம், தசகாரியம் ஆகிய மூன்று யோகங்களையும் கூறுகின்றார்.

அட்டாங்க யோகத்தில் யோகாந்தம் - சமாதி முடிவு

“ஆறாதார யோகத்தில் - ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் அற்ற நிலை”

“தசகாரியம் - சைவ சித்தாந்த யோகம் - சிவசாயுச்சி நிலை
இதுவே எல்லாவற்றிற்கும் உயர்வானது, மேலும் யோக நிலையில் மேலான நிலையை அடையும் போது பலவிதமான ஓசைகள் எழும் என்பதையும் சிவவாக்கியர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. அவை

“சங்கின் ஓசை”²²⁷

“கலந்தெழுந்த நாதம்”²²⁸

“வில்லின் நாதம்”²²⁹

“விந்துநாத ஓசை”²³⁰

“சிங்கநாத ஓசை”²³¹ — போன்ற ஓசைகளையும் சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகிறார். இது திருவுந்தியாரில் கூறப்படும் சிலம்போசையோடு ஒத்து நோக்கத்தக்கது.

சிவவாக்கியர் மூன்று விதமான யோகங்களை பற்றிக் கூறி இருக்க அதை ஏன் தசகாரியமாக கொள்ளவேண்டுமென்றால் அவர் கூறக்கூடிய முக்தியானது பிறப்பு, இறப்பு அற்ற பரமுக்தி, மற்றயோகங்கள் குறிப்பிடும் முக்தி நிலை பதமுக்திநிலை மட்டுமே. சிவவாக்கியர் வாழ்ந்த கால கட்டத்திலேயே யோகங்கள் எல்லாமே ஒன்றோடு ஒன்று சம்மந்தப்பட்டதாய் இரண்டறக்கலந்தாய் அமைந்திருக்கின்றன. மேலும் சைவ யோகத்திற்கும் பதஞ்சலி யோகத்திற்கும் பரிபாஷைச் சொற்கள் சமமாகவே இருந்த

போதிலும் இரண்டு யோகங்களும் வேறுவேறானவை என்று கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ
கூறுகிறார்.^{231அ}

(சங்க காலத்தில் சொல்லக்கூடிய முருகனும் ஆரியவருகைக்குப்பின்
வந்த சுப்பிரமணியரும் ஒன்றாகவே தற்காலத்தில் கருதப்படுவது போல்)
எல்லாவற்றையுமே யோகங்களாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் அவர்
கூறக்கூடிய தசகாரியங்கள் பற்றிக் குறிக்கும் சில குறிப்புகளான

“எட்டிரண்டும் பத்தல்லோ”²³²

“எட்டிரண்டும் கூடியே”²³³

“எட்டினோடு இரண்டினும்”²³⁴ - இவற்றிற்குப் பொருள் இல்லாது
போய்விடும். மேலும் சுழுத்தி சொப்பனம், துரியம், துரியாதீதம்
இவைப்பற்றி குறிப்பதும், தசகாரியத்தை உறுதி செய்யும். சிதம்பரநாத
தேசிகர் இயற்றிய தசகாரியம் என்ற நூலும் இதே கருத்தை எடுத்துச்
சொல்லுகின்றது. எனவே சரியை கிரியை யோகத்தில் வரக்கூடிய
பதமுக்கதிகளைக் கைவிட்டு ஞானத்தால் வரக்கூடிய பரமுக்கதியைச்
சிந்திப்பவர்கள் சித்தர்கள் என்பதும், சிவவாக்கியரும் இதையே சிந்தித்தார்
என்பதும் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

சிவவாக்கியர் பாடலில் ஐந்தெழுத்து

இதுவரை நான்கு மார்க்கங்களைப் பற்றியும் அதிலே சிறப்பான
ஞான மார்க்கம் பற்றியும் பேசிய சிவவாக்கியர் வேதம் நான்கினும்
மெய்பொருள் ஆகிய திருவைந்தெழுத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கின்றார்.
உயிர்களின் பிறப்பே ஐந்தெழுத்தில் தான் அமைகின்றது என்பதை

“ஐந்தெழுத்திலே பிறந்து ஐந்தெழுத்திலே வளர்ந்து

ஐந்தெழுத்தை ஓதுகின்ற பஞ்சபூத பாவிகாள்"²³⁵ – என்ற பாடல்
மூலம் உணர்த்துவார். ஸ்தூல பஞ்சாட்சரத்தைப் பற்றிக் கூற அவர் பாடும்
பாடல்

“பிஞ்சு பிஞ்சது அல்லவோ பித்தர்கள் பிதற்றுவிர்”²³⁶
என்பதாகும். சிவாயம் மட்டுமே உண்மையானது அது ஒன்றே
பின்பற்றக்கூடிய வழி; எளிமையான வழி என்பதை

“சிவாயம் என்ற அசுஷரம் சிவன் இருக்கும் அசுஷரம்
உபாயம் என்று நம்புவதற்கு உண்மையான அசுஷரம்”²³⁷ – என்ற
அடிகளாலும்

“நமச்சிவாய ஐந்தெழுத்தும் நல்கும் மேல்நிலைகளும்
நமசிவாய அஞ்சில் அஞ்சும் புராணமான மாயையும்
நமசிவாய அஞ்செழுத்து நம்முள்ளே இருக்கவே
நமசிவாய உண்மையை நன்கு உரை செய் நாதனே”²³⁸ – என்ற
அடிகளாலும்

“ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்துமெய் உணர்ந்தபின்
ஓம்நமசிவாயமே உணர்ந்துமெய் தெளிந்தபின்
ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் உணர்ந்தபின்
ஓம் நமசிவாயமே உட்கலந்து நிற்குமே”²³⁹ என்று பல பாடல்களில்
உரைப்பார்.

வைணவர்களின் மூலமந்திரமான திருஎட்டெழுத்துப் பற்றிக் கூறிய
சிவவாக்கியர் அஷ்டாட்சரமும் பஞ்சாட்சரமும் ஒன்று. அவை வேறு வேறு
அல்ல என்பதையும் உரைக்கின்றார்.

“ஐந்தெழுத்தும் முன்றெழுத்தும் என்றுரைக்கும் அன்பர்காள்

ஐந்தெழுத்தும் முன்றெழுத்தும் அல்லகாணும் அப்பொருள்”²⁴⁰ –

போன்ற பாடல்களில் இரண்டும் ஒன்றே என்பார். அதாவது பஞ்சாட்சரத்துடன் அகர, உகர, மகரமாகிய ஓம்காரம் இணையும்பொழுது அது அஷ்டாட்சரம் ஆகும் என்பது அவர் கருத்தாகும்.

மேலும் துறவிகள் மட்டுமே கூறக்கூடிய பஞ்சாட்சரமான “சிவாயவசி” உன்ற மூலமந்திரத்தை ஒதினால் எல்லாவெற்றிகளும் கிடைக்கும் என்பதை

“சிவாயவசி என்னவும் செபிக்க இச்சகம் எல்லாம்

சிவாயவசி என்னவும் செபிக்க யாவும் சித்தியாம்

சிவாயவசி என்னவும் செபிக்க வானம் ஆளலாம்

சிவாயவசி என்னவும் என்பதை இருதலை தீ ஆகுமே”²⁴¹ - கூறுவதன் மூலம் இருதலை மாணிக்கமாக அமையும் பஞ்சாட்சரத்தின் சிறப்புக் கூறும் சிவவாக்கியர் இப்பிரபஞ்சமே பஞ்சாட்சரத்தால் ஆனது என்பதை

“ஆன ஐந்தெழுத்துளே அண்டமும் அகண்டமும்”²⁴² என்ற பாடல்களின் மூலம் உரைப்பார்.

சிவவாக்கியர் காட்டும் முக்திநிலை

பதமுக்திகளை கைவிட்டுப் பரமுக்தியைக் கைக்கொண்டவரான சிவவாக்கியர் முக்திநிலையில் உயிரின் தன்மை எப்படி என்பதையும் சிந்தித்திருக்கின்றார். பொதுவாகச் சித்தர்கள் என்றால் சடங்குகளை ஒழித்து ஞான நெறியில் நிற்பதான ஒரே ஒற்றுமையைக் கொண்டு அத்வைத வேதாந்தத்தை பின்பற்றுபவர்கள் என்று கூறுவர். சிவவாக்கியரும் அத்வைத வேதாந்தம் பற்றிப் பேசினாலும் அது மேலோட்டமாக உள்ள

பொருள். எடுத்துக் காட்டாக இறைவனோடு ஒன்றுவது என்பது அத்வைதத்திலும் உண்டு. சித்தாந்தத்திலும் உண்டு. அத்வைதத்தில் ஒன்றுதல் என்பது இரண்டறக் கலப்பது. சித்தாந்தத்தில் சிவ யோகத்தில் அமர்ந்து சிவத்தோடு இணைந்து சிவபோகம் என்னும் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பது. அந்த நிலையிலும் கூட உயிர்கள் தன் தன்மைகெடாமல் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும். அப்போதும் உயிருக்கு நுகர்ச்சி இல்லாது போவதில்லை. இதுவே சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முக்தி நிலை. இதைக் கூறவந்த சிவவாக்கியர் முக்தியிலும் உயிர்களுக்கு அழிவு இல்லை என்பதைத்தன் பாடல்கள் மூலம் அறிவுறுத்துகின்றார். அவை வருமாறு:

“ஆவதும் அழிவதும் இல்லை இல்லை இல்லையே”²⁴³ – என்பது நாத்திகர்களால் இல்லை என்று சொல்லக் கூடிய தெய்வம் இல்லாதது அல்ல. தெய்வம் உயிருடன் ஒன்றியிருக்கிறது.

“இல்லை அல்ல ஒன்றும் அல்ல இரண்டும் ஒன்றி நின்றதே”²⁴⁴ – என்பார்.

ஏகபோகம் ஆகியே இருவரும் ஒருவராய்

போகமும் புணர்ச்சியும் பொருந்துமாறதெங்கனே”²⁴⁵ – என்ற பாடல்களில் அத்வைத முக்தியிலிருந்து சித்தாந்த முக்தியை வேறுபடுத்திச் சிறப்புடன் எடுத்து சொல்கின்றார். ஒன்றாக ஆன பிறகு புணர்ச்சியில் போகம் இல்லை. ஆனால் சிவவாக்கியர் போகத்தையும் புணர்ச்சியையும் தனித்தனியாகக் கூறுகின்றார். இதன்மூலம் சைவ சித்தாந்த முக்திநிலையையே சிவவாக்கியர் கூறுகின்றார் என்பது வெள்ளிடைமலை. அதாவது முக்திநிலையிலும் உயிர்களும் இறையும்

வேறு வேறு உயிர்கள் முக்தியில் ஆனந்தத்தில் திளைக்கின்றன என்பதை அழுத்தமாகக் கூறுகிறார் எனலாம்.

“நிருத்தமான சோதியும் நீயும் அல்லாது இல்லையே”²⁴⁶ – என்ற பாடலில் முக்திக்குப் பிறகும் இறையும் உயிரும் உண்டு என்பதை விளக்குவார். இதே கருத்தை

“அனுபவிக்கும் வேளையில் அவனும் உண்டு நானும் இல்லை

யாரும் இல்லை ஆனதே”²⁴⁷ – என்ற பாடலில் அவனும் உண்டு என்று உம்மை போட்டு சொல்வதால் இறையோடு உயிரும் உண்டு என்பதும் புலனாகிறது. நானும் இல்லை என்பதில் நான் என்பது ஆணவமற்ற நிலையைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

“ஆனதே பதியது”²⁴⁸

“பருவமான போதலோ பரபிரம்மம் ஆனது”²⁴⁹

“பாலனாகி வாழலாம் பரபிரம்மம் ஆகலாம்”²⁵⁰ – என்ற பாடல்களில் உயிர்கள் இறை ஆக முடியும் என்ற குறிப்பைத் தருகின்றார். வேதாந்தத்தில் தத்வமசி என்ற தொடருக்கு நீ அதுவாக இருக்கிறாய் என்று பொருள் சொல்வர். சைவ சித்தாந்தத்தில் அதே தொடருக்கு “நீ அது ஆகிறாய்” என்று பொருள் கொள்வர். இக்கருத்தையும் பல பாடல்களில் சிவவாக்கியர் சொல்கிறார். முக்தி நிலையிலும் உயிர்கள் தனித்திருப்பதாலேயே இறைவனே அனுபவிக்க முடிகிறது என்பதையும் பல பாடல்களில் சொல்லத் தவறவில்லை.

முடிவுரை

எனவே சிவவாக்கியர் கூறும் கருத்துக்கள் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் தான். ஆனால் அவரைச் சித்தாந்தி என்ற வட்டத்திற்குள் நிறுத்த விரும்பவில்லை. தத்தம் உண்மை அறிவே மிகும் என்ற நியதிப்படி சைவத்தின் சிறப்பையே உள்ளுணர்வாகக் கொண்டிருந்த அவருக்கு மற்ற எல்லாச் சமயக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மனப்பக்குவம் இருந்தது. அந்த மனப்பக்குவம் இந்த நாளில் சமய ஞானிகளுக்குத் தேவையான ஒன்று. மேலும் சைவமும் யாதொரு தெய்வம் கண்டாலும் அதில் மாதொரு பாகனைக் காணக்கூடிய அளவு பரந்த மனப்பான்மை உடையதாய் பெருமை பெற்றது. அதனால் தான் சிவவாக்கியராலும் மற்ற தெய்வங்களையும் மற்றச் சமயக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிந்தது.

சாதி சமயப் பிணக்குகளால் நலிவுற்றிருக்கின்ற இந்தக் கால கட்டத்தில் சிவவாக்கியர் போன்ற சமயப் பொறை மிகுந்த ஞானிகளின் வழி காட்டுதல்கள் உயர்வைத் தரும் என்பதில் மாற்றமில்லை. சமயப் பொறை மிகுந்த ஒரு சமயத்திற்கு வித்திட்டவர் சிவவாக்கியரே ஆவார். இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்தியவரான சிவவாக்கியரை சைவசித்தாந்தியாகக் கருதினால் அவருடைய பரந்த மனப்பான்மை ஒரு குறுகிய வட்டத்தில் அமைந்துவிடும். மேலும் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவராகவும் கருத இடமுண்டு. எனவே சிவவாக்கியரின் பரந்த மனப்பான்மையைப் போற்றி அவர் வழி பின்பற்றினால் சமயப்பொறை மிகுந்து சாதி சமய வேறுபாடு மறைய வழி உண்டாகும். எனவேதான் பின்னால் வந்த காந்தியடிகள் பெரியார் போன்றோர் மனிதனிடம்

மானிடத்தைப் பார்க்க விழைந்து சாதி ஒழிப்புப் பற்றி உரைத்திருக்கிறார்கள் எனலாம். புறக்கோலத்தில் கருத்துச் செலுத்தாது அகப்பண்புகளில் ஆழ்ந்து நின்றால் எல்லாச் சமயத்தோர் சொல்லும் தீதொழிய நன்மையைக் கடைப்பிடித்தவாகவே அமையும். சமயம் என்ற எல்லையில் நில்லாது சமயாதீதம் என்ற பரந்த நிலையைச் சிந்தித்தவர் சிவவாக்கியர். சமயப்பூசல்கள் மலிந்து சமயங்களை அரசியலாக்கிப் பயன்பெறும் இக்காலத்தில் எல்லாச் சமயங்களையும் உள்வாங்கிய ஒரு பொதுமை நெறியாக சிவவாக்கிய நெறி அமைகிறது என்றால் மிகையில்லை.

குறிப்புகள்

1. திருமந்திரம், பாடல் 159.
2. திருவாசகம், திருத்தெள்ளேனம் பாடல் 1.
3. சிவஞானசித்தியார், 1-41.
4. ----- 1-47.
5. ----- பரபக்கம் 23.
6. தேவாரம், 6ஆம் திருமுறை, பதி.18, பா. 11.
- 6அ. சிவபுராணம் அடி 19
7. சிவஞானபோதம், சூத். 9.
8. சிஞானசித்தியார், 9-1.
9. பரிபூரணானந்தபோதம், பக். 37.
10. தேவாரம், பதி. 204, பா. 10.
11. திருவாசகம், சிவபுராணம், அடிகள் 76-78 .
12. பரிபூரணானந்தபோதம், பக். 58.
13. சிவப்பிரகாசம், பா. 19.
14. சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், 4-25.
15. -----, 3-23.
16. திருக்குறள், 452.
17. சிவஞானசித்தியார், 4-37.
18. சிவஞானபோதம், சூ. 2, அதிகாரம் 2, வெண்பா 8.
19. சிவப்பிரகாசம், பா. 20.
20. சிவஞானசித்தியார், 2-80.
21. -----, சுபக்கம், 219.

22. -----, சுபக்கம், 1:66.
23. பரிபூரணானந்தபோதம், பக். 104.
24. சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகள், பக். 123.
25. சிவஞானபோதம், 12-74.
26. திருமந்திரம், பா. 1501.
27. உண்மை விளக்கம், பா. 50.
28. திருவருட்பயன், பா. 74.
29. பட்டினத்தார் - பொது-1
30. சிவவாக்கியம் - பா.506
31. தாயுமானவர் - கருணாகரக் கடவுள் - பா.-7
32. சிவவாக்கியம் பா.44933. திருமந்திரம் பா.159
34. சிவப்பிரகாசம் பா.13
35. சிவவாக்கியம் பா.504
36. ----- பா.483
37. ----- பா.482
38. ----- பா.481
39. ----- பா.477
40. ----- பா.458
41. ----- பா.454
42. ----- பா.443
43. ----- பா.420
44. ----- பா.415
45. ----- பா.400

46. ----- பா.377
47. ----- பா.371
48. ----- பா.363
49. தாயுமானவர் - ஆசையெனும் பா.30
50. திருவாசகம் - சிவபுராணம்
51. திருஞானசம்பந்தர் 1-128
52. திருவாசகம் - திருத்தெள்ளேனம்-1
53. சித்தியார் - பக்கம் - 43
- 53அ. திருவாசகம் - திருவெம்பாவை - பா.1
54. சித்தியாரா - சுபக்கம்-170
55. ----- சுபக்கம்-164
56. சிவவாக்கியம் பா.1
57. -----பா.60
58. -----பா.30
59. ----- பா.34
60. ----- பா.57
61. ----- பா.60
62. ----- பா.302
63. ----- பா.405
64. ----- பா.416
65. ----- பா.429
66. ----- பா.430
67. ----- பா.424

68. ---- பா.4
69. ---- பா.18, 34, 55
70. ---- பா.19
71. ---- பா.20
72. ---- பா.31
73. ---- பா.42, 44
74. ---- பா.51
75. ---- பா.53
76. ---- பா.80
77. ---- பா.29
78. ---- பா.69
79. ---- பா.98
80. சம்பந்தர் பா.1-1-1
81. அப்பர் பா.4 திருநேரிசை 1
82. சுந்தரர் 7-1-1
83. மாணிக்கவாசகர் திருச்சதகம் 47
84. சேதிராயர் திருவிசைப்பா பா.6
85. திருமந்திரம் பா.25
86. திருவிரட்டை மாலை பா.2
87. பெரியபுராணம் எண்.1
- 87.அ. சிவவாக்கியம் பா.8
88. ---- பா.432
89. அற்புத திருவந்தாதி பா.21

90. திருத்தோணோக்கம் பா.5
91. சிவவாக்கியம் பா.61
- 91அ. ---- பா.
92. ---- பா.167
- 92அ. ----பா.196
93. ---- பா.196
94. சிவவாக்கியம் பா.355
95. மா. வடிவேலு முதலியார் ப.254
- 95அ. சி.நயினார்முகமது மஸ்தான் சாகிபும் தாயுமானவரும் பக்.322-324
96. ---- பா.6
97. ----பா.7
98. ---- பா.90
99. ---- பா.123
100. ----பா.432
101. ----பா.27
102. ----பா.29
103. ----பா.50
104. ----பா.396
105. ----பா.228
106. ----பா.3
107. ----பா.66
108. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் பா.20
109. சிவப்பிரகாசம் பா.19

110. ---- பா.481
111. ---- பா.3
112. ---- பா.28
113. ---- பா.91
114. ---- பா.31
115. --- பா.153
116. ---- பா.167
117. ---- பா.301
118. ---- பா.137
119. ---- பா.151
120. --- பா.37
121. உண்மை விளக்கம் பா.51
122. சித்தியார்- சுபக்கம் பா.143
123. போற்றி ப.'றொடை வரி 9-17
124. சிவப்பிரகாசம் பா.20
125. சிவப்பிரகாசம் பா.25
126. சித்தியார் - சுபக்கம் 2-88
127. சித்தியார் - சுபக்கம் 2-80
128. சிவவாக்கியம் பா.56
129. ---- பா.177
130. ---- பா.301
131. ---- பா.264
132. ---- பா.260

133. ---- பா.375
134. ---- பா.303
135. ---- பா.304
136. சிவப்பிரகாசம் பா.46
137. சிவவாக்கியம் பா.363
138. ---- பா.379
139. ---- பா.310
140. ---- பா.386
141. ---- பா.51
142. திருவுந்தியார் பா.1
143. திருமந்திரம் பா.1581
144. அற்புதத் திருவந்தாதி பா.20
145. சிவபுராணம் அடி 20
146. சிவவாக்கியம் பா.525
147. ---- பா.524
148. ---- பா.519
149. ---- பா.517
150. ---- பா.512
151. ---- பா.314
152. ---- பா.242
153. ---- பா.525
154. ---- பா.516
- 154.அ. ---- பா.514

155. ---- பா.514
156. ---- பா.434
157. ---- பா.503
158. திருமந்திரம் பா.1417-1487 வரை
159. திருமந்திரம் பா.1428
160. சித்தியார் பா.8-18
161. சிவவாக்கியம் பா.3
162. --- பா.431
163. ---- பா.441
164. சித்தாந்தக் கட்டுரைகள் ப.200
165. சிவவாக்கியம் பா.408
166. ---- பா.470
167. ---- பா.
168. ---- பா.473
169. ---- பா.413
170. ---- பா.413
171. ---- பா.4
172. ---- பா.36
173. --- பா.9
174. ---- பா.91
175. ---- பா.94
176. ---- பா.98
177. ---- பா.107

178. ---- பா.127

179. ---- பா.139

180. ---- பா.61

181. --- பா.168

182. ---- பா.175

183. ---- பா.189

184. ---- பா.211

185. ---- பா.250

186. ---- பா.270

187. ---- பா.285

188. ---- பா.315

189. ----பா.331

190. ---- பா.346

191. ---- பா.371

192. ---- பா.370

193. ---- பா.282

194. ---- பா.406

195. ---- பா.408

196. ---- பா.410

197. --- பா.438

198. ---- பா.488

199. சித்தாந்தக் கட்டுரைகள் ப.101

200. சித்தாந்தக் கட்டுரைகள் ப.102

201. சித்தாந்தக் கட்டுரைகள் ப.102
202. சிவவாக்கியம் பா.261
203. ---- பா.213
204. ---- பா.437
205. ---- பா.446
206. ---- பா.452
207. ---- பா.28
208. ---- பா.
209. ---- பா
210. ---- பா.
211. ---- பா.163
212. ---- பா.93
213. ---- பா.93
214. ---- பா.6
215. ---- பா.90
216. ---- பா.86
217. ---- பா.158
218. ---- பா.452
219. ---- பா.198
220. ---- பா.240
221. ---- பா.400
222. ---- பா.258
223. ---- பா.285

224. ---- பா.472

225. ---- பா.320

226. ---- பா.373

227. ---- பா.94

228. --- பா.168

229. --- பா.181

230. ---- பா.315

231. ---- பா.171

231.அ சைவத்ததுவம் ப.27

232. சிவவாக்கியம் பா.484

233. ---- பா.485

234. ---- பா.258

235. ---- பா.20

236. ---- பா.21

237. ---- பா.71

238. ---- பா.101

239. ---- பா.106

240. ---- பா.267

241. ---- பா.526

242. ---- பா.2

243. ---- பா.33

244. ---- பா.113

245. ---- பா.123

246. ---- ԼՊ.189

247. ---- ԼՊ.225

248. ---- ԼՊ.449

249. ---- ԼՊ.232

250. ---- ԼՊ.68

முடிவுரை

“எட்டும் இரண்டும் அறியாத என்னை

எட்டும் இரண்டும் அறிவித்தான் நந்தி

எட்டும் இரண்டும் அறிவால் அறிந்தபின்

எட்டும் இரண்டும் லிங்கமதாமே” என்பது திருமூலர் வாக்கு.

சித்தர்களைப் பற்றிச் சிறிதளவே அறிந்திருந்த என்னை இப்பணியில் ஈடுபடுத்தி எட்டும் இரண்டும் அறியவைத்தான் இறைவன். சிவவாக்கியர் பற்றிய ஆய்வில் பகுதி பகுதியாக கண்ட முடிவுகளின் தொகுப்புகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் இயல் “சித்தர் பொருள் விளக்கம்” என்ற தலைப்பில் சித்தர்களைப்பற்றிப் பொதுவாக ஆய்வு நிகழ்த்தப்படுகிறது. சித்தர்கள் என்று சொன்னாலே மருத்துவர்களைக் குறிக்கக்கூடிய இக்காலக்கட்டத்தில் சித்தர்கள் என்றால் கல்பசித்தர்கள், யோக சித்தர்கள், ஞானசித்தர்கள் என்று வகைப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பது இவ்வியல் மூலம் அறியப்படுகிறது. இவை ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு உடையவை. நம்முடலிலே இருக்கக்கூடிய பஞ்சபூதங்களின் சக்தி கூடினாலும் குறைந்தாலும் நோய் செய்யக்கூடியன. எனவே நம் உடலை செம்மைப்படுத்த கல்பங்கள் தேவைப்படுகின்றன. உடலை செம்மைப்படுத்தினால் மட்டுமே யோக மார்க்கத்தில் செயல்பட முடியும். யோக மார்க்கத்தின் மூலம் ஞானசித்தி பெறமுடியும் என்பது சித்தர்களின் கருத்து. இது படிமுறையாக அமைகின்றது. நேரடியாக ஞானசித்தி கைவரப் பெற்றவர்கள் பதினெண் சித்தர்கள். ஞானத்தின் மூலம்

வெற்றி அல்லது சித்தி, என்பது தசகார்யமாகிய பத்து செயல்கள் மூலம் எட்டாகிய சூட்சும சரீரத்தை வெற்றி பெறுவதே. எனவே தான் பதினெண் சித்தர்கள் என்ற அமைப்பில் ஞான சித்தி பெற்றவர்களாக பதினெட்டிற்கு மேற்பட்டோர் அமைந்திருக்கின்றனர்.

சித்தர்கள் இந்தக் கால கட்டத்தில்தான் வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்பதை வரையறை செய்து கூறமுடியாது அவர்கள் எல்லாக் காலங்களிலும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். எனவே அந்தந்த காலகட்டங்களில் இப்படி ஒரு புரட்சி மனப்பான்மை தோன்றுவதற்கு ஒரு கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும். பெரியோர்களும் ஞானிகளும் உருவாவதற்கு உரிய சூழலாக, டாக்டர் அமிர்தலிங்கம் மூன்று சூழல்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை,

1. நல்ல அமைதியான சூழல்
2. அடக்குமுறைச் சூழல்
3. புழுக்கமான சூழல் - என்பன

சிவவாக்கியர் பாடல்கள் நல்ல அமைதியான சூழலில் இயற்றப்படடிருக்கும் என்று கூறமுடியாது. மடாதிபதிகளும் சாமியார்களும் குருக்கள்மாரும் மக்களை அறிவற்ற மூடர்கள் என்றே நினைத்து உருவவழிபாடு மந்திர உச்சாடனங்கள் இவற்றைப் போதித்து, தாங்கள் பொருள் ஈட்டிக் கொள்கின்ற காலகட்டத்தில் வருணப்பாகுபாடும் இருக்கமுற்று, வைணவமும், சைவமும் தமக்குள் பூசலிட்டுக் கொண்டிருந்த காலக்கட்டத்தில் அவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அவர் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. எனவே இது போன்ற சூழல் இருக்கக்கூடிய காலங்களில் எல்லாம் புரட்சி மனப்பான்மையும்

தோன்றி இருக்க வேண்டும். கர்மாக்களை வலியுறுத்தக்கூடிய வேதங்கள் வலுவோங்கி இருந்த காலக்கட்டத்தில் தான் கர்மாக்களை நீக்கி ஞானத்தை ஏற்கச் சொல்லும் உடநிடதங்களும் தோன்றி இருக்கின்றன. இது கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

மேலும் பதினெட்டு என்பது சித்துக்களின் எண்ணிக்கையில் அடங்காமல் இருப்பதால் பதினெட்டு குறித்து இவ்வியலில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. முதலாவதாகச் சித்தர்களின் இயற்பெயர் சிறப்புப்பெயர் துறவுப்பெயர் இவை தனித்தனியாக வழங்கி இருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக காலத்தின் கட்டாயத்தால் இராமதேவராக இருந்தவர் பின்னால் இஸ்லாமிய சமயத்தைச் சார்ந்தபோது யாகோபுவாக மாறி, இரண்டு பெயர்களும் தனித்தனியாக வழங்கி வந்திருக்கின்றது. மூன்றாவதாக ஆன்மீக உயர்வாய் பதினெட்டுக் கூட்டங்களாக அமைந்திருக்க வேண்டும். இவை எல்லாமே சாமான்யமானவை. ஞான மார்க்கத்தில் ஒரு வழிமுறையாகிய தசமார்க்கத்தின் மூலம் சூட்சும சரீரத்தை வென்று பரமுக்தி கைவரப்பெற்றவர்கள் என்பதைக் குறிப்பதாகவே (10+8) பதினெட்டு என்ற அமைப்பில் கூறுவது சிறப்பானதாக அமையும். எனவே மேற்கூறிய வகையில் முக்தி பெற்ற ஞானசித்தர்களே பதினெண் சித்தர்கள் எனப்படுவர்.

இரண்டாம் இயல் “சிவவாக்கியர் வாழ்வும் அவர்தம் பாடல்களும்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. குரு பரம்பரைப் பிரபாவம் மற்றும் புலவர் புராணம் காட்டும் திருமழிசையாரும் சிவவாக்கியரும் பற்றி ஆய்வு செய்ததில் திருமழிசையாரும், சிவவாக்கியரும் வேறு வேறானவர்கள், வேறு

வேறு கால எல்லையில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், அவரவர் பாடல்களில் காணப்படும் சந்த அமைப்பு மட்டுமே ஒற்றுமையானது என்பதும் உறுதி செய்யப்படுகின்றன. மேலும் சில உறுதியான காரணங்களின் அடிப்படையில் சிவவாக்கியரின் காலம் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்தான் என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் இயலான “சிவவாக்கியமும் சமுதாயமும்” என்ற பகுதியில் சித்தர்கள் சமுதாயத்திற்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டுகள் எவையெவை என்பது பற்றி சிந்தித்ததில் சித்தர்கள் பார்க்கும் இடம் எல்லாம் நீக்கமற நிறைந்த பரிபூரண ஆனந்தத்தை சமுதாயத்திலேயே கண்டவர்கள். ஆதனால் மக்கள் தொண்டையே மகேசன் தொண்டாய்ச் செய்தவர்கள். சமுதாயத்திலேயே அவர்கள் இறைவனைக் கண்டதால் அவர்கள் செய்த தொண்டுகள் யாவும் ஞானச் சரியையாகவும், ஞானக் கிரியையாகவும், ஞான யோகமாகவும், ஞானத்தில் ஞானமாகவும் உயர்வு பெற்ற நிலையில் அமைகிறது. உண்மையான மத அனுஷ்டானம் என்பது புறச்சின்னங்களாய் அமையாமல் மனித இனம் ஒன்றுபடுவதாலும் அவ்வினத்திடம் அன்பு கொள்வதாலும் வெளிப்படுதல் வேண்டும் என்று உரைத்தவர்கள் சித்தர்கள். படிமங்கள் யாவும் உயிரற்றவை. அவை பேசமாட்டா. உண்மையான கடவுள் அன்பானவர், நேர்மையானவர், உருவமற்றவர் என்ற நிலையை உணர்தியவராகச் சிவவாக்கியர் காணப்படுகிறார். ஆன்மீக உண்மைக்கு நாம் உட்புறக் கண்களை, அகக் கண்களைத் திறந்து வைக்க வேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை.

சித்தர்கள் என்றாலே பெண்மையை மறுக்கின்றவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். பெண்களை இழித்துப் பேசுபவர்களாக அறியப்படுகிறார்கள் என்பது ஒரு பொதுவான கருத்து. ஆனால் அவர்கள் மறுப்பது விலைமாதரை மட்டுமே. தாய்மையை அல்ல. சிவவாக்கியர் பெண்மையை வாழ்த்திப் பாடுவதோடு மட்டுமல்லாமல் இல்லறத்திலேயே இருந்து சாதகம் செய்பவனுக்கு இறைவனே விருந்தினனாக வருவான் என்று கூறி இல்லறத்தைச் சிறப்பிக்கிறார். மனதிலே திடச் சித்தத்துடன் செயல்பட்டால் உடல் இச்சையைக் கூட யோகமாக மாற்றலாம் என்ற கூறியவர் சிவவாக்கியர். இறைவனே பெண்மையாக இருப்பவன் என்றும் கூறுகிறார். மொத்தத்தில் பெண்மையை பூரணமானது என்பதை உணர்ந்தவராகச் சிவவாக்கியர் காணப்படுகிறார். பிறப்பாலும், உடல் நிலையாலும் ஆணாக இருந்து உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் பெண்மையைப் பற்றிப் பாடுவது என்பது எளிதானது அன்று. இருப்பினும் பக்தித் துறையில் பலர் இம்முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். மாணிக்கவாசகர் இதில் முதன்மையானவர்.

மேலும் சித்தர்களின் யோக அணுகுமுறைகளினால் மருத்துவ உலகிற்குக் கிடைத்திருக்கும் வழிமுறைகள், அறிவியல் ஏற்றங்கள் இவை பற்றியும் பேசப்படுகின்றன. மேலும் சித்தர்களின் சாதியொழிப்புக் கொள்கைகளை முதன்மையாகக் கொண்ட மேல்மருவத்தூர் பங்காரு அடிகளார் போன்ற சித்தர்களின் ஏற்றம் இங்கு நோக்குதற்குரியது. எல்லா மதங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு சமயக் காழ்ப்புணர்வு இல்லாமல் மக்களை

வழிப்படுத்துவதாலேயே சத்ய சாயி அவர்களின் பெரும் புகழும் போற்றுதற்குரியது. இவர்கள் மட்டுமல்லாமல் மேலும் சிலரும் சாதி, சமய வேறுபாடு இல்லாமல் சமுதாயத்தில் ஆன்மீகப் புரட்சிகளை ஏற்படுத்த முயன்று வருகின்றனர். போற்றுதலுக்குரிய இச்செயல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக அமைவது சித்தர்களின் கொள்கைகளே.

நான்காம் இயலான சிவவாக்கியரின் மெய்யியல் கொள்கைகள் என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. சிவவாக்கியர் எல்லாச் சமயங்களையும் அறிந்தவராகக் காணப்படுகிறார். சமயம் என்பது ஒரு இணைக்கும் சக்தியாக இருக்க வேண்டும். மனித சமுதாயத்தில் கூட்டுறவை வளர்க்க வேண்டும். கடவுளோடு தொர்பு கொண்டு அந்த அனுபூதியில், திளைப்பவர்களான சித்தர்களுக்குச் சமயங்களோ, மொழியோ, காலமோ ஒரு வரைமுறையாக அமையவில்லை. அவர்கள் எல்லாச் சமயங்களிலும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அன்னை தெரசா, ஜலாலுதீன், ருமி, நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர், பதினெண் சித்தர்கள் போன்றவர்கள் இந்த ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி மேல் நாட்டிலும் கீழ் நாட்டிலும் வாழ்ந்துள்ளார்கள். பதினெண் சித்தர்களில் இஸ்லாமியர்களும் இருப்பது இதனால்தான். எனவே சித்தர்கள் சுதந்திரச் சிந்தனையாளர்கள் என்பது துணிவு. இவ்வகையில் சிவவாக்கியத்தில் காணலாகும் வைணவம், மீமாம்சம், பௌத்தம், யோகாச்சாரம், அத்வைதம், இஸ்லாம் போன்ற பிற சமயச் சிந்தனைகள் காணப்படும் முறை பற்றி பாடல் ஆதாரங்களுடன் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

ஐந்தாம் இயலான சிவவாக்கியர் பாடல்களில் சைவம் எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இவ்வியல் இரண்டு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. பகுதி ஒன்றில் பொதுவான சைவசித்தாந்தக் கருத்துகள் இடம்பெறுகின்றன. பகுதி இரண்டில் சிவவாக்கியர் பாடல்களில் காணலாகும் சைவக் கருத்துகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. திராவிட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டவர்களாகவும் மிகப்பெரிய ஞானிகளாகவுதம் வாழ்ந்த சித்தர்கள், ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதற்காக எல்லாச் சமயங்களையும் சார்ந்து வாழ்ந்தாலும், உள் உணர்வில் நிறைந்து நிற்பது சைவமே. யாதொரு தெய்வத்தையும் மாதொரு பாகனாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பக்குவம் அல்லது பெருமை சைவத்திற்கே உண்டு. வருணாசிரம அடிப்படையில் சித்தர்கள் சிலர் கீழ்குலத்தில் இருந்து தோன்றியவர்களாக போகர் குறிப்பிடுகின்றார். எவ்வளவு உயர்வான கொள்கையைக் கொண்டதாகச் சித்தர் கொள்கைகள் இருந்தாலும் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் அவை ஏற்கப்படவில்லை.

மையிலங்கு கண்ணி பாகனைப் போற்றியவரான சிவவாக்கியர் திருநாவுக்கரசரையும், மாணிக்கவாசகரையும் கற்றுத் தேர்ந்தவராகக் காணப்படுகிறார். “சாத்திரங்கள் ஒதுகின்ற சட்டநாதப் பட்டரே” என்ற பாடல், “சாத்திரம் பல பேசும் சழக்கர்காள் கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என் செய்வீர்” என்ற திருநாவுக்கரசரின் பாடலை ஒத்தது. “செத்திடம் பிறந்திடம் எங்கனமறிகிலீர் என்று கூறுமிடத்து மணிவாசகரைப் பிரதிபலிக்கின்ற சிவவாக்கியர் பல்வேறு சமயங்களை (உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு)ப் பற்றிப்

பேசினாலும், சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளை அவர் எவ்வாறு உணர்ந்திருந்தார் என்பதும், அவர் பாடல்களில் அது எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றது என்பதும் இந்த இயலில் ஆய்வு செய்ததின் அடிப்படையில் மற்ற எல்லாச் சமயங்களையும் அறிந்தவராக அவர் காணப்பட்டாலும், அவர் உயிரின் உயிராய் என்றுமிருந்தது சைவசித்தாந்தம் மட்டுமே. எனவே தான் சிவவாக்கியர் சைவசித்தாந்தத்தைத் தம் பாடல்களில் மிக அதிகமாகக் கையாண்டிருக்கின்றார். மேலும் சைவசித்தாந்தம் என்பது எல்லாச் சமயக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்கின்ற பரந்து பட்ட சமயமாக இருப்பதால் சிவவாக்கியர் சைவசித்தாந்தம் பேசுவதில் வியப்பில்லை. அவரை சைவசித்தாந்தியாக ஏற்றுக் கொள்வதும் ஏற்படையது. மு.அருணாசலம் அவர்களும் தம்இலக்கிய வரலாற்றில் அதை வலியுறுத்துகிறார். அதனால்தான் தத்துவராயரும் தம் பெருந்திரட்டு என்ற நூலில் சைவசித்தாந்த சாத்திர தோத்திர நூல்களுடன் சிவவாக்கியம் என்ற பாடல்களையும் சேர்த்து அமைத்திருக்கிறார்.

மனிதர்கள் மனிதர்களாக மானிட நேயத்தோடு மற்றச் சமயங்களையும் மதிக்காமல் இருந்துவரும் தற்காலக் கட்டத்தில் சமயப்பொறை மிகுந்த, எல்லாச் சமயத்தையும் சார்ந்த, எல்லாச் சமயத்திற்கும் பொதுவான சித்தர் நெறி மிகவும் இன்றியமையாதது. “தெளிவு, அன்பு, விவேகம், இரக்கம், பிரக்ஞை, கருணை, வாய்மை, பரிவு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமயம் தேவை” என்று டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கூறியிருப்பதாக கா.திரவியம் அவர்கள் கூறுவார்கள். அத்தகு ஒற்றுமையை

வலியுறுத்தும், பக்குவம் நிறைந்த, சமய சாதி பேதமற்ற, அன்பை
வலியுறுத்தும் சமயம் என்றால் அது சித்த சமயமன்றி வேறு எதுவுமில்லை.
தற்கால நிலையில் இந்தச் சமயத்தைப் பரப்பி, போலிச் சித்தரை ஒழித்து
மனித குல மேம்பாட்டிற்கு வழிவகுக்கும் சிவவாக்கியரின் இப்பொதுச் சமயம்
இன்றியமையாதது.

சித்தத்தில் சிவத்தை வைத்துச்

சித்தமலம் அறுவித்த சித்தனாம்

சிவவாக்கியனைச் சிந்தையில் வைப்போம்.

கணங்கள் 18

அமரர் சித்தர் அசுரர் தைத்தியர்
கருடர் கின்னரர் நிருதர் கிம்புருடர்
காந்தருவர் இயக்கர் விஞ்சையர் பூதர்
பிசாசர் அந்தரர் முனிவர் விரதர்
ஆகர்யவசியர் போக பூமியரெனப்
பாகு பட்டன பதினெக் கணமே

(பிங்கல நிகண்டு 92)

வாத்தியங்கள் 18

செப்பினோம் செஜபேரி ஜெயமத்தளம்
ஜெயதாரை ஜெயபம்பை ஜெயசங்குநாதம்
அப்பினோ மருள் பூரிநாத வோகை
கடலான கின்னரியும் பதினென் வாத்யம்

(தண்டசம் 100-45)

கிரியைகள் 18

சாத்தினார் தன்வந்தரி முனிவரிந்த
தாரணியில் கிரிசை பதினெட்டுந்தர
நேர்த்தியார் கிரிசை பதினெட்டுக்கும்
நேரான குணம் சாத்தியந்தான்

(தன்வந்திரி ஓமக்கிரியை விதி)

யாகங்கள் 18

சோதிட்டோமம் அங்கிட்டோமம்
உத்தியம் சோடசீ வாசபேயம்
அத்தி ராத்திரம் சோம யாகம்
சாதூர் மாஸ்யம் பவுத்திர பேதம்
மணிபுண்டரிசம் அங்கிசயம்
இராசசூயம் அச்வமேதம்

விசுவதித்து பிரம்மமேதம்
பிரணவமேதம் பாசுபந்தம் எனப்
பாற்படு பதினென் யாக மென்ப

(பிங்கல நிகண்டு 3-443)

புராணங்கள் 18

மச்சம் கூர்மம் வராகம் வாமனம்
பதுமம் வைணவம் பாகவதம் பிரம்மம்
சைவம் இலிங்கம் பௌடியம் நாரதியம்
காருடம் பிரம்ம கைலாத்தம் காந்தம்
மார்க்கண்டேயம் ஆக்கினேயம் பிரம்மாண்டம்
பாற்படு பதினென் புராண மாமே

(பிங்கலம் 3-444)

நாரசிங்கம் சநற்குமாரம்
நாரதியம் சிவதன்மம் துருவாசம்
நாந்திகேசம் அவுணம் காளிசம்
வாருணம் சாம்பேசம் பராசரம் பார்க்கவம்
காபிலம் மானவம் வாசிட்டவைக்கும்
சவுரம் மாரிசம் பிரமாண்ட மென்றும்
ஈரோன்பானுப் புராணமென்ப

(பிங்கலம் 3-445)

சாத்திரங்கள் 18

மநுவே அத்திரி விண்டு வாசிட்டம்
யமம் ஆபத்தம்பம் யஞ்யவற்கீயம்
பராசரம் ஆங்கிரசம் உசனம்
காத்தியாயனம் சமவர்த்திதம் சததான்மம்
கௌதமம் தக்கம் ஈரோன்பானும்
தருமநாலின் பெயரெனச் சாற்றுவர்

(பிங்கலம் 3-445)

குற்றங்கள் 18

பசியு நீர்வேட்டலும் பயமும் வெகுளியும்
உவகையும் வோட்டலும் நினைப்பு உச்சமும்
நரையும் நோய்படுதலும் மரணம் பிறப்பு
மதழு மின்பழு மதிசமயமும் வியர்த்தலும்
சேதமுங் கையளவு மென்றிவை
மாய யாக்கைக்குப் பதினென் குற்றமும்

(பிங்கலம் 3-447)

மொழிகள் 18

அ. தேசாதி தேச மைம்பத்தாற்றிற் பாடு
செப்புவர் பாளை பதினெட்டும் பாரே
(மூலகுரு சுருக்கம் 5)

ஆ. செப்பு மொழி பதினெட்டு டையாள்
(பாரதியார்)

இ. விண்டு சொல்லுஞ் சத்தமுதல் பதினென் பாளை
(அகத்தியர் பரி பாளை 500—93)

சூலைநோய்கள் 18

சொல்லாத சூலைகிளர் பதினெட்டுக்கும்
(பதினென் சித்தர்கள் வைத்ய சிரோர்த்தன்
நடன காண்டம் - போகர் 1558)
சூலை பதினெட்டும் கன்ம மெட்டும் பறந்தோடும்
(ஞான வெட்டியான் 1500 — 938)

குட்டம் 18

குட்டம் பதினெட்டும் குடிபோகக் கண்டாய்
(ஞான வெட்டியான் 1500 — 1360)
குட்டம் பதினெட்டும் குன்மமெட்டும்
(யாகோபு வைத்ய சிந்தாமணி 70 — 29)
(திருமூலர் கருக்கிடை வைத்தியம் 600-118)

எலிக்கடி 18

ஒடுமே பதினெட்டு எலிகடி

(தேரையர் வைத்யம் 1500-138

புலிப்பாணி வைத்யம் 500-92)

அறிவு 18

கருது புறநூலாறின் விரிவு பதினெட்டும்

காவினுடை சமயத்தினிரைகள் பதினெட்டு

தத்துவப் பிரகாசம் -18

தோஷங்கள் 18

நீரினடை பதினெண் தோடம் போம்

(அகத்தியர் கரிசல் 300-64)

பாரினில் மானிடர்க்கு வந்த பதினெட்டும்

(சுப்ரமணியர் ஞானம் 500-252)

நோய்கள் 18

போகுஞ் சூலை பொருந்தும் பதினெட்டும்

(தேரையர் வைத்தியம் 1500-179)

சுண்டு குஷ்டம் குறை பதினெட்டும்

(தேரையர் வைத்தியம் 1500-593)

குழந்தை மாந்தம் பதினெட்டும்

(அகத்தியர் குரு நாடி 235-720)

சுறினோ மரை யாப்பு பதினெண் நோய்கட்கும்

(அகத்தியர் கௌபதி நூல் 400-56)

சாதிகள் 18

பார்க்க வொண்ணாத பிரம்மச் சத்திரியரும்

தூர்க்கப்படாத சூத்திரர் வணிகரும்

பார்க்கப் பதினெண் சாதியுமொன்றே

ஏற்கைபாவங்களிலுந்துய்வாரே

(அகத்தியர் இருநாடி 235-42)

ரர்கம் 18

பாடலாம் பதினெட்டு ராக பாஷை

(சுப்ரமணிய ஞானம் 200-67)

யுகங்கள் 18

கேளடா பதினெட்டு யுகமாய் நிற்கும்

(சுப்ரமணிய ஞானம் 200-136)

புதினெட்டு பற்றிய பிற குறிப்புகள்

விண்ட விவர் பதினென் காற்கும்

வித்தாகும் பசுவதை மேவின் மாதே

(பதார்த்த குண சிந்தாமணி)

மோர் விடு பதம் பன்மூன்று மொழி பதம் கதினெட்டாம்

(பதார்த்த குண சிந்தாமணி)

ஆரப்பா பதினெட்டு மேகம் தீரும்

(சுப்ரமணியர்தனம் 500-252)

நாயினுங் கேடாக்கும் மந்திர கிரந்தி பதினெட்டும்

(அகத்தியர் வழலை 18-9)

மாடனென வந்தெடுக்கும் சன்னி பதினெட்டும்

மூலன் பரி பதினெட்டு பேரும்

(நந்தி பாடல் 49-10)

உயிர்த்தொகை உண்ட ஒன்பதிற்றிரட்டி

(சிலப்பதிகாரம் - நீர்ப்படை)

சித்தர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பாடல்கள் பின்னிணைப்பு -2

1.

கும்பமுனி	தேரையர்	சிவவாக்கியர்
நந்திமுனி	யூகிமுனி	சண்டிகேசர்
கோரக்கர்	மச்சமுனி	ரோமரிஷி
புலிப்பாணி	புண்ணாக்கீசர்	சட்டநாதர்
புசுண்டரிஷி	இடைக்காடர்	காலங்கி
திருமூலர்	பூனைக்கண்ணர்	போகர்
2.

அகத்தியர்	ஆனந்தர்	கமலமுனி
போகர்	கொங்கணர்	கோரக்கர்
நந்தீசர்	பிரம்மமுனி	சட்டைமுனி
புண்ணாக்கீசர்	ரோமமுனி	மச்சமுனி
கருவூரார்	வாசமுனி	இடைக்காடர்
சுந்தரநாதர்	அமலமுனி	பிரம்மமுனி
3.

நந்தி	இடக்காடர்	எழுகண்ணர்
அகத்தியர்	போகர்	அகப்பேய்
மூலர்	புலிக்கையீசர்	பாம்பாட்டி
புண்ணாக்கீசர்	கருவூரார்	தேரையர்
புலத்தியர்	கொங்கணர்	புண்ணாக்கீசர்
பூனைக்கண்ணர்	காலாங்கி	சட்டைநாதர்
4.

அகத்தியர்	நந்தி	கமலமுனி
போகர்	கூன்கண்ணர்	இடைக்காடர்
கோரக்கர்	கொங்கணர்	புண்ணாக்கீசர்
கைலாசநாதர்	மச்சமுனி	சுந்தரானந்தர்
சட்டைமுனி	வாசமுனி	ரோமரிஷி
திருமூலர்	கூர்மமுனி	பிரம்மமுனி

5. அகத்தியர்	போகர்	தன்வந்திரி
புலத்தியர்	கொங்கணர்	புண்ணாக்கீசர்
புசுண்டர்	சட்டைமுனி	கோரக்கர்
நந்தி	ரோமமுனி	யூகிமுனி
திருமூலர்	மச்சமுனி	தேரையர்
காலங்கிநாதர்	கருவூரார்	இடைக்காடர்

6. நந்தியகத்தியர்	மூலர்	புண்ணாக்கீசர்
நற்றவத்துப்	புலத்தியரும்	பூனைக்கண்ணர்
கந்திடைக்காடரும்	போகர்	புலிக்கையீசர்
கருவூரார்	கொங்கணவர்	மாகாலாங்கி
சிந்தியமு	கண்ணரகப்	பையர் பாம்பாட்டி
தேரையரும்	குதம்பைச்	சட்ட சித்தர்
செந்தமிழ்சீர்	சித்தர்	பதினெண்மர் பாதம்

7. சிந்தித்த அணியாகச் சேர்ந்து வாழ்வார்
சீராந்த துணர் மலியுதவி கண்பண்பட்ட விதி
திகழ்கின்ற பொதிகை முனிவர்
திவ்ய குண போகர் நந்தீசர் புண்ணாக்கீசர்
சீல கரு வூர ரெங்கும்
பேரானந்த சுந்தரானந்தர் திருமூலர் மிகு
பெருமை சேர் கொங்கண முனி
பிரம்ம முனி ரோமமுனி வாசமுனி யமலகுரு
பிரம்மமுனி கமலமுனிவர்
ஏராந்த கோரக்கர் சட்டைமுனி மச்சமுனி
இடைக்காடர் முதலியர்களோ
டின்னமுயர் முத்தருயர் முத்தர் நவநாதர் புலி
யிவர் மரபிலுற்ற புனிதர்

காரார்ந்த சுந்தரக் கடவுளடியார் மலர்க்
கண்ணனடி யாரிவர் கடம்
கன மிகுந்திடு வனச பாத மல ரென்றும்
பருத்திலஞ்சலி செய்குவோம்

8. திருமூலர் போகர் அகப்பேய்

அகத்தியர் புலிக்கையீசர் பாம்பாட்டி
புண்ணாக்கீசர் கொங்கணர் தேரையர்
புலத்தியர் அழகுணி குதம்பை
பூனைக்கண்ணர் கருவூரார் சட்டைநாதர்

9. நந்தி பதஞ்சலி கொங்கணர்

சனகர் அகத்தியர் கருவூரார்
சனாதனர் புலத்தியர் தன்வந்தரி
சனந்தனர் புசுண்டர் சட்டைமுனி
சனற்குமாரர் காலாங்கி தேரையர்
திருமூலர் போகர் யுகிமுனி

10. அகத்தியர் கொங்கணர் மச்சமுனி

திருமூலர் கமலமுனி வராஉறமுனி
போகர் இடைக்காடர் கூர்மமுனி
கோரக்கர் சுந்தரானந்தர் புண்ணாக்கீசர்
சட்டைமுனி ரோமமுனி கைலாசநாதர்
நந்தி பிரம்மமுனி கூன்கண்ணர்

நவநாத சித்தர்களைப் பட்டியலிடும் பாடல்கள்

1. திருமூலர்	சனந்தர்	வியாக்கிரபாதர்
சண்டிகேசர்	சனாதனர்	பதஞ்சலி
சனகர்	சனற்குமாரர்	சட்டைமுனி
2. சத்துநாதர்	அருளிநாதர்	கடயேந்திரநாதர்
சாலோகநாதர்	மதங்கநாதர்	கோரக்கநாதர்
ஆதிநாதர்	மச்சேந்திரநாதர்	குக்குடநாதர்
3. சத்யநாதர்	அனாதிநாதர்	மச்சேந்திரநாதர்
சாதோகநாதர்	வகுளிநாதர்	கடேந்திரநாதர்
ஆதிநாதர்	மதங்கநாதர்	கோரக்கநாதர்
4. கந்தளேந்திரர்	நாகார்ச்சுனர்	அருணகிரிநாதர்
கோரக்கர்	மச்சேந்திரநாதர்	புஜங்க குருநாதர்
கொங்கணர்	பீமநாதர்	ஆதிநாதர்

துணைநூற்பட்டியல்

அறிவுநம்பி, அ. முனைவர் தமிழரின் வழிபாட்டுச் சிந்தனைகள் அமுதன் நூலகம்

அண்ணா, (உ.ஆ) ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை ராமகிருஷ்ணமடம் 1983

அண்ணா தைத்ரிய உபநிஷத் உரையுடன் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண மடம் வெளியீடு

அருணாச்சலம், ப. டாக்டர் நம்நாட்டுச் சித்தர்கள் பாரி நிலையம் 1983

அருணாச்சலம், ப. திருமந்திரக் கோட்பாடு பாரி புத்தகப் பண்ணை

அருணாச்சலம், தமிழிலக்கிய வரலாறு 14ம் நூற்றாண்டு காந்திய வித்யாலயம் 1969

அரசு, வீ. (மொ.பெ.ஆ) ரிக்வேதம் அலைகள் வெளியீடு

அருள்செல்வி, சமரச சுத்த சன்மார்க்க நெறி அருட்சோதி பதிப்பகம் 1991

அனந்த நாராயணன் ப. சைவசித்தாந்தம்

அஸ்வகோஷ் கடவுள் என்பது என்ன? அலைகள் அச்சகம்

ஆறுமுக நாவலர், கொலை மறுத்தல் துறையூர் சாந்தவிங்க ஸ்வாமிகள் அருளியது திருப்போரூர் சிதம்பரஸ்வாமிகள் உரையுடன் யாழ்ப்பாணம்

ஆறுமுக நாவலர் சைவவமய வினாவிடை சைவபிரகாச வித்யாசாலை வெளியீடு 1996

ஆறுமுக நாவலர், அவிர்ரோத உந்தியார் துறையூர் சாந்தவிங்க ஸ்வாமிகள் அருளியது திருப்போரூர் சிதம்பரஸ்வாமிகள் உரையுடன் யாழ்ப்பாணம்

ஆறுமுக நாவலர், வைராக்கிய தீபம் துறையூர் சாந்தவிங்க ஸ்வாமிகள் அருளியது திருப்போரூர் சிதம்பரஸ்வாமிகள் உரையுடன் யாழ்ப்பாணம்

ஆறுமுக நாவலர், வைராக்கிய சதகம் துறையூர் சாந்தவிங்க ஸ்வாமிகள் அருளியது திருப்போரூர் சிதம்பரஸ்வாமிகள் உரையுடன் யாழ்ப்பாணம்

ஆலாலசுந்தரம், இர. தமிழக வரலாறு 1969 வரை

இரத்தினசபாபதி டாக்டர் வை. வீரசைவம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1990

இரத்தினசபாபதி டாக்டர் வை. திரு மந்திர ஆராய்ச்சி, அன்னை அபிராமி அருள் வெளியீடு 1982

இரத்தன சபாபதி, வை.முனைவர் திருமுறைப்பெருமை தொகுப்பியல் துறை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்

இரத்தன சற்குரு ஞானயோகி ரெங்கசாமி (ப.ஆ) இறுதியில் மனிதன் எதை அடைவது, அத்வைத ஞான மன்ற வெளியீடு

இராமச்சந்திரன், ப (ப.ஆ) சித்தர்கள் நாற்பத் தெண்மர் பெரிய ஞானக் கோவை தாமரை நூலக வெளியீடு 1995

இராமச்சந்திரன், S.P., ப.ஆ., தட்சிணாமூர்த்தி மெய்ஞ்ஞானம் 1500— திருமந்திரம், தாமரை நூலகம்.

இராமச்சந்திரன், S.P., ப.ஆ., சித்தர் வரலாறு கூறும் சதுரகரித் தல புராணம், தாமரை நூலகம்.

இராமச்சந்திரன், (தொ.ஆ) அகஸ்தியர் பூஜாவிதி 200 தீட்சாவிதி 200 தாமரை நூலகம் 1993

இராமநாதன், அரு.(ப.ஆ) சித்தர் பாடல்கள்.,2 தொகுதிகள் பிரேமா பிரசுரம் 1995

இராமன், P. Dr. பரிபூரணாந்த போதம், பங்கஜம் பதிப்பகம், வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் ஓர் ஆய்வு

இராமநாத பிள்ளை, ப. பொ.வே.சோமசுந்தரனா பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடல்கள், கழக வெளியீடு

இராமகிருஷ்ணன், ம.ஆ. (தொ.ஆ) ஞானப்பேழை இரண்டு தொகுப்புகள் பன்னிரு திருமுறை மன்றம் 1991 வெளியீடு எண் 13

இந்திய மெய்ப்பொருள் கொள்கைகள் அஞ்சல்வழிக் கல்வி நிறுவன வெளியீடு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1989

இந்திய வரலாறு (1206-1773) பொற்சுடர் பதிப்பகம்

இளங்கம்பன் Dr., தத்துவக் குயில்கள், பழம் நீ பதிப்பகம்.

ஈஸ்வரபிள்ளை, தா, முனைவர் பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப்பார்வை தமிழ்பல்கலைக்கழகம் 2000

உபநிஷத் சாரம் (சாந்தோக்யம் ப்ரஹ்தாரண்யம் ப்ரம்மஸீத்ரம்)
ராமகிருஷ்ணமடம் வெளியீடு 1976

எதிராஜன் ஆ. ஆழ்வார்கள் வரலாறு ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்

ஒன்பதாம் திருமுறை தருமையாதீன வெளியீடு

ஓஷோ வெற்றுப்படகு-2

கடிகாசலம் ந., பதிப்பாசிரியர், தமிழ் ஆய்வுக்களங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், 1994.

கடிகாசலம், ந. (ப.ஆ) தமிழும் பிற துறைகளும் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி
நிறுவனம்

கன்னியப்பன், சிவ புலவர் சித்தர் பாடல்கள் திரட்டும் உரையும் முல்லை
நிலைய வெளியீடு

கந்தசாமி, சோ.ந.முனைவர் இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம் தொகுதி 1

கந்தசாமி, சோ.ந.முனைவர் தமிழும் தத்துவமும் சிவகாமி அச்சகம் 1976

கல்யாணசுந்தரனார், பி. சித்த மார்க்கம் சாது அச்சகம் சென்னை 1954

கல்யாணசுந்தரனார்.வி. உள்ளொளி மணிவாசகர் நூலகம் 2001

கலையரசி இரா. திருமந்திரம் காட்டும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் தமிழ்
பல்கலைக்கழகம்

கலைவாணன் வள்ளலார் காட்டும் ஒளிநெறி கலைமலர் பதிப்பகம்

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. (மொ.பெ.ஆ) சைவ தத்துவம் அல்லயன்ஸ் வெளியீடு 1990

குமரகுருபரன் பிள்ளை, T.M. (ப.ஆ) திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் பன்னிரு
திருமுறைப் பதிப்பு வெளியீடு 1957

கமலக்கண்ணன், குணங்குடியாரின் ஞானவழி வானதி பதிப்பகம்

கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் குருபரம்பராப்பரபாவம் திருச்சி 1968

கோவேந்தன், த. புலவர், (தொ.ஆ) சித்தர் பாடல்கள் பாவை பப்ளினேஷன்
2000

ஐகந்நாதன், கி.வா. அநுபூதி விளக்கம் அமுத நிலையம்

கைலாசபதி.க. ஒப்பியல் இலக்கியம் பாரிநிலையம் சென்னை 1966

கைலாசபதி.க. பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் நியூ செஞ்சுரி புக் உறவுஸ்

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஜே.தியானம் மானோஸ் கவிதா பதிப்பகம்

சபாரத்தினம் S.P. Dr. சைவ ஆகமங்கள் ஒரு அறிமுகம், சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்

சரவணமுத்துப்பிள்ளை, (தொ.ஆ) சித்தர் பெரிய ஞானக் கோவை, இரத்தின
நாயக்கர் சன்ஸ் வெளியீடு

சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தமிழிலக்கிய வரலாறு அண்ணாமலைபல்கலைக்கழகம்
1963

சங்கரையா, B.A., உயிர் உறவு சன்மார்க்க நீதிக் கட்டுரைகள் திருவருள்
வளர்மன்ற வெளியீடு 1994

சங்கரதாசன் (மொ.பெ.ஆ) விவேக சூடாமணி வானதி பதிப்பக வெளியீடு

சமயமும் வாழ்க்கையும் ஜீவன் பிரசுரம் சென்னை 5

சாரங்கபாணி, A.R., ஈஸ்வரமதம் மணிவாசகர் பதிப்பகம்

சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் தெய்வத்தின் குரல் 5வது தொகுதி
வானதிபதிப்பகம்

சக்தி ஐயா மா.செல்வராஜ் திருவருள் விளக்கம்

சக்தி வி.சுப்ரமணியன் நெல்லை மாவட்டச் சித்தர்கள் கழக வெளியீடு

சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு சைவ சித்தாந்த பெருமன்ற வெளியீடு 1994

சித்தலிங்கையா, (மொ.பெ.ஆ) சூட்சும சம்பாதனை

சித்தலிங்கையா, டி.பி சைவசமயத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் திருவரசு புத்தக நிலையம் 1998

சிதம்பநாத தேசிகர் தசகாரியம் சுதேசமித்திரன் பவர்பிரஸ் 1914

சிதம்பரனார், சாமி, சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம் தத்துவம் இலக்கியநிலையம் 1974

சிங்காரவேலு முதலியார், A அபிதான சிந்தாமணி குமாரசாமி சன்ஸ் சென்னை 1934

சிவனடி, ப. இந்திய சரித்திரக் களஞ்சியம் 8ம் பகுதி 1771-1871 சித்தார்த்தன் புத்தகங்கள்

சிலப்பதிகாரம் வர்த்தமானன் பதிப்பகம் 1999

சீனிவாசன், P சரித்திரம் பல்லவர் சரித்திரம் அரோரா ப்ரஸ் 1930

சுவாமி சித்பவானந்தா விளக்க உரையுடன் திருவாசகம் இராமகிருஷ்ண தபோவனம் வெளியீடு 1993

சுவாமி சிவானந்த பரமஹம்சர் சித்த வேதம் சித்தசமாஜ வெளியீடு நான்காம் பதிப்பு 1978

சுவாமிநாதன், A, Dr சோழர் கால வரலாறு, விஜயா சபரி பதிப்பகம்

சுப்ரமணியம், ச.வே., திருநாவுக்கரசு, க.த. (ப.ஆ) தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 1984

சுப்ரமணியன் நா.கௌசல்யா சுப்ரமணியன் இலக்கியச் சிந்தனைமரபு சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் சென்னை 1993

சுப்பு ரெட்டியார் ந. சைவமும் தமிழும் கழக வெளியீடு

சுப்பு ரெட்டியார், ந. Dr.முத்தி நெறி பாரி நிலையம்

சுப்பரெட்டியார், ந. சைவ சமய விளக்கு பாரிநிலையம் 1984

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம் சைவசித்தாந்த பெருமன்ற வெளியீடு 1991

சுத்தானந்த பாரதியார் யோகசித்தி சுத்தானந்த நூலகம் 2000

செந்திநாதய்யர், தேவாரம் வேதசாரம் (கலாசம் ரசஷண) சங்கத்தால் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டது 1996

செல்வநாயகம்,ப தமிழிலக்கிய வரலாறு ஸ்ரீலங்கா அச்சகம் 1965

சோமு, மீ.ப., சித்தர் இலக்கியம், 3 தொகுதிகள், அண்ணாலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1988.

சோமசுந்தரம் செட்டியார், மெய்வழி, வடலூர் வள்ளல் பெருமானார் செல்வன் பதிப்பகம் சென்னை 61

சோமசுந்தரம், பூ பாஸ்கரன் இரா. (மொ.பெ.ஆ) இந்தியாவின் வரலாறு, முன்னேற்றப் பதிப்பகம், ரஷ்யா

ஞானயோகி இரத்னசத்குரு ஞானபூமிகள் ஏழு அத்வைத ஞானமன்றம் 1989

ஞானசம்பந்தம், அ.ச தத்துவமும் பக்தியும் தெய்வத்தமிழ் மன்றம் 1977

ஞானசம்பந்தம், அ.ச., மந்திரங்கள் என்றால் என்ன? கங்கை புத்தக வெளியீடு

தகடூரான், சமயங்கடந்த நெறி, தேன் தமிழ் பதிப்பகம்

தமிழக வரலாறு மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தமிழண்ணல் ஒப்பியல் அறிமுகம் சிந்தாமணி பதிப்பகம் 1989

தவத்திரு ஞானப் பிரகாச தேசிக பரமாச்சார்ய ஸ்வாமிகள், சிவ நெறிக் கட்டுரைகள்அருள் பதிப்பகம் 1996

தாயுமானசுவாமி பாடல்கள் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண தபோன வெளியீடு 1980

திருநாவுக்கரசு,ம. Dr. பெரிய புராண ஆய்வுரை மறைமலையடிகள் பதிப்பகம்

திருமந்திரம் முதற்பகுதி கழகப் புரவர் சித்தாந்த பண்டிதர் ப.இராமநாத பிள்ளை எழுதிய விளக்கமும், பு.செ.கிழார் திரு.அ.சிதம்பரனார் எழுதிய குறிப்பும் கழக வெளியீடு 1994

திருவிளையாடற் புராணம் வர்த்தமானன் பதிப்பக வெளியீடு 5 தொகுதிகள் 1998

திருவருள் பேரவை மாநாடு சிறப்பு மலர்

தேவ்நாத் உலக முக்கிய மதங்களும் அவைகள் சொல்லும் உண்மைகளும்
நர்மதா பதிப்பகம்

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, M தத்துவஞானிகளும் அவர்தம் கோட்பாடுகளும்,
இந்து பதிப்பகம்

நாராயணய்யா, வெ பகவான் ரஜ்நீஷ் சிந்தனைகள் வர்த்தமான் பதிப்பகம்
சித்தநெறி 11ம் பாகம்

நாராயணன், க. Dr. சித்தர் தத்துவம், தமிழ் புத்தகாலய வெளியீடு

பன்னிரு திருமுறைகள் வர்த்தமானன் பதிப்பக வெளியீடு 24 தொகுதிகள் 1998

பகீதரன் ஓம்சக்தி மு.இராமலிங்கம் (மொ.பெ.ஆ) பதஞ்சலி யோகம் சமாதிபாதம்
- சாதன பாதம் சுவாமி சச்சிதானந்தாவின் விளக்க உரையுடன் வானதி
பதிப்பக வெளியீடு

பாஸ்கரன், K சமுதாய தத்துவம், தமிழ் பல்கலைக்கழகம்

பரிமேலழகர் (உ.ஆ) சென்னை பல்கலைக்கழக தொலைத்தூரகல்வி நிறுவன
வெளியீடு 1991

பட்டினத்தார் சொல்லும் பயனுள்ள தத்துவங்கள், மணிமேகலைப் பிரசுரம்

புரோதவ், வி. இக்கால இந்திய மெய்ப்பொருளியல், நியூ செஞ்சுரி புக் உறவுஸ்

பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம் மறைமலையடிகள் கழக வெளியீடு

பழநி வள்ளலார் செய்த புரட்சி சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1980

பச்சைமால் கு. (தொ.ஆ) கன்னியாகுமரிச் சித்தர்கள் தமிழாலயம் வெளியீடு

பரமசிவானந்தம், அ.மு. தமிழக வரலாறு, தமிழ்க் கலை பதிப்பகம்

பாலசுப்ரமணியம் தர்மகீதை மகாசக்தி டிரஸ்ட் 2000

பாலுர் கண்ணப்ப முதலியார் தமிழ் மந்திரம் வானதி பதிப்பகம்

பிரகாஷ், M., தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், பொற்சுடர் பதிப்பகம்

பிஷீசாஸ்திரி (மொ.பெ.ஆ) ரிபுக்தை ஈஸ்வர் லேசர் பதிப்பகம் 1999

புவியரசு (மொ.பெ.ஆ) நீ நீயாக இரு கண்ணதாசன் பதிப்பகம் 1998

புலவர் செந்துரைமுத்து தாயுமானவரும் வள்ளலாரும் மணிவாசகம் பதிப்பகம்

புலவர் செந்துரைமுத்து தாயுமானவரும் அருணகிரி நாதரும் மணிவாசகர் பதிப்பகம்

புலவர் செந்துரைமுத்து வள்ளலாரும் மாணிக்கவாசகரும் மணிவாசகர் பதிப்பகம்
மறைமலையடிகள் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி கழக வெளியீடு

மறைமலையடிகள், சைவ சித்தாந்த ஞான போதம் கழக வெளியீடு

மணி, N., Dr. (மொ.பெ.ஆ) தம்மபதம் கண்ணதாசன் பதிப்பகம் 2001

மணியன், ப.சு., காய கற்பம், விஜயா பதிப்பகம்.

மெய்யப்பன் ச. (ப.ஆ) சித்தர் பாடல்கள் மணிவாசகர் பதிப்பகம் 1996

மேக்ஸ்வெல் மால்ட்ஸ் மனம் எனும் மந்திரசக்தி கண்ணதாசன் பதிப்பக வெளியீடு

மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி சமணமும் தமிழும் S.I.S.S.W.P.S.Ltd. சென்னை 1954

மகாலிங்கன், தே.வே. விஜயநகரப் பேரரசில் நிலை பெற்றிருந்த பொருளாதார வாழ்க்கை வரலாறு நியூ செஞ்சுரி புக் உறவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

மானோஸ் (தொ.ஆ) சித்தர் பாடல்கள் பூங்கொடி பதிப்பகம் 1995

மானோஸ், மெய்ஞானத்தைப் பெற ஆறுவழிகள் மோகன் புத்தக நிலைய வெளியீடு

மாணிக்கவாசனார், மா. Dr. சைவ சமய வளர்ச்சி பாரி நிலையம்

மாணிக்கவாசகம் திருவருட்பா அராய்ச்சி கண்ணபிரான் அருள்பதிப்பகம்

மாணிக்கவாசகம், இரா. நம்நாட்டுச் சித்தர்கள், அன்னை அபிராமி அருள் 1978

மாணிக்கவாசகம், இரா. Dr. பதினென் சித்தர்கள் பரிபாஷை அகராதி திருமகள் நிலையம்

முத்துக்குமாரசுவாமி, நா. விஞ்ஞான அருளாளர் வள்ளலார், மணிவாசகர் பதிப்பகம்

முருகேசன் சி.எஸ்., சித்தர்கள் கண்ட இறைமை, சங்கர் பதிப்பகம், 1998.

முருகேசன், ந.ரா. (உ.ஆ) சிவஞானபோதம் சேக்கிழார் பதிப்பகம் 1983

முண்டக உபநிஷத் ஸ்வாமி ஓம் காரானந்தா உரையுடன் தபோவன வெளியீடு

வடிவேலு முதலியார் மா. சிவவாக்கியர் பாடல்கள் 500 மூலமும் உரையும் மு.இரத்தநாயக்கர் சன்ஸ் வெளியீடு 1953

வடிவேலுச் செட்டியார், சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு, (பதிப்பகம் அறியமுடியவில்லை).

வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சாகித்ய அகாடமி வெளியீடு

விமலானந்தன், மது.ச. தமிழிலக்கிய வரலாறு மீனாட்சி புத்தக நிலையம் 1979

விமலானந்தன், சி.அ. Dr. பட்டினத்தார் வரலாறும் பாடல்களும், இளங்கோ பதிப்பகம் 1992

விமலானந்தர், மது.ச., இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ஐந்திணைப் பதிப்பகம். 1979

விவேகானந்தன், N ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ணர் பரம்பொருளை அடைந்தது எப்படி?

விவேகானந்தன் இயேசுவின் யோகம் விவேகானந்தன் பதிப்பகம்

வெங்கட்ராமன், T.V., திருமுலர் அருளிய திருமந்திரம் அனுபவஉரை பாரதி பதிப்பகம்

வெள்ளை வாரணர் க. திருவருட்பாச் சிந்தனை மணிவாசகர் பதிப்பகம்

வெள்ளை வாரணர். க பேராசிரியர் திருவருட் சிந்தனை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. Dr. தமிழர் சமய வரலாறு, பாரிபுத்தக நிலையம்

ராகவ ஐயங்கார். மு. பேராசிரியர் ஆழ்வார்கள் கால நிலை

ராகவன் (மொ.பெ.ஆ) மதமும் பண்பாடும் வள்ளுவர் பண்ணை 1977

ராதாகிருஷ்ணன் (மொ.பெ.ஆ) உலக வரலாற்றில் பெண்கள் நியூ செஞ்சுரி புக்
உறவுஸ் 2001

ராமநாதபிள்ளை தாயுமானவர் பாடல்கள் S.I.S.S.W. சென்னை 1966

ராமகிருஷ்ணன் S சமயவாழ்வில் வடக்கும் தெற்கும் நியூ செஞ்சுரி புக்
உறவுஸ்

ருத்ர துளசிதாஸ் தத்வமஸி சாகித்ய அகாடமி வெளியீடு

வைத்யநாதன் கு. சைவசித்தாந்த தடைகளும் விடைகளும் திருவாடுதுறை
ஆதினம் 1992

ஆய்வுநூல்கள்

அமிர்தலிங்கம் சு. வள்ளலார் (ஆளுமை உருவாக்கமும் பங்களிப்பும்)
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1987

காயாரோகணம், சித்தர்களின் கடவுள் கொள்கை சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
1984

கௌசல்யா விஜயன் திருமந்தரத்தில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் விஜயன்
பதிப்பக வெளியீடு 1996

சிவஅம்மைஅப்பன் யோக சித்தி ஒரு திறனாய்வு சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
1980

வீலா, சித்தர் பாடல்களில் அணி நலன்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
1994

சுந்தரி. K.M வள்ளலாரின் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு சென்னைப் பல்கலைக்
கழகம் 1986

பாலுசாமி சா. இராமலிங்க வள்ளலாரின் மனிதநேயம் சென்னைப் பல்கலைக்
கழகம் 1983

வையாபுரி ர. தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளின் தத்துவக்கொள்கை சென்னைப்
பல்கலைக் கழகம் 1982

Arunachalam, M., Outline of Saivism

Avolar, A. Sakthi and Shatha Cultural Heritage of India,

Das Gupta, S.N., Hindu Mysticism

David N.Lorenjen, The Kapalikas and Kalamukhas, Motilal Banarasidas
Publication, Delhi.

Durga Das Basu, Dr. Essense of Hinduism, Saraswathy Prentice Hall of India,
1990

Ganapathy, T.N., The Yoga of 18 Siddhas an Anthology Babajis Kiriya Yoga
and Publication

Ganapathy, T.N., The Yoga of Siddha Baganatha, Vol.1

Glimpses of World Religion, Jaico Publishing House

Jacques de Morquette Introduction to Comparatie mysticism, Bharathiya
Vidya Bhavan

Jaideva Singh, Dr., Vedanta and Advaita Saivagana of Kashmir A Comparative
Study, Ramakrishna Mission Institute of Culture, 1985

Jegasa Chandra Ghosha, Hindu Woman of India, Bimha publication, New
Delhi.

Kaldvel, Dravidian Comparative Grammar, University of Madras, 1961
Kandaiya Pillai, N.C., Tamil India

Mahadevan, V.R., Siddha Medical Manuscripts in Tamil, International Institute
of Tamil Studies, 1983

Makopadyaya, K.C. The outline of History of Tamil, Calcutta, 1964

Narayana Swamy Iyer, C.V. Origin and early History of Saivism in South
India, University of Madras 1974

Nilakanda Sastri, K.N., The Cola, University of Madras

Paramasivanantham, A.M. Dr., The Historical Study of the Thevaram hymns

Pieter Davies, The Study of Mysticism by Hilda Grace, London

Purna Lingam Pillai, Tamil Literature

Radhakrishna S. Dr. History of Philosophy Eastern & Western Vol.I & II

Ragava Iyengar, Ra. Tamil varalaru, Annamalai University, 1952

Siddha Science of Longevity and Kalpa Medicine of India, Sakthi Nilayam, Madras 1963

Sisikumar Ghose, Mysticism Viam's Rev.

Srinivasa Iyengar, M., Tamil studies, Guardian Press, Chennai 1914

Stuart Litvak, Sufism Jaico Publishing House

Subramania Pillai, K.N., History of Tamil Literature

The Poetry and Philosophy of the Tamil Siddhas, Manikkavasaga Noolagam 1969

The Synthesis of Yoga

Venkataraman, R, A History of Siddhacult, Essyem Publication, Madurai, 1990

Wringe, Rev. K.C.V.O, F.B.A., D.D., formerly Dean of St. Pauls Huchisous University Library, Mysticism in Religion

Zaehner, R.C., Hindu and Muslim Mysticism University of London, (Jordan Lectures) 1959

Zvelebil Kamil V. The poets of the power, Riden and Company 1973